

TRƯỜNG PTTH NGUYỄN GIA THIỀU
LỚP 10A-12A NIÊN KHÓA 1985-1988

25 NĂM
BẠN & TÔI

Trường PTTH Nguyễn Gia Thiều
Lớp 10A-12A niên khóa 1985-1988

25 NĂM
BẠN & TÔI

LỜI MỞ ĐẦU

N

hững năm tháng dưới mái trường phổ thông trung học, với đầy ắp những kỷ niệm của tuổi cấp sách đến trường luôn là quãng thời gian đẹp đẽ nhất trong cuộc đời của mỗi con người. Có lẽ trên thế gian này, đó là thứ duy nhất mà ai cũng đã trải qua, ai cũng trân trọng, gìn giữ nhưng rồi nó vẫn trôi đi mang theo bao tiếc nuối muôn đời.

25 năm qua đã có biết bao đổi thay, còn biết bao trần trở và lãng quên về những điều được, mất trong cuộc đời nhưng những kỷ niệm của tuổi học trò, những gương mặt, những cảm xúc đầu đời về tình yêu, tình bạn đã và sẽ còn lưu đọng mãi trong sâu thẳm trái tim mỗi người, như là hành

trang đi bên ta trong suốt cuộc đời.

Không phải bây giờ thì đến bao giờ? Không phải ở đây thì ở đâu? Không phải chính chúng ta thì là ai?

Chính vì điều đó mà cuốn kỷ yếu " 25 năm - Bạn và tôi" lớp 10A-12A Nguyễn Gia Thiệu năm học 1985-1988 đã ra đời. Đó là sự tất yếu của những mong mỏi thiêng liêng, của những niềm tin dai dẳng về một nơi lưu giữ những hình ảnh của tuổi học trò, về nơi chứa đựng những kỷ niệm khó quên và về nơi hội tụ của 54 dòng cảm xúc sau 25 năm đợi chờ.

Vẫn biết đâu có một ngàn tấm hình, một triệu dòng lưu bút...trong cuốn kỷ yếu này cũng không diễn tả trọn vẹn được quãng đời thần tiên của tuổi học trò. Nhưng đó sẽ là những gì mà thời gian, vốn có sức tàn phá ghê gớm, cũng không làm phai nhạt được trong ký ức của mỗi chúng ta

Bình dị mà lớn lao, đa sắc màu mà gắn kết, cuốn kỷ yếu không chỉ là tập hợp của những tấm hình đã phai mờ, những dòng lưu bút ngô nghê, những câu chuyện còn đang dang dở... Mà là một bức tranh hoàn chỉnh với 54 mảnh ghép, 54 con người và 54 số phận. Tất cả đang đứng cạnh nhau, nắm chặt tay nhau trong ngôi nhà " 10A-12A Nguyễn Gia Thiệu" mến yêu này.

Cám ơn tuổi thơ, cám ơn thầy cô, cám ơn mái trường Nguyễn Gia Thiệu và cám ơn các bạn đã làm nên một điều tuyệt diệu.

Những kỷ niệm đẹp đẽ, những xao xuyến bồi hồi, những kỷ ức khó quên đang trở về với bạn và tôi, đang nằm trên tay tôi và bạn, trong cuốn kỷ yếu này.

LÊ HẰNG-HỒNG CHIỀU

GỬI CÁC EM LỚP A

C

ác em học sinh lớp A khóa 1985-1988 trường cấp 3 Nguyễn Gia Thiều yêu quý!

Chính sự thông minh, chính những đôi mắt sáng, những khuôn mặt rạng ngời của các em khi ngồi trong lớp, trong tiết học của thầy đã làm thầy phải cố gắng hết mình, đến mức chỉ sau mười phút giảng bài, thầy đã đầm mồ hôi.

Nhưng có lẽ, chính những giọt mồ hôi ngày ấy đã giúp thầy hái được nhiều quả ngon, trái ngọt, đó chính là sự trưởng thành, là sự thành công trong sự nghiệp của từng em, của nhiều em và của cả lớp A sau hai mươi lăm năm xa trường, xa thầy để học nghề rồi lập nghiệp.

Kết quả học tập của các em hai mươi lăm năm trước và thành công trong sự nghiệp của các em hiện nay làm thầy hết sức tự hào rằng mình đã được dạy một lớp học như thế, có những học sinh như thế. Đây là niềm tự hào rất chân thành và lớn lao.

Nó chân thành và lớn lao vì đó là sự chiêm nghiệm ở chính bản thân thầy. Các em mới sau 25 năm ra trường đã làm thầy, người thầy cũ của các em tự hào, còn thầy phải gần 40 năm mới làm được điều ấy.

Thầy vào học trường Đại học Sư phạm Hà Nội, khoa Văn năm 1965, ra trường năm 1968. Đến dịp 20/11 năm 2005, họp mặt khóa 1965-1968, tại phòng họp lớn của trường Đại học Sư phạm Hà Nội, trước các giáo sư, nhà giáo nhân dân đã giảng dạy cùng sinh viên đã học từ ngày ấy, nhà giáo nhân dân, giáo sư lý luận văn học Bùi Văn Ba (bút danh Phương Liệu) phát biểu :

“Ngày nhà giáo nhân dân trước đây là ngày học trò hướng lên thầy cô. Ngày nhà giáo nhân dân bây giờ còn có một ý nghĩa nữa là thầy tự hào vì có những học trò như thế. Đây là trường hợp của anh Đào Công Vĩnh với truyện ngắn Phong hầu viết về về Ôn như hầu Nguyễn Gia Thiều mới được xếp vào 10 truyện ngắn hay nhất trên báo Văn nghệ năm 2003”. Sau câu nói ấy của giáo sư, lần đầu tiên trong đời thầy được vái lễ một người còn đang sống, vốn là thầy dạy của mình trước đông đảo mọi người, cùng lời cảm tạ “Em xin đa tạ thầy”.

Phải cần 40 năm thầy mới làm thầy mình tự hào, còn các em sau mới 25 năm đã làm chính thầy rất tự hào. Thầy tin chắc, không cần phải lặn lội tới 40 năm như thầy mà chỉ cần 5 năm, 10 năm thêm nữa, các em không chỉ làm thầy tự hào, còn làm thầy vinh hạnh vì các em.

Thầy tin các em đủ sức, thừa sức làm được điều đó, bởi thế kỷ này, bởi thời đại đang tới đây là thế kỷ và thời đại của các em Điều đó là chắc chắn.

Thầy hi vọng nhiều ở các em.

**NGỌC LÂM, NGÀY 3/12/2013
THẦY ĐÀO CÔNG VĨNH**

CHƯƠNG I

ngày ấy...

Chương 1 ngày ấy

Lớp 11A năm học 1986 - 1987

Tập thể lớp 11A chụp cùng cô Hoàng - Cô giáo thực tập môn Anh văn

Mong ước kỷ niệm xưa

Thời gian trôi qua mau
Chỉ còn lại những kỷ niệm
Kỷ niệm thân yêu ơi
Sẽ còn nhớ mãi tiếng thầy cô

...

Tháng Mười Một *đong đầy kỷ niệm*

Tháng Mười Một về nhắc nhau ngày tri ân!

Tháng Mười Một về gọi nhắc công ơn của những người lái đò bên sông tận tụy!

Kính tặng thầy Kỳ, thầy Ngọc, thầy Vĩnh, cô My ... lòng biết ơn sâu sắc của cô học trò nhỏ bé!

Gửi tới bạn bè tình cảm học trò vô tư và đầy nhiệt huyết của người bạn còi cọc nhất lớp!

Nhớ lắm những gương mặt thân yêu của lớp 12A.

Nhớ bạn Hạnh với đôi bím tóc dài theo suốt những năm tháng học trò. Tớ và Hạnh đã có với nhau quá nhiều kỷ niệm vì chúng mình đã leo đèo đi bên nhau từ những năm học cấp II.

Nhớ bạn Phương cao lớn trắng trẻo, sáng nào cũng đợi sẵn trước cửa để cùng nhau đến trường, tớ nhớ mãi đoạn đường từ nhà Phương đến lớp, tớ luôn lệch thếch đi bên cạnh đôi bạn thân Phương Hạnh. Thật vô tư vì tớ chả buồn vì điều đó!

Nhớ những đêm trung thu lên sân thượng nhà Hồng Hà phá cỗ và phá cả giấc ngủ của các bậc phu huynh.

Nhớ hình ảnh xúc động về bạn Minh Hiền khi mẹ mất và hình ảnh bạn rạng rỡ trong ngày cưới khi các bạn cùng lớp vẫn còn con nít.

Nhớ Hải Yến cặp gấu quần, buộc cặp xách vào sau xe và lao vun vút.

Bạn Diệp Loan, Hoài Thu, Thu Hương, Hoàng Hà hiền lành, ít nói hay ngồi phía sau.

Bạn Thu Hiền xinh xắn đạp chiếc xe mini luôn rạng rỡ.

Bạn Vân chạy lạch bạch ở tiết thể dục.

Nhớ bạn Xuân Lam không những đẹp trai mà còn là con trai thầy Hiệu Phó :-).

Bạn Quân, Tuấn, Cường đã gắn bó từ hồi cấp II.

Bạn Phạm Phương Thảo sở hữu cái tên con gái nhưng tính cách rất con trai.

Bạn Hồng Chiêu loắt choắt hết lòng với bạn bè.

Bạn Lệ Hằng nhiệt tình, tận tâm luôn là đầu tàu của lớp.

Nhớ những gương mặt cùng bàn năm cuối cấp: Tuấn Anh, Đoàn Trang, Ngọc Yến, Hoa Lý. Tớ vẫn luôn mơ ước có ngày chúng mình trở về trường xưa để cùng nhau ngồi lại cái bàn đó!

Đàm Văn Chiêu là cái tên không thể không nhắc đến vì chúng mình đã học với nhau từ hồi cấp I, xa nhau cấp II nhưng cấp III lại mang chúng mình đến cùng một lớp. Điều đó thật tuyệt vời phải không bạn?

Quá nhiều gương mặt và kỷ niệm ứa về trong trí nhớ, muốn viết về tất cả các bạn nhưng cuốn kỷ yếu không cho phép.

Nhớ đến nao lòng các bạn 12A trong ký ức của tôi!!!

**MELBOURNE THÁNG MƯỜI MỘT, NĂM MƯỜI BA.
NGUYỄN THỊ NGỌC ÁNH.**

Chuyện học

ĐÀM VĂN CHIỀU

Cũng như bất cứ bạn nào khác, cứ mỗi khi họp lớp hoặc một dịp tụ tập nào đó, các kỷ ức cứ chộn rộn trở về. Nhất là trong những ngày giữa thu tiết trời thật đẹp, nắng ấm chan hoà, trời xanh, gió lộng làm tâm hồn càng thêm bồi hồi. Ký ức làm ta mất ngủ vì con tim đập nhanh hơn, mạnh hơn để vươn tới các vùng xa xôi nhất của bộ nhớ, lấy ra những hồi ức thiêng liêng thời đi học, lau sạch bụi thời gian và trang trọng cất vào...chỗ cũ. Cũng vì vậy mà câu chuyện kỷ niệm cứ nháy nhót hết chỗ này qua chỗ khác rất khó để chọn một chủ đề để viết. May quá, trò chuyện với các bạn đã cho mình một gợi ý: chuyện học tập và mình sẽ viết về một môn học được các bạn nhắc đến nhiều nhất trong thời gian qua. Đó là môn Văn.

Mình thấy rất nhiều bạn đã tự nhận là kém môn Văn. Điều này chứng tỏ những bạn đó thông minh quá. Vì người ta có câu “văn mình...” nên những gì viết ra đều được tác giả gửi gắm những cảm xúc thực và kỳ vọng về sự đồng cảm trong những dòng viết của mình nhưng các bạn cứ “tự phê và tự tha thứ” như vậy để viết cho thanh thoát. Mình chưa thấy nhà văn thực thụ nào vỗ ngực là văn tồi hay cả. Theo mình, văn hay hoặc không hay là do... người đọc. Như kinh nghiệm bản thân, năm lớp 10 và 11 mình làm văn có nhiều từ viết tắt, viết trên giấy đen “bọc bánh rán” nhưng nhiều điểm 9 với 10, có lần còn được thưởng điểm vì dùng từ “ân ái” chuẩn quá. Nhưng sang năm lớp 12 toàn điểm 5, được điểm 6 là kỳ tích rồi. Mà giọng văn của mình chắc không bị “vỡ” như giọng của các nam sinh ở tuổi mới lớn.

Nói đến môn Văn, chúng ta không thể không nhắc đến Thầy Vĩnh với những giờ học văn học nước ngoài về những tác phẩm kinh điển như “Những người khốn khổ” hay “Thuỷ hử”. Thời kỳ bao cấp, kinh tế khó khăn, những cuốn sách như vậy là quá xa xỉ với hầu hết mọi người nên những giờ được Thầy kể chuyện gần như là kênh duy nhất để tiếp cận với tinh hoa của nhân loại. Thông thường, mỗi tác phẩm Thầy thường “tóm tắt” trong khoảng 10 tiết. Những tiết học này diễn ra vào những ngày mùa đông giá rét, lớp đóng kín cửa để khỏi lạnh và để người ngoài không nhìn thấy vì trên bảng không có một chữ nào. Cả lớp im phăng phắc như nuốt từng lời truyền cảm của Thầy (nuốt có thể dùng theo cả nghĩa đen vì lúc đó mình ít khi có bữa sáng) và cảm thụ thế giới ngoài kia thật ấm áp, thật nhân văn. Khi đó mong muốn của mình chắc cũng giống các bạn trong lớp là tiếng trống hết giờ sẽ không bao giờ vang lên, hay văn về hơn là “thời gian hãy ngừng trôi” để không cắt ngang dòng chảy tri thức cuộn trào. Hơn 25 năm đã qua, chúng ta đã trải qua nhiều cung bậc tình cảm, đã xem nhiều bộ phim hay và đã đọc nhiều kiệt tác của nhân loại. Nhưng những tiết học đó vẫn là những cảm xúc duy nhất, vẹn nguyên và chưa bao giờ gặp lại với bản thân mình. Cách dạy của Thầy đã chuyển hoá chúng ta như những miếng bọt biển khó hạn thấm thấu kiến thức ào ạt mà không thấy điểm bão hoà.

Về văn học nước nhà thì mình nhớ nhất học về thơ Hồ Xuân Hương. Nếu theo sách giáo khoa, chỉ có vài bài đặc sắc, nhưng Thầy mang tới một cuốn vở cũ mà thầy chép thơ từ khi còn là sinh viên. Thầy đọc bài có đoạn:

Hỡi chị em ơi có biết không
Một bên con khóc một bên chồng
Bố cu lồm ngồm bò trên bụng
Thằng bé hu hơ khóc dưới hông

14-3-1987

Bài này có lẽ Thầy ưu tiên và đọc cho mỗi cho lớp mình, không nằm trong Giáo án nên Thầy cũng bất ngờ và mặt đỏ lựng, còn cả lớp “choáng” vì những vần thơ sexy quá.

Với mình, bài thơ đi suốt thời sinh viên là Vườn trong phố của cố nhà văn Lưu Quang Vũ. Thời đó ông đang là ngôi sao sáng, có lẽ là duy nhất trên bầu trời văn học nghệ thuật Việt Nam và hình như là “bạn văn” của Thầy. Bài thơ này được thầy đọc thuộc một cách chậm rãi, rất biểu cảm với đôi mắt long lanh, nhoe nhoe.

Nơi đêm khuya vọng lại tiếng còi tàu
Bỗng nhớ xa xôi những miền đất nước
Nơi bài hát lên đường ta hẹn ước
Nơi góc vườn ta để quên chùm hoa

Nơi vòm lá rì rào xao động cơn mưa
Quả ngọt chín khi mùa ve lại đến
Những chân trời màu hồng những chân trời màu tím
Những ngôi sao bằng bạc cả hoàng hôn

Đây là tác phẩm nghệ thuật duy nhất mình chép vào cuốn sổ tay được một bạn trong lớp mình tặng và mang theo trong hành trang khi đi du học.

Còn nhớ một lần trong giờ Văn, có người nói một từ gì đó làm Thầy phật ý và dừng tiết học lại để cả lớp tự kiểm điểm. Sau khi Lớp trưởng thay mặt lớp xin lỗi, Thầy mới quay trở lại giảng tiếp. Thầy đã dạy cho chúng ta về nhân cách ngay cả khi đó trường ta chưa treo khẩu hiệu “Tiên học lễ hậu học văn” như hầu hết các trường học hiện nay.

Với những người thi khối A,B chiếm đa số như lớp mình, Văn không phải là môn học trọng điểm để đưa chúng ta lên bệ phóng cuộc đời như những môn khác nhưng nhờ có những người như Thầy môn học này đã định hình nhân cách con người chúng ta ngày hôm nay. Chúng mình rất may mắn và tự hào đã có được những tiết học của Thầy và mình tin rằng những giá trị nhân văn cảm thụ từ Thầy là những gì đọng lại mãi mãi trong mỗi chúng ta.

**HÀ NỘI, NHỮNG NGÀY THÁNG 11 NĂM 2013
ĐÀM VĂN CHIỀU**

Năm học lớp 10

LƯU HỒNG CHIỀU

Mình vẫn còn nhớ như in cảm giác những ngày đầu tiên mình bước vào lớp 10A Nguyễn Gia Thiều, rụt rè, lạ lẫm, háo hức và có chút gì đó tự hào.

Ngày ấy, vào học trường phổ thông trung học Nguyễn Gia Thiều gần như là sự lựa chọn duy nhất của học sinh cuối cấp hai trên địa bàn quanh khu vực Gia Lâm Phố. Tuy nhiên, để vào được lớp A thì phải thi tuyển thêm môn toán nên dường như nó chỉ dành cho một số bạn: một là, học sinh lớp chuyên toán trường Gia Lâm A; hai là, những bạn đứng đầu các lớp “trường làng” trên địa bàn huyện.

Lớp mình cũng vậy, có đến một nửa là đã quen biết nhau vì cùng học chuyên toán cấp hai, còn một nửa là từ các trường khác về.

Mình phải làm quen với tất cả các bạn từ đầu, rất nhiều bạn khác cũng thế. Nhưng hình như mình làm quen nhanh lắm thì phải, chỉ khoảng 6 tháng thôi mà đã có rất nhiều bạn đến nhà mình chơi.

Nhà mình ngày đó nghèo lắm, cái nghèo của một gia đình đông con, cái nghèo của một đất nước vừa đứng lên sau chiến tranh, đang mơ hồ và ảo tưởng về một mô hình xã hội phát triển vượt bậc. Nhưng nhà mình có một thứ khiến các bạn rất thích đến chơi đó là cây dầu da xoan. Các bạn nữ rất thích vị chua chua, chát chát của quả dầu da xoan xanh, còn các bạn nam đến nhà mình như chỉ để trèo lên cây chơi thì phải...

Học gần hết lớp 10, cũng là lúc mình bắt đầu ý thức và cảm nhận được cảm xúc về “Cái nhìn đầu tiên». Lần đó thật tình cờ, mình đang chép bài thì bất giác nhìn lên, mình bắt gặp một bạn nữ ngồi bàn trên vừa quay đầu nhìn xuống. Lần đầu tiên mình được nhìn sâu và trực diện vào đôi mắt của một bạn gái. Trong giây lát, khuôn mặt bạn ấy chợt ửng hồng, đôi mắt trong veo và miệng khẽ mỉm cười ngượng ngáp. Bạn ấy quay

vội lên để lại mình ngồi như bất động. Kể từ lần đó, trong lớp, mình luôn tìm cách gây sự chú ý để bạn đó quay xuống, nhưng cái khoảng khắc tuyệt vời đó đã không bao giờ lặp lại với mình.

Mình bắt đầu có thói quen chép bài thật nhanh để dành thời gian quan sát xem lớp mình có bao nhiêu những “cái nhìn” như thế... Dần dần, mình cũng đã phát hiện ra vài đôi thích nhau, đó cũng chính là lúc lớp mình bắt đầu có hiện tượng: “Chị em bàn tán thăm thì, hình như hai đứa có gì với nhau”...

Thời gian dần trôi, năm học lớp 10 đã hết, bọn mình bắt đầu vào kỳ nghỉ hè. Đây là khoảng thời gian vui nhất: các bạn trong lớp hẹn hò, rủ rê đến nhà nhau chơi, riêng mình thì hầu như không tới nào ở nhà. Mình không còn nhớ nổi là đi những đâu, chơi những gì mà có thể đi suốt ngày như vậy.

Mình cứ ước kỳ nghỉ hè sẽ kéo dài mãi. Cho đến một hôm, mình vô tình xem được một bộ phim nước ngoài trên tivi (mình không còn nhớ là phim gì). Bộ phim kể về một lớp học phổ thông trong thời kỳ chiến tranh thế giới thứ hai. Một sáng như mọi ngày, các bạn vào lớp đông đủ, duy chỉ có một chỗ ngồi còn trống, ai đó đã đặt vào đấy một bông hoa hồng bên cạnh chiếc cặp sách quen thuộc của người bạn vắng mặt hôm đó. Rồi cô giáo bước vào lớp với đôi mắt đỏ hoe, thông báo: Tối hôm qua, Nicolai - bạn ấy đã bị lính Đức bắn chết ở một góc phố khi đi đưa tin cho du kích. Cả lớp đã đứng lên và bật khóc (từ đó cái tên Nicolai ám ảnh mình cho đến tận bây giờ).

Mình cũng đã suýt khóc. Đây là lần đầu tiên, mình suýt khóc vì một bộ phim và đây cũng là lần đầu tiên, trong suốt những ngày hè, mình đã muốn kỳ nghỉ hè kết thúc sớm để sáng mai đến trường. Mình muốn chắc chắn rằng, tất cả các bạn sẽ có mặt đông đủ và không bao giờ có thể có một chỗ trống với một bông hồng và chiếc cặp sách để trên bàn...

Sau lần đó, mình biết nhớ và yêu quý các bạn hơn (dù ngày đó mình chưa bao giờ

nói điều này với các bạn). Mình đến lớp để học và cũng là để được gần các bạn. Mình bắt đầu chơi và nói chuyện nhiều hơn với các bạn mà lúc đầu mình không thấy thích.

Mình nói chuyện nhiều lắm, mình cũng không hiểu mình kiếm ở đâu ra mà nhiều chuyện thế. Mà thật lạ là mình kể chuyện gì các bạn cũng cười, nhất là các bạn nữ. Thậm chí, ngày đó mình hay đến nhà bạn Hạnh ở ngõ “Tăng xê» chơi, mình kể chuyện mà cả Hạnh, chị gái Hạnh và mẹ Hạnh đều cười như nắc nẻ...

Chuyện về năm học lớp 10A Nguyễn Gia Thiều thì mình còn nhớ nhiều lắm, nhưng không phải lúc nào cũng có dịp và có đầy đủ lý do để mình viết ra.

Chính vì vậy mình muốn cảm ơn bạn Ánh đã nêu ra ý tưởng làm kỷ yếu lớp, cảm ơn cả lớp đã nhiệt tình hưởng ứng, cảm ơn những dòng cảm xúc đến nao lòng của các bạn sau lần họp lớp 25 năm. Tất cả như một làn sóng bất tận đưa chúng ta về với kỷ ức, một kỷ ức đẹp để với đầy ắp những kỷ niệm của tuổi học trò, một kỷ ức khiến chúng ta ngày nay vẫn muốn đến với nhau gần gũi hơn, tự nhiên hơn và thật trong sáng.

Vẫn biết cái gì nhiều cũng “rê», cái gì thừa cũng “chán», nhưng những kỷ niệm của “thuở cắp sách đến trường» thì viết bao nhiêu cũng chưa đủ, vì vậy mình muốn kết thúc bài viết này bằng câu nói của một nhân vật nổi tiếng, mà một bạn gái trong lớp mới tặng mình gần đây: “Trong sự cô đơn, trong bối rối - nhận thức về tình bạn khiến ta có thể bước tiếp, thậm chí ngay cả khi bạn ta bất lực không thể giúp ta. Họ ở đó là đủ rồi. Tình bạn không phai nhạt bởi thời gian, bởi không gian, bởi sự khổ đau hay im lặng. Chính trong những thứ đó mà nó bắt rễ sâu nhất. Chính từ những thứ đó mà nó nở hoa - Pam Brown nhà thơ Australia”.

"Giai phố Ngọc Lâm" lớp 10A
Đức Chính - Anh Tuấn - Ngọc Hà - Lưu
Chiều - Duy Hân.

Ngày 14.3.1987
Chụp cùng cô giáo Thực tập.
Thu Hương - cô Hương - Ngọc Ánh - Hoa Ly

"Tiểu khu" Thượng Thanh ngày ấy
Thủy điện Hoà Bình 1986
Hoàng Hà - Hải Yến - Thanh Giang
Phương Thảo - Duy Nam

Và bây giờ 17.11.2013
Duy Nam ơi bao giờ bạn về "Tiểu khu" mình
nhất định chụp một bức ảnh như ngày xưa
nhé!

Chương 1 ngày ấy

Bạn gái LỚP 10A

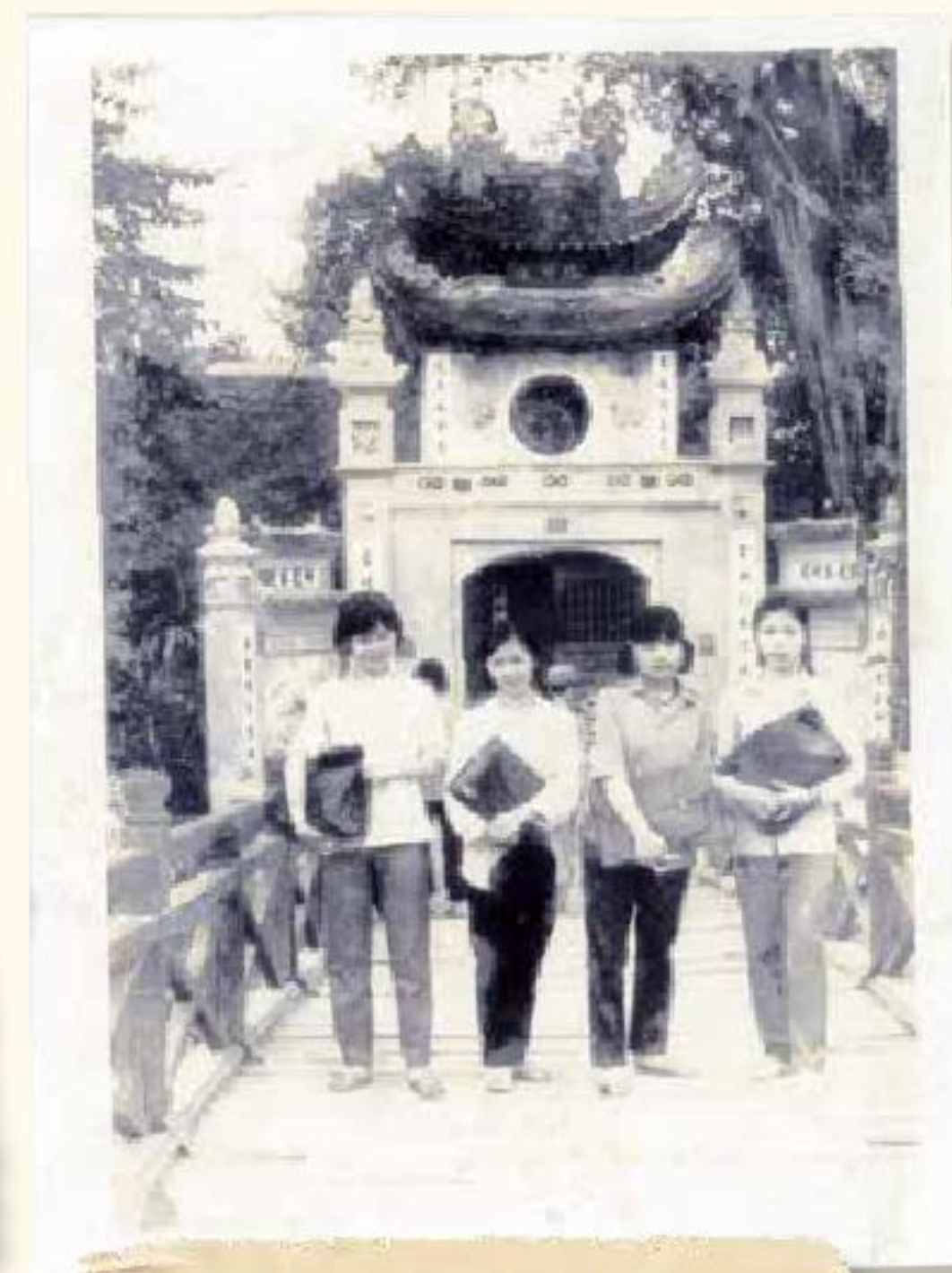
TRẦN NGỌC YẾN

Bạn gái lớp 10A em
Xinh tươi chẳng kém, dịu dàng chẳng thua
Học tập cũng quyết thi đua
Cần cù, chịu khó chẳng thua ai nào.
Môn toán có bạn Hồng Hà
Dẫn đầu toàn khối đã sang thi Thành
Còn đây là bạn Lệ Hằng
Vừa là lớp trưởng, học hành giỏi giang
Anh Văn Anh, Lý song toàn
Sinh vật có bạn Hà, Loan chẳng vừa
Khánh Hương rất giỏi Địa dư
Học đâu nhớ đấy thật là tinh thông
Môn Lý có biết ai không
Kìa trông Hải Yến, Hồng Phương đó mà.
Kể sao hết gương lớp ta
Xứng danh tiên tiến ai mà chả khen

Đây là bài thơ bạn Ngọc Yến viết vào tháng 03 năm 1986 khi thầy Vĩnh cho lớp mình viết một bài văn thể tự do, thầy chấm và lấy điểm một tiết (điểm hệ số 2). Vào thời đó, chắc hẳn chỉ có thầy Vĩnh mới có cách khuyến khích học sinh sáng tạo như vậy. Khi trả bài, thầy đã dành trọn vẹn 2 tiết văn để đọc những bài hay và nhận xét, chỉnh sửa từng câu chữ cho từng bài viết tiêu biểu. Có rất nhiều bài được điểm cao nhưng không hiểu sao chỉ nghe thầy đọc bài thơ này duy nhất một lần với lời bình “Mồng 8 tháng 3 các bạn gái khen nhau đây” thì bài thơ này đã đọng lại trong trí nhớ của mình. 27 năm qua rồi, đọc lại bài thơ này, các bạn lớp 10A có bồi hồi nhớ lại miền ký ức ấy? (Hải Yến)

Công viên Gia Lâm - Mồng 6 Tết 1987
Minh Hiền - Việt Hà - Đoàn Trang - Khánh
Hương - Thu Hà B - Hồng Hà

Cầu Thê Húc, tháng 4.1988
Hoài Thu - Thu Hà B - Hải Yến - Thu Hà A

KHÔNG ĐỀ

ĐOÀN MINH HẢI

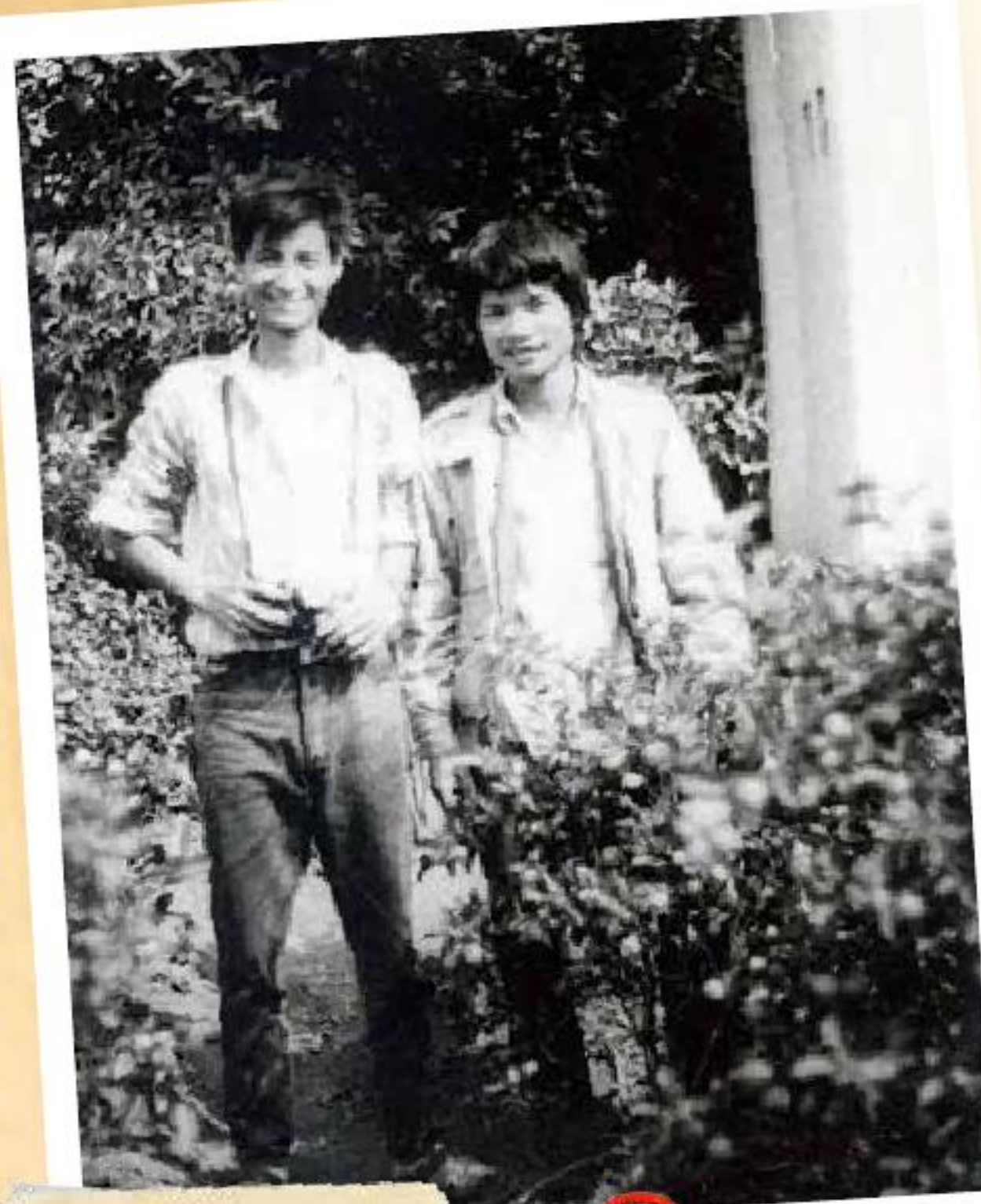
Ngẩn ngơ chiều khi nắng vàng phai
bồi hồi nhớ lại
những chuyện ngày xưa.

Dưới sân trường
góc hàng già,
hoa phượng rực đỏ...

Trong lớp
bảng đen,
bụi phấn vấn vương.

Có cô bạn
..mơ màng
nhìn qua cửa sổ.

Mai xa rồi
nhớ lắm
12A...

Lộc - Hải "đen"

TỰ BẠCH

Thời học cấp 3 cũng đã biết yêu mến một bạn gái cùng lớp nhưng vì tính nhút nhát nên không dám nói...

... Rất tiếc vì đã để tuột mất các bạn gái đáng yêu ở lớp.

Ưu điểm tự nhận: Chắc chắn...rất hiền

Nhược điểm tự biết:

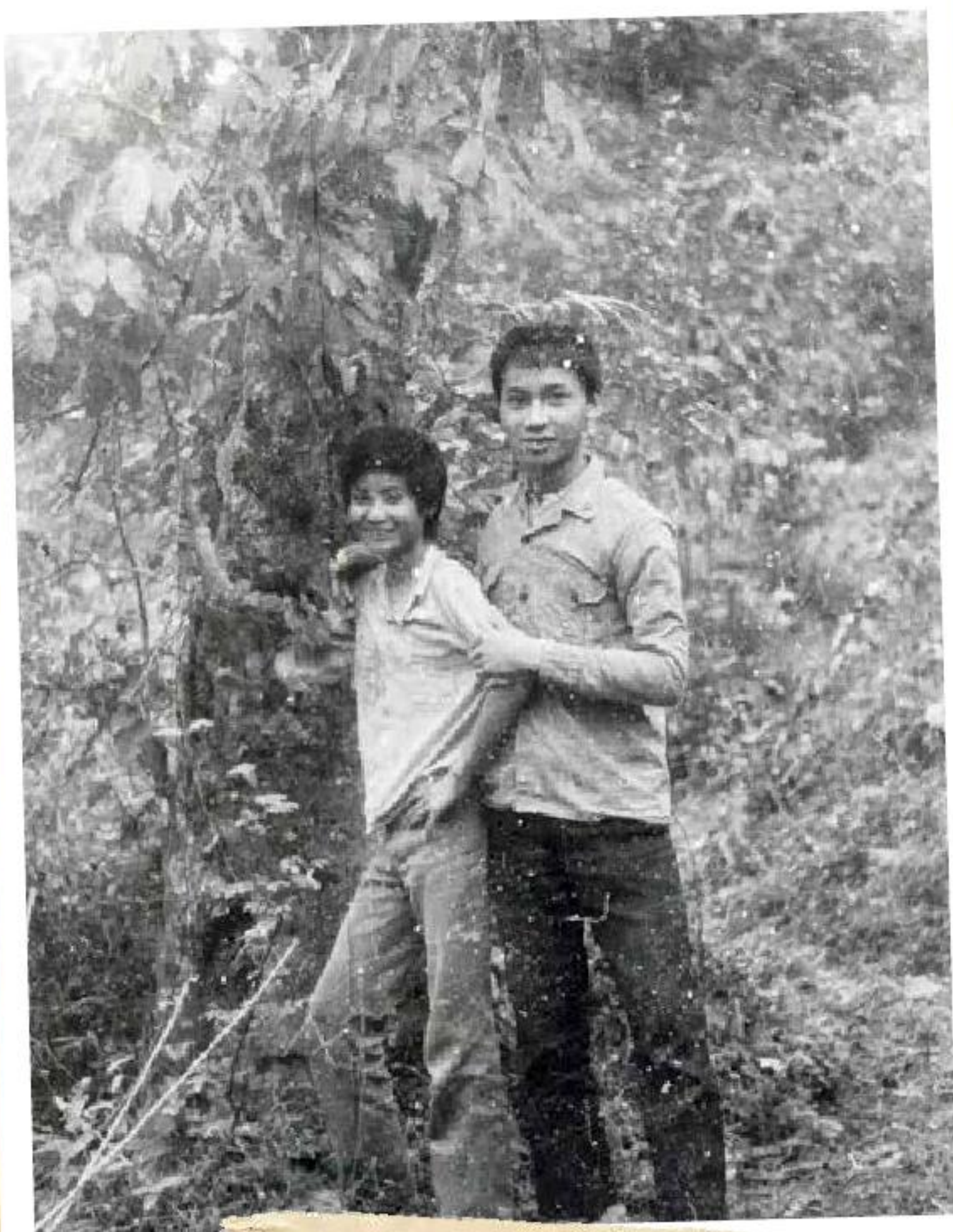
Đầu tiên kể đến là sự nhàn nhạt, sôi nổi yếu, mặc dù đã cố gắng khắc phục nhưng kết quả tiến triển vẫn rất chậm.

Rất thân với quán xá, lơ đãng với tổ ấm nên hay bị kêu ủn ỉn ...

Châm ngôn yêu thích: Độc lập - Tự do

Chương 1 ngày ấy

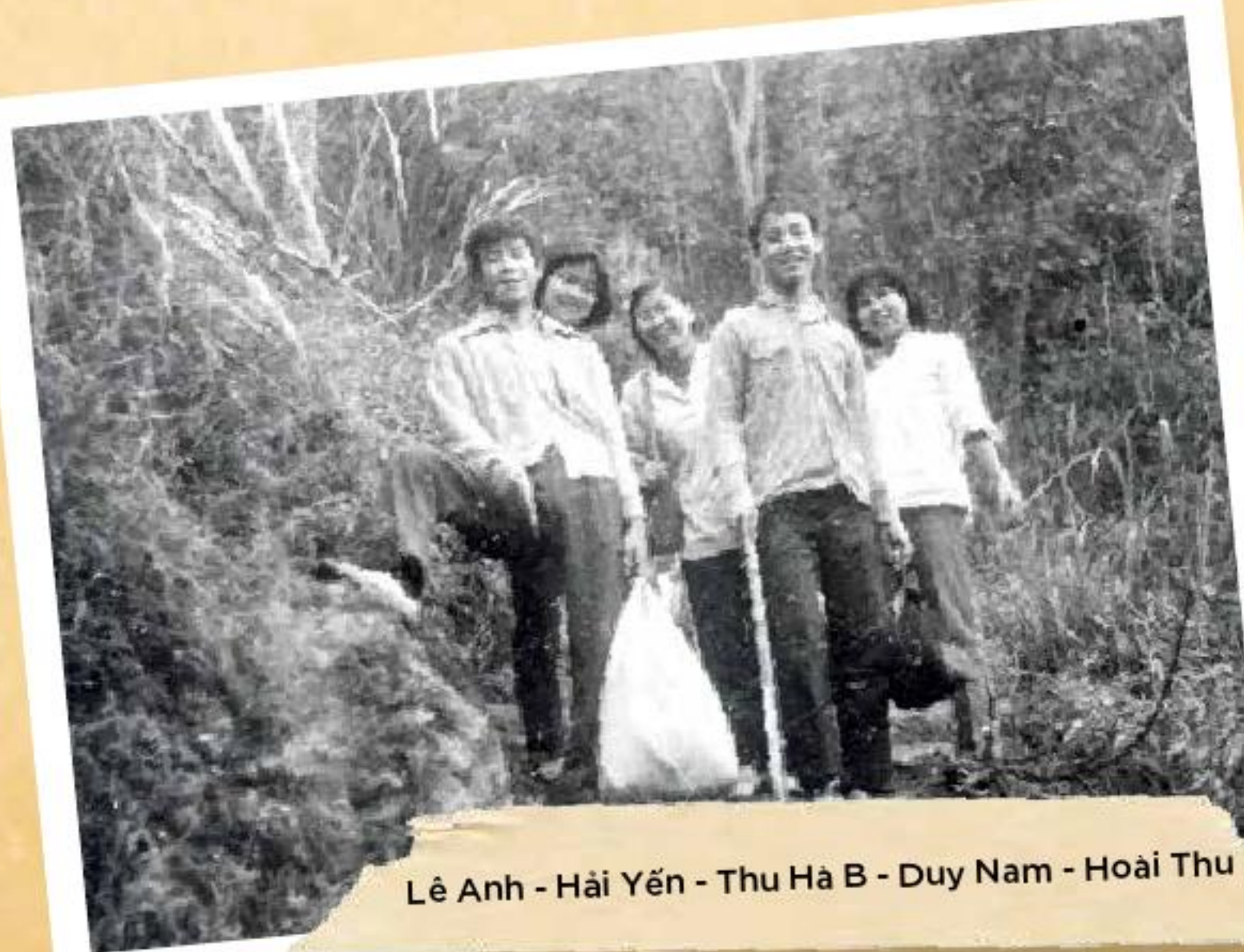
THỦY ĐIỆN HÒA BÌNH 1986

Chủ Đồng Lộc - Duy Nam

Đồng Lộc - Duy Nam - Thanh Giang -
Minh Hải - Phương Thảo

Lê Anh - Hải Yến - Thu Hà B - Duy Nam - Hoài Thu

NGÀY CHIA TAY LỚP 12A *1987 - 1988*

Cả lớp có 53 bạn, nhưng trong hình chỉ có 45 bạn thôi.
Đố các bạn còn thiếu những gương mặt nào nữa?

Chia tay mà trông ai cũng hớn hờ là sao ta?
Phải chăng ta biết rồi sẽ có những ngày gặp lại như hôm nay?

Kỷ niệm... xấu hổ và áy náy

LÊ THANH GIANG

Các bạn thân mến, mình xin kể lại một câu chuyện xảy ra hồi cuối năm học lớp 11, chuyện này đã làm mình xấu hổ và áy náy mãi.

Mình còn nhớ, hồi học 10 mình và Duy Nam chưa có xe đạp nên thường cùng nhau đi bộ đến trường.

Nam biết đi xe đạp trước mình, còn mình mãi đến cuối năm học lớp 11 mới biết đi xe đạp và lúc mới có xe để đi học. Nam thì cao, có cái xe đạp nam dáng thẳng, mình thì lùn bé đi cái xe Thống Nhất đã cũ.

Một hôm, hai thằng đạp xe từ trường về, đến chỗ đầu phố gần nhà Chính, lúc đó đường rất đông, thế nào mà lại có một bạn gái nói là: "Giang cho mình đi nhờ về với!". Mình thì mới biết đi xe đạp cho nên lái xe rất kém, (lại cộng thêm thiếu tự tin) chưa kịp giữ vững tay lái thì bạn đó đã nhẩy lên thế là loạng choạng đổ cả xe, mình và bạn gái đều bị ngã. Lúc đó, Nam cũng nhìn thấy nhưng lại phóng đi trước (chắc hẳn cũng bối rối giống mình). Còn mình thì xấu hổ quá, dựng xe lên, không cả dám nhìn bạn gái ấy, lên xe, phóng đuổi theo Nam. Hắn quay sang hỏi mình: "Có sao không?", mình đáp: "Không sao!", thế rồi hai thằng cứ thế đi thẳng.

Mình biết bạn bạn gái đó là bạn cùng lớp mình, nhưng không biết bạn ấy còn nhớ kỷ niệm đó không? Hãy thông cảm cho mình nhé bởi vì trước lúc đó mình chưa từng chở ai bằng xe đạp. Hơn nữa khi đó còn quá nhút nhát nên không biết phải xử sự thế nào. Rất xin lỗi bạn, nếu bạn còn nhớ kỷ niệm đó thì nói với mình nhé, mình sẽ tìm cách để chuộc lại lỗi lầm với bạn.

Các bạn thân mến, trước đây mình rất ngại tham gia họp lớp bởi vì mình có cảm giác xa cách với mọi người, nhưng nhờ có sự nhiệt tình của các bạn trong ban liên lạc, đặc biệt là bạn Lu Hồng Chiêu, bạn Hải Yến mà mình đã mất đi cảm giác đó. Càng về sau, mỗi lần họp lớp mình luôn thấy vui vẻ và hạnh phúc khi được gặp lại các bạn.

Mình yêu tất cả các bạn và mong các bạn luôn được sống trong sự đầm ấm và yêu thương của gia đình và bạn bè.

**NGÀY 27 THÁNG 11 NĂM 2013.
LÊ THANH GIANG**

*Lời xin lỗi với 1
bạn gái vô danh
thật dễ thương.
Ai là bạn gái
đó hãy liên lạc
gặp với Thanh
Giang để Thanh
Giang được
chuộc lỗi.*

Những gương mặt “ẤN TƯỢNG”

ĐẶNG HOÀNG HÀ

Tuổi học trò luôn gắn với những trò tình nghịch, đó là những màn trêu bạn cho đến phát khóc, gán ghép cặp đôi với nhau, gán tên phụ huynh vào tên gọi, viết giấy gán vào lưng bạn ngồi phía trước... Lớp A là một lớp được coi là chỉ biết học, học trò rất ngoan và được nhiều thầy cô quý, tuy nhiên cũng không thiếu các trò nghịch ngợm. Có một số gương mặt đã để lại nhiều ấn tượng trong tớ với những trò đùa tình nghịch và một vài gương mặt bạn thân gắn bó với tớ suốt những năm tháng tuổi học trò, xin được giới thiệu với các bạn.

Chương 1 ngày ấy

THIỆN TUẤN: Lớp 10, bàn tổ ngồi gồm có 4 bạn: Diệp Loan, tớ, Lộc, Thiện Tuấn. Thiện Tuấn là một bạn trai rất "đầu gấu", chuyên bắt nạt 3 đứa bạn tớ. Bàn có 4 đứa mà bạn chiếm 1/3 bàn, còn 3 đứa chen chúc nhau trong 2/3 bàn còn lại. Bạn kẻ vạch phấn phân chia ranh giới chỗ ngồi, đứa nào mà thò tay sang là bị ăn thuốc kẻ ngay. Trong giờ học bạn toàn kể chuyện tiếu lâm làm bạn tớ cười suốt, chẳng tập trung vào bài giảng gì cả. Có lẽ vì mất trật tự quá, học kỳ 2 Thầy đã điều bạn lên bàn 1 ngồi để Thầy "chăm sóc đặc biệt". Tuy nhiên, khi bạn ngồi bàn đầu cũng giúp đỡ tớ ít nhiều, mỗi khi lên bảng không thuộc bài, bạn toàn nhắc bài cho tớ.

Tổ 1 - Lớp 12A
Thầy Ký Chủ nhiệm - Đồng Lộc - Thiện Tuấn - Đức Chính - Hải Yến - Tuấn Anh - Thu Hà B - Hoài Thu - Ngọc Ánh - Hoa Lý - Đoàn Trang - Ngọc Yến - Diệp Loan

ĐOÀN TRANG: Là một bạn gái tớ rất ấn tượng vì bạn mang cái tên rất đẹp, bạn lại là người rất cá tính, tinh nghịch và cũng rất hài hước. Bọn tớ mà bị các bạn trai trêu chẳng biết làm gì để chống lại cả, nhưng với bạn thì ngược lại, các bạn trai sẽ phải dè chừng bạn đấy nhé, vì vậy tớ ngưỡng mộ bạn lắm. Tên tớ là Hoàng Hà, mà bạn toàn gọi tớ là Hoàng.... Tùng, rồi bạn "ù té quyền", tớ mà tóm được, bạn sẽ được tớ tặng cho mấy cái "véo thân thiết".

NHẬT: Lớp 11 bàn tổ ngồi tận cuối lớp với 4 bạn: Tuyết Lan, tớ, Nhật và Tuấn Anh. Bạn Nhật rất hay trêu tớ với Tuấn Anh (chả hiểu tại sao, bạn Tuấn Anh có thích tớ không thì bất mí nhé). Sau giờ ra chơi, đến giờ vào lớp bạn Nhật lợi dụng lúc tớ chưa vào chiếm luôn chỗ tớ ngồi, đẩy tớ ngồi cạnh Tuấn Anh. Tớ vào lớp bị mất chỗ, thế là một màn tranh cướp chỗ bắt đầu, hôm nào bạn Tuyết Lan vào hòa với bạn Nhật là tớ thua, phải ngồi cạnh Tuấn Anh. Bạn hí hửng lắm vì đã thắng tớ, còn tớ á, không thêm nói chuyện với bạn sau đó. Các giờ sau là tớ cứ phải vào trước để giữ chỗ, hihi.

TUYẾT LAN: Tớ và bạn ngồi với nhau suốt 2 năm lớp 11 và 12, tớ và bạn gần bó với nhau như hình với bóng, đi đâu cũng có nhau. Bạn là người rất chững chạc, nữ tính, đảm đảm. Trong khi các bạn gái trong lớp còn trẻ con lắm, nhưng bạn đã là một thiếu nữ theo đúng nghĩa. Tớ biết bạn ngưỡng mộ một người và tớ rất hay trêu bạn với người đó.

HẢI YẾN: Hai đứa lớn lên cùng nhau vì là hàng xóm sống cùng khu tập thể, học cùng nhau hồi cấp I và 3 năm cấp III. Hai đứa đúng là bạn chí cốt, con chí cần đòi, cái gì cũng chia sẻ với nhau. Bạn là người hiểu tớ nhất và tớ cũng là người hiểu bạn nhất. Những bí mật của bạn cũng là của tớ và ngược lại. Bạn và tớ đã đồng hành cùng nhau có thể nói là suốt hơn 40 năm qua và chắc chắn sẽ là suốt những năm tháng sau này.

Tổ 4 học hành vất vả quá trông bạn nào cũng sì trét nhì!

Haha bạn gái nào ngồi xồm ở phía sau kia?

Tổ 4 - Lớp 12A
Đàm Chiêu - Thu Hương - Thầy Ký Chủ nhiệm - Lê Hàng - Thủy Nga - Hồng Hà - Phương Thảo - Anh Tuấn B - Bích Hạnh - Hồng Phương - Lê Anh - Thu Hiền - Khánh Phương

COMMENT CỦA HẢI YẾN

Hoàng Hà nói rất đúng, tớ với bạn ấy gắn bó với nhau từ năm 1971 đấy. Chúng tớ có rất nhiều điểm chung, này nhé:

Mẹ Hoàng Hà và mẹ tớ cùng làm chung một xưởng, nói đúng ra hai bà mẹ chẳng thân nhau đâu, nhưng hai đứa con thì tách không rời nhau ra.

Từ 2 tháng đến 6 tuổi, tớ và bạn ấy cùng đi nhà trẻ, mẫu giáo, cùng chơi chung một nhóm con gái với nhau. Hồi ấy tớ nhớ, hai đứa đi đâu cũng đều được khen "Mấy con bé này xinh thế". Bé tý nhưng vẫn biết đấy, mũi, mồm nở to lắm. Nhưng mà chơi trò chơi Hoàng Hà toàn được làm công chúa, được mặc váy trắng và cài hoa lên đầu, còn tớ đóng vai không là ăn trộm thì cũng là "mẫu hậu" của Hoàng Hà.

Những năm cấp 1, bọn tớ luôn luôn cùng lớp, nhưng bắt đầu từ đó Hoàng Hà dần dần cao hơn tớ, xinh hơn tớ, tớ bắt đầu biết "ghen tỵ" nên càng cố học thật giỏi, giỏi hơn bạn ấy. Chả nghĩ học giỏi để được cái gì đâu, chỉ là cho bố tức thôi. Hì hì.

Cuối cấp 1 thì mẹ tớ bị ốm, gửi tớ về quê học (đây là nguồn gốc của biệt hiệu "Yến - Hà Nam Ninh" mà bạn Quân vẫn thường nhắc đến). Tớ học hết lớp 5 chuyên toán ở quê, sang lớp 6 mẹ tớ chuyển tớ ra học lớp chuyên toán trường Gia Lâm A. Vì thế thời gian này mối quan hệ giữa bọn tớ có "lông lèo" đi một tý.

Lớp 10 đến lớp 12, chúng tớ lại học cùng nhau. Suốt mấy năm rông luôn đi về cùng. Tớ nhớ có một hôm Hoàng Hà về rồi mà vẫn chưa thấy tớ về. Mẹ tớ tức lắm. Hôm ấy tớ tha thần vào hiệu sách Gia Lâm, đọc lại mấy câu chuyện cổ Andersen, mê quá quên cả thời gian. Tớ về đến nhà đã gần 2 giờ chiều. Trận đòn ấy nhớ đời.

Tớ với Hoàng Hà rất có duyên với nhau, cứ có 1 anh đến "cua cẩm" bạn ấy thì sẽ có một anh khác "để mắt" đến tớ. Nhưng mà Hoàng Hà toàn "được" các anh đẹp trai hết chê, mạnh mẽ, manly bao nhiêu thì các anh đến với tớ càng "nữ tính" bấy nhiêu. Tớ ghen tức lắm, gặp nhiều nhiều lần ngày bé ấy.

Cả dây tập thể của bọn tớ, các bạn gái đi lấy chồng hết, còn mỗi tớ với Hoàng Hà. Thế nên cả năm 1993 và đầu năm 1994, hai đứa đi đâu cũng như hình với bóng. Tớ sang nhà Hoàng Hà thì nghe mẹ bạn ấy thở dài. Bà vẫn cho là tớ với Hà "hầm hiu", là "chả có đứa nào nó để ý đến"...rồi thì "chúng mày cứ dính với nhau như thế thì đến bao giờ mới đi lấy chồng?". Mẹ tớ thì chỉ thở dài là thở dài. Ôi các bậc thân mẫu ơi, sao lại muốn "đẩy" con gái đi sớm thế.

Thật ra Hoàng Hà rất có lỗi với tớ đấy, đầu năm 1994 bạn ấy lên xe hoa theo chồng, bỏ tớ lại một mình với "búa rìu dư luận". Suốt cả năm ấy tớ buồn lắm lắm.

Chúng tớ cùng sinh con trai đầu, năm 1995, chỉ cách nhau có 4 tháng. Hai đứa vẫn ở gần nhau sau khi lấy chồng, may thế.

Cho đến tận bây giờ, rất hiếm khi các bạn gặp Hoàng Hà mà không có tớ trong các buổi tụ tập. Bọn tớ là Certificate của nhau đấy.

Con trai út nhà tớ vẫn thường ầm ứ: "Mẹ với cô Hà cái gì cũng cùng nhau, tại sao mẹ lại đẻ con kém chị Trang một tuổi ??? Giá mà bây giờ chị Trang đang học lớp 6 thì tốt quá, hoặc lớp 7 cũng được" (con trai tớ đang học lớp 7 mà).

Các bạn thân mến, tuổi học trò qua đi, nhưng tình bạn của chúng ta vẫn sẽ tồn tại mãi mãi. Những câu chuyện vui, trò đùa tình nghịch tuổi học trò sẽ luôn là những kỷ niệm khó quên, gắn bó với mỗi chúng ta, đồng hành cùng chúng ta suốt cuộc đời, các bạn nhé.

Hà Nội, tháng 11-2013

MẤY DÒNG CẢM XÚC CỦA TỚ

NGUYỄN BẢO MINH

D

ối với mình thời đi học phổ thông đúng là một “cực hình”, lý do vì bố mình muốn con mình học giỏi nên xin cho mình vào lớp A nhưng bố quên rằng con học rất bình thường lại mãi chơi nữa. Buổi học đầu tiên khi mình đứng ở cửa lớp mình có cảm giác người cứng lại mất, sau này có người nói lại là trông mình giống hệt con trai: tóc cắt ngắn, da thì ngăm đen, quần áo rộng thùng thình...”. Bây giờ rút kinh nghiệm rồi, nghe con cái học đến đâu thì để con tự học theo sức của mình không hơi đâu mà xin vào lớp này, lớp nọ. Nhưng mà con cũng thật cảm ơn bố vì đã xin cho con học lớp A để con có cơ hội có những người bạn trong tập thể lớp A mà đến tận hôm nay con vẫn cảm nhận tình bạn thật tốt đẹp.

Mình thực sự không có những cảm xúc nhiều về thời học phổ thông mà mình chỉ cảm nhận được tình bạn (của tất cả các bạn) từ những lần họp lớp sau này. Đặc biệt là lần họp lớp kỷ niệm sau 25 năm ngày ra trường chúng mình đã khác quá nhiều rồi. Lần họp lớp đầu tiên vẫn là những ngượng ngịu, vẫn là “khoảng cách” giữa “bọn Gia Lâm” và “bọn dưới Thượng Thanh”... “bọn xa hơn thế nữa”. Nhưng lần này họp lớp sau 25 năm thì thật sự mình không hề thấy có khoảng cách nữa mà cảm giác bọn mình gần bó với nhau thật rồi, thân thiết hơn ngày xưa rất nhiều. Mặc dù đôi lúc cũng có cảm giác sao mình khó nói chuyện với người này, khó nói chuyện với người kia thế nhưng cuối cùng tất cả những

ai tham gia buổi họp lớp hôm đấy đều thấy thật gần gũi nhau. Có lẽ bây giờ ai trong chúng ta đều đã theo đuổi công việc làm ăn của mình, có người gặp khó khăn, có người thì thuận lợi nhưng mục đích sống thì đã rõ ràng. Con cái bây giờ cũng lớn rồi chúng ta cũng không phải lo lắng nhiều nữa nên đã dành nhiều thời gian chăm sóc được bản thân và có nhiều thời gian để chiêm nghiệm những kỷ niệm đẹp thời học trò và cảm thấy trân trọng nó.

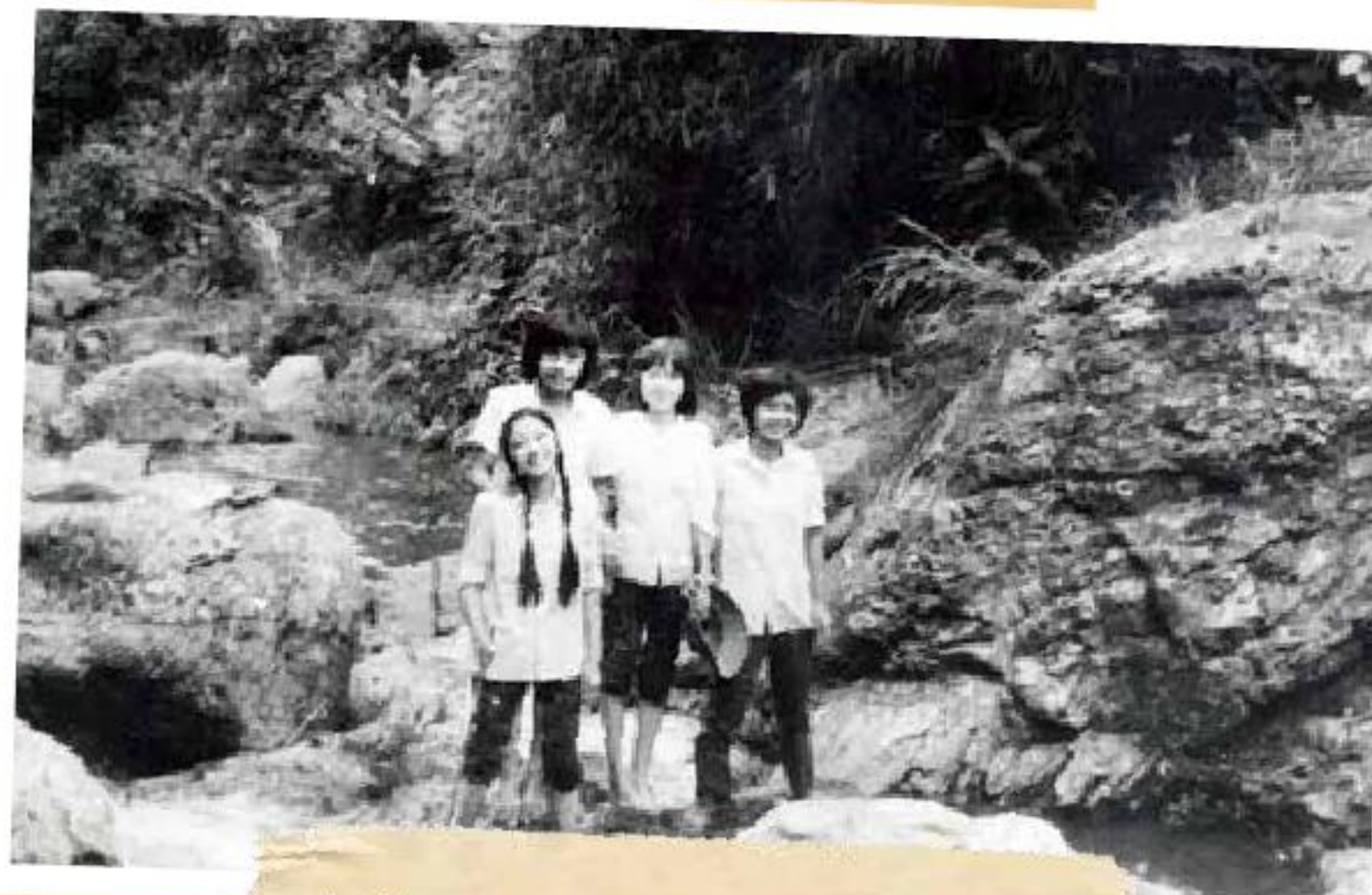
Nói thật với các bạn nhé, đọc các bài viết của các bạn về thời học phổ thông thấy đúng là không tưởng tượng nổi... vì nó hay quá, tớ vẫn trêu Chiều “con” là “Có phải mày làm thơ không đấy?”. Bây giờ lại choáng vì bài viết của Thành... không biết có phải người bạn đã học cùng lớp mình không ... chưa bao giờ tớ nghĩ là Thành giỏi văn vậy đâu. Có lẽ là sự thay đổi hoàn toàn, hay là mình chưa thật biết rõ về những người bạn của mình vì chúng mình làm gì có cơ hội chơi với nhau nhiều đâu.

Cuốn kỹ yếu của lớp mình đúng là sự bất ngờ với nhiều tài năng “xuất chúng”, tớ vẫn đùa cho tớ vào “Ban biên tập mở rộng” nhưng thực sự tớ chỉ có năng khiếu ăn uống thôi, không có năng khiếu về văn thơ. Nên hôm nào Ban biên tập có tổ chức ăn uống nhớ gọi tớ nhé.

Thôi mình chỉ viết được như vậy thôi mong các bạn thông cảm về tài văn chương của tớ nhé. Có lẽ tớ chỉ gửi riêng cho Ban biên tập thôi, đừng đưa vào kỹ yếu nhé không “xấu hổ” lắm. Chúc Ban biên tập hoàn thành cuốn kỹ yếu tuyệt vời này.

Ao Vua, 7-1987
Ài mặc bikini phía sau kia? Khai mau!

Ao Vua, 7-1987
Khánh Hương mạnh khỏe ngày ấy đâu rồi

Những điều tôi sẽ nhớ mãi

Tôi nhớ nhất ngày đầu tiên bước chân vào lớp 10A, khi đó mọi cảm xúc lẫn lộn, ngại ngùng, hào hứng và rất thích thú.

Tôi nhớ ngày bế giảng của năm lớp 12, trên đường về nhà, đó là lúc tôi mới thấy hụt hẫng và buồn nhất.

25 năm ra trường, xoay tròn theo cuộc mưu sinh, đã quen với nhiều chuyện xây đến, nhiều cảm giác đã trải qua, nhưng mỗi lần gặp lại các bạn, trong tôi vẫn nguyên vẹn tình cảm của lần đầu tiên vào lớp 10A. Sau này tôi hiểu ra một điều, tôi rất yêu quý các bạn và lớp 10A năm đó.

Kỷ niệm gặp mặt 25 năm ngày ra trường, cả bạn và tôi đều đã thay đổi rất nhiều. Cảm nhận rõ ràng là chúng ta đã xích lại bên nhau bằng tình cảm rất chân thành. Hình như tất cả chúng ta đang cố gắng làm tất cả những điều có thể để lưu giữ sự trong sáng, ngây thơ của một thời quý giá mà không bao giờ có lại được nữa và tôi rất trân trọng điều đó.

Rồi cuộc sống lại kéo bạn và tôi trở về những lo toan đời thường, 25 năm 30 năm sau và lâu hơn nữa. Tất cả chúng ta sẽ già đi nhưng tôi tin rằng, tuổi càng cao tôi sẽ càng khao khát được trở lại, được sống lại những ngày tháng học cấp 3 đầy yêu thương đó.

Xin chúc hạnh phúc, tôi luôn yêu quý tất cả các bạn.

**HÀ NỘI, THÁNG 11 NĂM 2013
HUỖNH ANH TRUNG**

Chương 1 ngày ấy

Thu Hà B - Hải Yến - Hoài Thu

Thu Hà B - Ngọc Yến - Tuấn Anh - Hân (?) -
Chu Lan Hương - Vũ Văn - Nhật - Diệp

13-1-1988
Lan Hương - Thu Hà - Ngọc Yến -
Vân - Nhật - Thu Hiền

Hải Yến - Thu Hương
1986

Khánh Hương - Thu Hà B

Minh Quân - Ngọc Hà - Lệ Hằng -
Hoàng Tùng
5-1988

Duy Nam - Phương Thảo

Bàn 2 tổ 5 lớp 12A
Minh Hải - Hoàng Hà - Tuyết Lan

Bảo Minh - Thu Hiền

HỌC VĂN *và* VĂN HỌC

Kính tặng thầy Vĩnh

PHẠM THỊ HẢI YẾN

Có thể thầy chưa biết, thầy là người đã để lại trong em những kỷ ức khó phai mờ về hình ảnh một người thầy đã truyền đạt kiến thức cho học sinh bằng tấm lòng nhiệt thành, bằng tất cả sự tâm huyết của một NHÀ GIÁO.

Có thể thầy chưa hay, rằng trong tâm tưởng mỗi chúng em, hình ảnh thầy đứng trên bục giảng, giảng cho chúng em về những vần thơ tình của Hoàng Nhuận Cầm: “Quả tim anh như căn nhà bé nhỏ/ Gió em vào- nếu chán- gió lại ra” với giọng đọc truyền cảm và những câu thơ tình Xuân Diệu: “ Anh đã đi nửa vòng trái đất/ Và gặp em người thứ nhất anh yêu/ Nửa vòng kia còn kém em nhiều” đã gieo vào những tâm hồn thiếu nữ tuổi 15-16 những ý niệm đầu tiên, dẫu còn rất mơ hồ về Tình Yêu đôi lứa.

Có thể thầy cho là điều hiển nhiên khi thầy giảng thơ Hồ Xuân Hương - bà Chúa thơ nôm và không hề né tránh những câu thơ được cho là có phần “dung tục” thời bấy giờ “ Thân em như quả mít trên cây/.../ Quân tử có thương thì đóng cọc/...” đã dạy chúng em tính cách dám nghĩ, dám làm, dám bảo vệ kẻ yếu, dám sống theo chính kiến. Thầy đã phân tích rất sâu tính cách Hồ Xuân Hương, là một phụ nữ thời phong kiến lạc hậu nhưng không bị ràng buộc vào cái gọi là lễ giáo phong kiến, mượn những câu chữ để nói lên khát vọng. Từng lời thầy giảng đã truyền cho chúng em năng lượng sống. Cho chúng em hiểu, để tự chủ cuộc sống của mình phải khẳng định được bản thân, vươn lên thành một người phụ nữ hiện đại, dám đương đầu với khó khăn cuộc sống.

Lớp em là lớp A, hầu hết chúng em đều có nguyện vọng thi vào các trường Đại học khối A, B. Trong lớp chỉ có vài bạn theo đuổi khối D có môn Văn của thầy. Thầy rất biết điều đó đúng không ạ? Vì thế ngày đó em luôn luôn tự hỏi, động lực nào đã khiến thầy dạy chúng em như rút ruột rút gan ra, như một người “tham lam” muốn trao lại cho chúng em tất cả những cảm nhận, sự hiểu biết về văn học mà thầy đã tích lũy được qua biết bao tác phẩm thầy đã đọc, thầy đã nghiền ngẫm và tâm đắc?

Năm con trai em học lớp 10, một hôm ngồi nói chuyện với con về định hướng khối thi Đại học, cháu khẳng định “ Con sẽ thi khối D”, lúc đó em đã phản ứng gần như ngay lập tức “ Con trai

Chụp với thầy giáo Văn (17.11.2013)

thì phải học khối A, B chứ". Cháu nhìn mẹ rất ngạc nhiên thầy ạ. Cháu đã không thể hiểu tại sao một người phụ nữ được coi là "hiện đại", "cấp tiến" như em lại có quan điểm quá đối lập như thế.

Sau rất nhiều đêm suy nghĩ em mới nhận ra rằng, con đường cháu đã chọn thì hãy để cháu đi. Lớp trẻ hiện đại dám làm hơn thế hệ chúng em ngày trước, không bị ràng buộc bởi bất kỳ một quan điểm, một mặc định nào. Bản thân em là một người rất yêu văn học nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ thi khối D. Sau này, có lần đứng trước sự lựa chọn chuyển hướng cho công việc, em cũng đã không dám mạo hiểm chuyển sang ngành báo chí, mặc dù em vẫn biết, em yêu việc viết lách hơn là tính toán những con số. Trái tim em biết cảm nhận cái hay, cái đẹp của con người và thế giới xung quanh, nhưng lý trí của em lại đặt ra phép tính toán thiệt, hơn để rồi cuối cùng em đã đầu hàng.

Ngày ấy, thầy đã dạy chúng em rằng: "Văn học rất cần thiết cho cuộc sống". Nhưng với suy nghĩ non nớt và tư duy giản đơn, lúc đó chúng em thực sự không hiểu hết. Để mãi sau này em mới dần dần nhận ra. Tư duy văn học khác với tư duy toán học. Toán học là sự logic, là mối quan hệ nguyên nhân - kết quả chính xác. Nhưng một người có đầu óc tính toán thông minh, làm việc giỏi giang, chưa chắc đã biết cách truyền đạt ý tưởng của mình cho đồng nghiệp, chưa chắc đã biết cách trình bày để thuyết phục cấp trên chấp nhận dự án của mình. Rất nhiều người (trong đó có em) đôi khi không biết phải diễn đạt ý nghĩ của mình như thế nào. Nếu phải viết một tiểu luận hay đơn giản hơn chỉ là một công văn trình bày với các cơ quan công quyền là một việc làm khó khăn với hầu hết thế hệ 8X-9X thầy ạ. Các em ấy không có được kỹ năng hành văn, dẫn dắt, nối liền mạch các vấn đề lại với nhau. Hay đây là hệ quả của phương cách dạy và học văn thời hiện đại? Cháu thứ hai nhà em đang học lớp 7, luôn luôn viết văn theo dàn ý cô giáo cho sẵn, thầy có tưởng tượng được không, thay vì trước kia thầy lập dàn ý cho chúng em chỉ bằng một vài gạch đầu dòng cho một cả một thể loại văn viết thì bây giờ giáo viên văn lập dàn ý cho từng bài kiểm tra hệ số 2 của các con là cả hai trang giấy đặc kín con chữ. Thậm chí em không thể nhận ra bài văn được 8 điểm với bài văn 5 điểm có sự khác biệt nào nổi bật.

Thầy vẫn thường khẳng định: "Văn học là nhân học", nhưng chắc thầy không ngờ rằng phần lớn nhân cách chúng em được hình thành, dẫn dắt, hướng đến sự tốt đẹp từ những lời thầy dạy thông qua những tác phẩm văn học. Thầy có biết, khi lần đầu tiên em nghe bài hát "You raise me up" của ban nhạc nổi tiếng Westlife với những ca từ: "You raise me up, so I can stand on mountains/ You raise me up, to walk on stormy seas", (Thầy đã chấp cánh cho em, để em có thể vững vàng đứng trên đỉnh núi/ Thầy đã chấp cánh cho em, để em mạnh mẽ vượt qua biển bão) em đã hiểu được một điều mà bấy lâu nay em vẫn mơ hồ chưa thể gọi tên. Thưa thầy, những lời giảng của thầy dù chỉ trong 2 năm đầu cấp 3 đã góp phần rất quan trọng để hình thành nên nhân cách, để em được là em bây giờ. Em hiểu là thầy đã rất suy nghĩ, đúng hơn là đã rất dũng cảm khi hạ bút cho em một điểm 10 môn văn. Em biết trong điểm 10 đó có bao nhiêu phần là sự khích lệ của thầy, "You raise me up... to more than I can be.", thầy đã chấp cánh cho em, để em được hơn cả chính mình.

Mọi lời cảm ơn đều không đủ ngữ nghĩa, nhưng mỗi khi cầm bút sửa từng câu chữ trong bài văn của con hay những khi cần chỉnh lý một công văn, tài liệu dù khô khan đến mấy, trong tâm hồn em vẫn ngập tràn lòng biết ơn thầy, thầy ạ.

BẮC NINH, NGÀY 8 THÁNG 11 NĂM 2013.

Chương 1 ngày ấy

Những cái “Nhất” và “Đầu tiên”

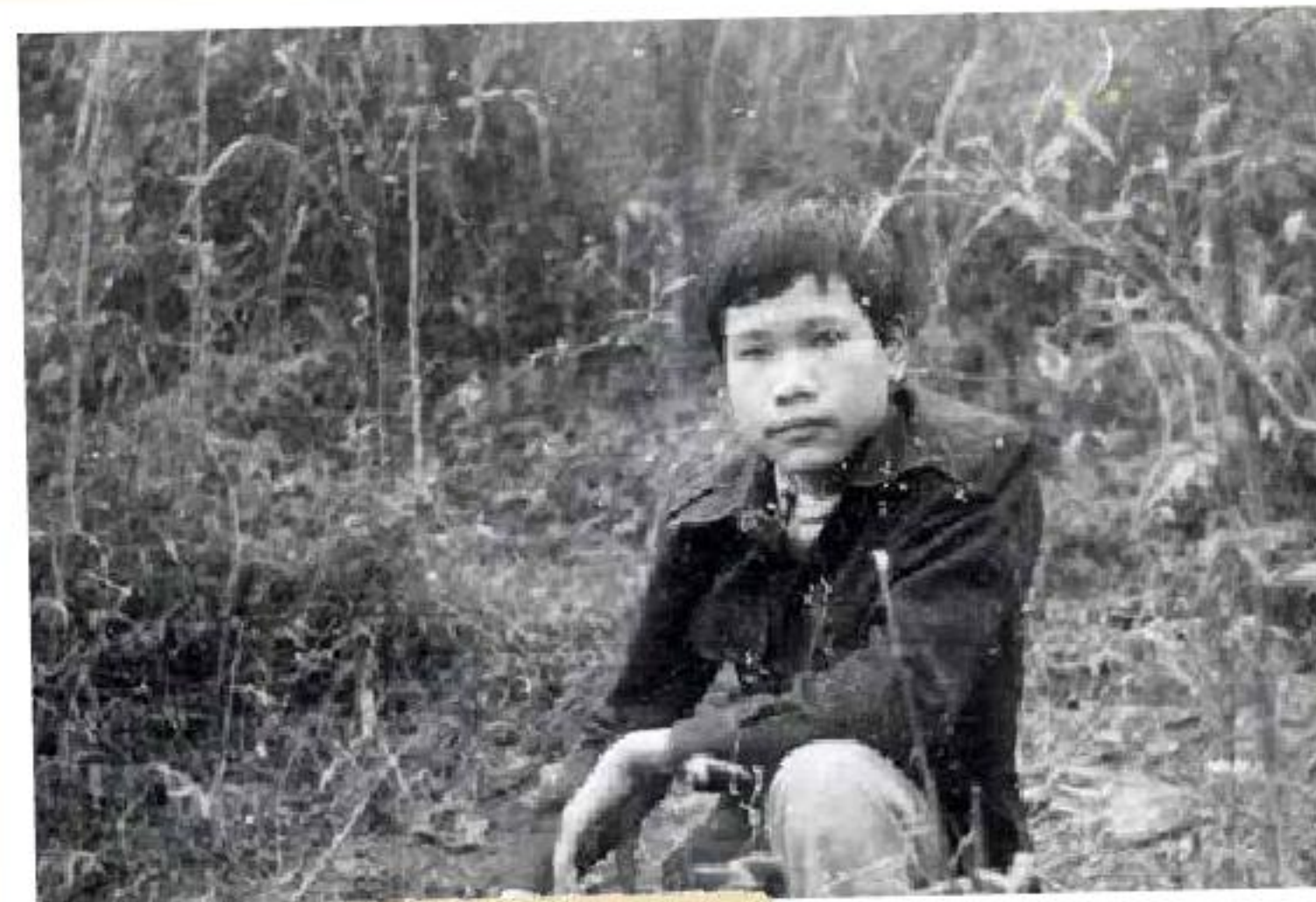
PHẠM PHƯƠNG THẢO

II. NHỮNG CÁI “NHẤT”:

1. Thầy, cô giáo “sợ” nhất: Thầy Kỳ (Thầy giống như người cha mà mình thì rất sợ cha)
2. Thầy, cô giáo “thiên vị” nhất: Thầy Vĩnh (Thầy luôn đánh giá mình cao hơn những gì mình có thể)
3. Môn học “thích” nhất: môn Lý (vì cho mình nhiều cái nhìn mới mẻ về cuộc sống xung quanh ta)
4. Môn học “hải” nhất: Môn Văn 10, 11 (Thầy Vĩnh hay gọi mình đọc bài mà mình rất sợ đọc bài trước cả lớp vì khi cầm sách lên là “đờ đẫn” giống như: “ngỗng đội lá khoai môn”)
5. Người bạn “ngưỡng mộ” nhất: Bùi Lệ Hằng
6. Người bạn gái “Xinh” nhất: Phạm Hải Yến (Biết Yến từ trước khi vào cấp 3, mình nhớ khi đó chưa thấy bạn gái nào xinh bằng Yến)
7. Người bạn “ấn tượng” nhất: Nguyễn Duy Nam
8. Người bạn “khó quên” nhất: Lư Hồng Chiêu
9. Người bạn “thông minh” nhất: Nguyễn Hồng Hà
10. Người bạn “dễ gần” nhất: Đặng Xuân Trường
11. Người bạn “người lớn” nhất: Nguyễn Minh Quân
12. Người bạn “đẹp trai” : Nguyễn Lê Anh
13. Người bạn gái có ngày sinh nhật “nhớ” nhất: Bùi Lệ Hằng
14. Người bạn có ánh mắt “đặc biệt” nhất: Nguyễn Ngọc Ánh
15. Người bạn “ngại” nói chuyện nhất: Hà Tuấn Anh
16. Người bạn cùng học “lâu” nhất: Lê Xuân Thành
17. “Niềm vui” lớn nhất: được chuyển chỗ sang tổ 4 (vì được ngồi gần hơn người mà mình “ngưỡng mộ”)

II. NHỮNG CÁI “ĐẦU TIÊN”:

1. Sinh nhật bạn gái đầu tiên tham dự: Phạm Hải Yến
2. Bạn gái đầu tiên được “nắm tay”: Bùi Lệ Hằng
3. “Bắt ngờ” đầu tiên: Được học cùng lớp người bạn gái “xinh” nhất.

Phạm Phương Thảo
1986

Người bạn gái từng được
Thảo bầu là xinh nhất

LỜI TÂM SỰ CỦA MỘT NGƯỜI BẠN GÁI!

NGUYỄN HOA LÝ

C

ác bạn lớp 12A thân mến!

Cảm xúc được gặp lại các bạn sau 25 năm rời khỏi ghế nhà trường thật là khó tả, vui, bồi hồi, tự hào, và một chút man mác buồn. Vui vì khi gặp lại, mình được các bạn khen ngày càng xinh ra (hi hi), vui hơn nữa là được nhìn lại những khuôn mặt thân yêu mà cứ ngỡ như mới vừa xa nhau hôm qua, hôm kia thôi. Gặp lại các bạn mới thấy thời gian trôi thật nhanh, ai cũng đã có một gia đình yên ấm, hạnh phúc của riêng mình. Tóc đã điểm bạc hết rồi, khóe mắt đã hiện vài nếp nhăn, nhưng thời gian vẫn phải đầu hàng trước những nụ cười tươi rói và không có tuổi của bạn Hạnh, bạn Thủy Nga,..., trước tính hài hước và quậy tung trời của bạn Cường, bạn Phong,...

Sau 25 năm mình cũng thấy các bạn trai lớp mình ngày càng ga-lăng hơn đấy (hi hi). Khi được bạn Trường đến nhà rủ đi họp lớp cùng, mời đi ăn sáng, uống café, mình chợt cảm thấy như được quay trở lại tuổi mười tám, đôi mươi. Đường như sau buổi họp lớp mọi khoảng cách đã được xóa hết, chúng ta ngày càng xích lại gần nhau hơn.

Quả thực bây giờ mình mới dám nói thật lòng với các bạn, Đôi lúc mình thấy thật buồn cười và hơi có phần xấu hổ khi nhớ về những ngày còn đi học. Hồi đó, mình luôn sống trong mặc cảm vì mình nghĩ mình thật là xấu xí, vừa gầy, vừa đen, lực học lại bình thường. Trong khi đó các bạn gái lớp mình thật xinh đẹp và học giỏi nữa chứ!

Thực ra hồi đó mình cũng đã từng rất thích một bạn trai trong lớp (xin được giấu tên) nhưng lại tự ti rằng vừa đen, vừa xấu như mình thì ai thèm để ý cơ chứ. Cứ như vậy mình trở thành một người luôn rụt rè và thiếu tự tin. Bây giờ xem lại những tấm ảnh cũ các bạn mang đến mình mới thấy thật sự tiếc là sao hồi ấy mình không có mặt trong đó nhỉ, vì tuổi học trò cấp 3 luôn là tuổi đẹp nhất, vô tư nhất và trong sáng nhất trong cuộc đời mỗi con người.

Nhưng dù sao đã trải qua tuổi học trò thì ít hay nhiều ai cũng phải có kỷ niệm của riêng mình. Mình vẫn còn nhớ như in những chuyện mà mỗi lần ngồi nhớ lại luôn khiến mình mỉm cười. Đó là lần mình và Tuấn Anh béo bị thầy Thạch mời ra khỏi lớp. Hôm ấy mình có mang lọ sơn móng tay đến lớp, Tuấn Anh ngồi trước mặt mình, lúc đó thầy chưa vào lớp, hai đứa đem ra bôi cho nhau, đang bôi thì thầy vào. Trong khi các bạn đứng nghiêm chào thầy thì Tuấn Anh vẫn tiếp tục quay xuống để mình bôi nốt cái móng tay đang trong "giai đoạn" dang dở. Thầy phát hiện ra ngay (hồi đó thầy còn rất trẻ và lại đẹp trai nữa), thầy bực quá đã yêu cầu hai đứa đứng dậy đi ra khỏi lớp ngay lập tức và đồng thời nâng thêm một mức "ưu ái" hơn, cho luôn hai đứa nghỉ buổi học cả buổi đó. Mình với Tuấn Anh lăm lăm đi ra khỏi lớp. Lúc đó mình run lẩy vì đây là lần đầu tiên mình bị đuổi về như vậy. Bây giờ nhớ lại thấy thật buồn cười. Rồi cả những lần mình với Trang béo trong giờ học cứ ngồi véo vào lưng Tuấn Anh khiến cho anh béo nhà ta cứ giật nảy người lên, quay lại tìm thủ phạm thì hai đứa làm mặt tỉnh bơ như không biết gì, sau đó không nhịn được cứ bùm miệng cười. Mình với Trang cũng rất hay chọc ghẹo anh Ái (Ngọc Yến) vì bạn ấy rất chăm học và không hay nói chuyện trong lớp. Tuy bị làm phiền nhiều lần và dai dẳng nhưng anh Ái không bao giờ cáu giận, bạn rất hiền,... Còn rất rất nhiều những kỷ niệm khác nữa nhưng mình không thể kể hết được.

Giờ đây, sau 25 năm gặp lại, suy nghĩ và tình cảm của chúng ta cũng đã khác. Ngồi ôn lại những kỷ niệm xưa hầu hết chúng ta đều thấy buồn cười bởi những hành động và suy nghĩ ngô nghê của tuổi học trò. Rất nhiều bạn cũng đã dám nói ra những gì mà ngày xưa chúng ta đã cố công giữ thật kín, nhờ đó lại càng trân trọng hơn những khoảng thời gian mà chúng ta đã gắn bó với nhau.

Mình thấy rất vui vì nhờ có những buổi họp lớp mà chúng ta mới có dịp hàn huyên tâm sự, mới có ý tưởng về cuốn kỷ yếu. Hy vọng là đôi lời tâm sự của mình sẽ góp phần nhỏ bé vào sự thành công của cuốn kỷ yếu.

Yêu các bạn thật nhiều!!!

Chương 1 ngày ấy

Tuyết Lan - Nhật

Hồng Hà - Ngọc Ánh 3-8-1986

Tuyết Lan - Vũ Văn
Hai "hàng khủng" của lớp 12A với
những nụ cười tươi rói

Minh Hiền - Hồng Hà

Nhật - Hoàng Hà

Lệ Hằng - Đoàn Trang

Việt Hà - Bảo Minh

Tuyết Lan - Hoàng Hà

Thu Hương - Minh thu

Lệ Hằng Đoàn Trang

Lan Hương - Thu Hà A

NHỚ LẮM, QUÊN SAO ĐƯỢC 12A THÂN YÊU!

ĐẶNG HOÀNG HÀ

Với mỗi chúng ta, tuổi học trò, thuở cắp sách đến trường vẫn luôn là thời đẹp nhất, thơ mộng nhất. Nơi đó ngập tràn tình bạn, tình yêu tuổi học trò đầy mộng mơ, lãng mạn và quá đỗi trong trẻo. Kỷ niệm 25 năm ngày rời xa mái trường

Nguyễn Gia Thiều, tập thể lớp 12A thân yêu, bạn và tôi, chúng mình đã cùng gặp lại nhau tại Rừng thiên Sóc Sơn, Nhà hàng Hương Tràm, nơi sơn thủy hữu tình, nơi con người và cảnh vật hòa như làm một, tình cảm dành cho nhau mênh mang hơn, rộng mở hơn.

Sau 25 năm, các bạn đã trở thành ông bố, bà mẹ của lũ teenager, lớn hơn chút nữa là những chàng trai, cô gái tuổi đôi mươi. Có bạn sắp trở thành bố mẹ vợ, bố mẹ chồng. Thời gian đã in dấu ấn trên khuôn mặt, mái tóc, nhưng nụ cười, tình cảm của mọi người dành

cho nhau vẫn tràn đầy yêu thương. Mọi người cùng nhau ôn lại kỷ niệm, thổ lộ tâm tư tình cảm mà ngày xưa không dám nói. Ký ức của một thời đã xa lại cuộn cuộn chảy về, hình ảnh vẫn còn nguyên vẹn rõ nét như mới ngày nào.

Hội của chúng mình (Hội Đức Giang) thường tụ tập tại nhà bạn Lộc để nấu nướng, ăn uống. Nhà bạn rất rộng, khu vườn trồng rất nhiều hoa, cây cảnh

và đặc biệt là cây ăn quả khiến cả lũ chơi cả ngày không biết chán. Mấy bạn gái thì đi chợ, quạt chả, làm nộm, ra về rất vất vả. Lũ con trai thì tình nguyện làm chân sai vặt cho các bạn gái (ngoan và hiền đến thế là cùng). Chúng mình còn được các bạn trai đưa đi xem phim "Vị đắng tình yêu", một bộ phim nói về tình yêu tuổi học trò, thật lãng mạn và rất gần gũi với tâm tư, tình cảm của chúng mình ngày đó. Mỗi bạn gái lại "được" tháp tùng bởi một bạn trai trên những con ngựa chiến là những chiếc xe đạp. Trên đường về là màn đua xem xe ai đi nhanh hơn, với tiếng cười lạnh lớt, hồn nhiên của các bạn gái hòa lẫn những lời bông đùa, trêu chọc từ cánh con trai.

Mình còn nhớ lắm tình cảm của các bạn dành cho mình. Sau khi ra trường, mình, bạn Lê Hằng, bạn Bảo Minh cùng đi học thêm ngoại ngữ tại trường Nguyễn Gia Thiều. Một lần, sau một buổi học, mình bị cảm, ngất xỉu ngay tại sân trường, Lê Hằng, Bảo Minh phải xốc mình về nhà bạn Lê Hằng. Mẹ bạn Hằng đã đánh cảm cho mình, cô còn pha cho mình một cốc sữa nóng để mình uống cho tỉnh. Trong lúc còn trong trạng thái lơ mơ, mình loáng thoáng nghe được các bạn bàn bạc, lo lắng, không biết đưa mình về bằng cách nào. Các bạn còn bàn nhau, hay báo cho bạn trai này, bạn trai kia để đến đưa mình về, vì dù sao các bạn cũng là con gái, chân yếu tay mềm, mà phương tiện lúc đó chỉ là xe đạp thôi. Cuối cùng là Bảo Minh quyết định đeo mình về trên chiếc xe đạp mi-pha của bạn ấy. Lúc đó đã muộn lắm, đường về nhà mình và nhà bạn Minh đều xa và rất vắng vẻ. Bạn đưa mình về rồi, mình cũng rất lo lắng không biết bạn về có an toàn không.

Còn nhiều, nhiều lắm những kỷ niệm. Có một lần, đi học thêm buổi tối, trời chợt đổ mưa tầm tã, sấm chớp đùng đùng, mưa như trút nước, mãi mà không dứt. Mình chờ mãi mà mưa vẫn không ngớt để về, hôm đó mình quên không mang theo áo mưa. Đang ngó nghiêng

con mưa dưới mái hiên, bỗng thấy bóng dáng một người bạn. Bạn đã mang áo mưa đến cho mình và đưa mình về tận nhà. Hai người bạn đi dưới cơn mưa, mặc dù có chút hơi lạnh do cơn mưa mang đến, nhưng trong lòng mình thấy ấm áp vô cùng. Lời bài hát "Con mưa lao xao" như vẫn văng vẳng đâu đây:

Con mưa lao xao

Đến bên dòng đời thì thảo

Ta về nghe mưa khát khao

Bao năm qua đi

Ngỡ như mộng về thăm thì

Giọt mưa rơi rơi ướt mi.

Kỷ niệm với các bạn trong lớp thật nhiều, kể ra mãi cũng không hết. Mình nhớ một cậu bạn, hôm đó là mừng 8-3, đến chơi nhà một bạn gái trong lớp. Cậu bạn mang theo một bó hoa với những bông hoa nhỏ xiu, rất dễ thương, nhưng lại không dám tặng mà cứ giấu trong áo. Mãi đến khi ra về, đứng trước cánh cổng để tạm biệt bạn gái, bạn ấy mới đủ "dũng cảm" rút bó hoa từ trong áo ra để tặng, với lời chúc mừng ngày 8-3 mà lại rất chân thành.

Giờ đây, sau bao lo toan, bộn bề của cuộc sống, chúng mình cũng cần phải re-fresh lại chính mình bằng các buổi gặp gỡ bạn bè, tìm lại những niềm vui nho nhỏ trong cuộc sống, và mỗi kỷ niệm với các bạn sẽ tiếp thêm năng lượng cho cuộc sống của mỗi chúng ta.

Mượn lời một bài hát của các cháu mầm non "Nhớ lắm, quên sao được, 12A thân yêu". Chúc các bạn có nhiều niềm vui trong cuộc sống.

**HÀ NỘI, NGÀY 01 THÁNG 11 NĂM 2013
HOÀNG HÀ**

Hồng Chiêu - Minh Hải

Ký ức

LƯU HỒNG CHIỀU

Cây bàng già bóng ngả,
Sân trường nhạt nắng thưa,
Bước chân ai lặng lẽ,
Tìm về thuở ngày xưa...

Bạn còn nhớ hay quên ?
Thời chúng mình cùng học,
Hai đứa chung một bàn,
Thường vui đùa, trêu chọc.

Bảng đen in chữ thầy,
Giấy trắng cài nét nghiêng
Vở ghi Văn, ghi sử
Chép lẫn cả Thơ tình.

Chùm phượng hồng đỏ lửa,
Báo hiệu mùa thi qua,
Vui vì sắp được nghỉ,
Buồn vì sắp phải xa

Khuôn mặt bạn ửng đỏ,
Mắt của tôi cay cay,
Lá thư tình viết dở,
Vẫn còn cầm trên tay...

Trường vẫn nằm lặng lẽ .
Bạn tôi giờ nơi đâu?
Chút si tình thuở ấy
Bao giờ quên được đâu?

Chào cây bàng bóng ngả,
Sân trường vắng tiếng chân,
Sao lá rơi vội thế,
Núi bóng ai xa dần.

HÀ NỘI, THÁNG 11 NĂM 2013

Chương 1 ngày ấy

Chiến hạm Rạng đông sông neva
Leningrat, 19-9-1989. Duy Nam

Thu Hà A

Vân Thủy

Tuyết Lan

Ngọc Yến

Vũ Vân

Hoài Thu

Thúy Vân

Thu Hà B, 1998

Nhật

Ngày xưa ơi

Công viên Gia Lâm - Mừng 6 Tết 1987
Đoan Trang - Lê Hằng - Minh Hiền - Hồng Hà -
Thủy Nga - Ngọc Ánh - Bích Hạnh - Hồng Phương
4 cặp đôi rất thân nhau của lớp 12A

LÊ HẰNG - THÁNG 11/2013

Ngày xưa ơi, nhớ lắm. Nhớ thuở học trò cấp sách tới trường. Nhà nó ngay gần trường mà lại cứ thích được đi xa. Là con gái mà cứ thích trèo me, hái sấu, bẻ trộm ngô ngoài bãi. Là lớp trưởng mà cứ thích từ chức vì sợ chúng bạn ghét. Biết bao điều muốn nói, biết bao điều muốn khoe mà cứ giấu kín trong lòng vì sợ thành người lớn.

Mùa thu ấy, ngày tựu trường cấp III, nắng hanh vàng rực rỡ, vẫn nhiều lắm cái oi ả của mùa hè nóng bức, cái hiu hiu của làn gió chớm thu, nó vào lớp với bao chọn rộn, hồi hộp xen lẫn lo âu vì được học ở lớp A, chắc hẳn sẽ đồng vui hơn

lớp cấp II. Gì thì cũng là lớp 10A, lớp chọn của cả trường, oách lắm chứ. Sao mà lớp đông thế, tận những hơn 50 bạn, bao gương mặt lạ. Hầu hết lớp chuyên Toán cấp II của nó đều vào đây, bọn nó lải to rồi. Nó cũng nhận ra thằng Tuấn Anh ở gần nhà nó, cái Hoa Lý, Thủy Nga học cùng cấp 1. Nhưng ghét nhất là thằng Phú béo, học cùng trường cấp II, lớp thường, nhưng hay được thầy Công khen, cũng vào đây. Lại là một tấm gương phải noi theo đây mà. Còn các bạn khác ư, ở Yên Viên, Đức Giang, Ô Cáchxa tít. Chắc mấy trường xa xôi đó bình thường thôi. Tạm thời, chưa có gì đáng lo.

Nhưng rồi sự "tinh tướng" "ngắn chẳng tày gang". Thầy giáo chủ nhiệm bước vào lớp. Ôi, chúng nó chẳng lạ gì, là thầy Kỳ, bố bạn Phương

của mình. Thầy xếp chỗ ngồi. Bọn nó bị đảo lộn hết cả lên. Lũ "trên phố" với "lũ không trên phố" bị xếp xen kẽ nhau mà không được kháng cự. Đã thế, nó lại còn bị ngồi rìa bàn đầu tiên chứ. Thâm hại quá. Thâm hại hơn nữa là nó bị phân làm lớp trưởng, cái Hồng Hà làm bí thư, thằng Phú béo làm lớp phó. Chắc thầy biết nhà nó gần trường nên phân làm lớp trưởng để tiện bề cai quản lớp đây mà. Sau này, sự lo lắng của nó quả là không sai. Ngày nào, nhà nó cũng là trụ sở để các bạn đến mượn chổi đi trực nhật đến nỗi đứa em nó thuộc mặt hầu hết lớp A. Hết buổi học, các bạn tranh nhau ra khỏi lớp, chẳng đứa nào nhớ mang chổi đi trả. Mà nó thì sợ mẹ mắng vì mất chổi, thế là hầu như ngày nào, nó cũng phải cặm cùi mang chổi về. Nhìn các bạn thành thạo đạp xe mà lòng

ấm úc. Ước gì nhà mình ở xa trường để được đi xe đạp đi học nhỉ. Nói về vụ trực nhật. Tổ nào đến phiên phải quét lớp, giặt giẻ lau, lau bảng sau mỗi tiết học. Hồi đó, đứa nào cũng lười biếng. Là lớp trưởng, nó sợ lớp bị phê bình, mất điểm thi đua, nên toàn phải giấu sẵn giẻ lau trong cặp (ấy là nó cất dần từ mấy cái áo cũ ở nhà, mẹ nó mà biết thì chết). Đến khâu giặt giẻ lau mới ngại. Bọn nó thường chọn giải pháp giặt trộm ở nhà thằng Xuân Lam, nó là con thầy Phúc, hiệu phó, nên cũng hơi ngại. Nhà Lam ngay sát vách lớp. Hôm nào suôn sẻ thì giặt trộm ở máy nước ngay trong sân mà không ai bắt gặp, hôm nào đen đủi, chị nó ở nhà thì giã vò “hỏi thăm bạn Lam”. À mà hồi đó, nó thấy sao bạn ý đẹp trai thế. Da trắng, tóc xoăn, môi đỏ như con gái.

Lại nói về sự “tinh tướng” của lũ lớp chuyên Toán cũ đã xẹp nhanh như thế nào. Buổi học đầu tiên, thầy Kỳ nói về điểm thi đầu vào của lớp A. Lũ lớp chuyên Toán cũ, điểm thấp ơ là thấp, trong khi các bạn khác điểm cao hơn. Đáng đời, hết cả kiêu ngạo. “Tôi không thích lớp chuyên, chọn vì như vậy các em sẽ tưởng mình hơn thiên hạ, không chịu cố gắng gì cả”, thầy Kỳ đã nói như thế khiến đến bây giờ nó vẫn còn bần khoản. Vậy mình học lớp A có tốt không nhỉ?

Mới vào đầu năm lớp 10, mọi thứ vẫn còn ngỡ ngàng. Thầy cô mới, cách học mới. Lạ mà quen, quen mà lạ. Thầy Ngọc dạy Toán thì chúng nó quá quen rồi. Nhờ bác Phong, bố bạn Hà B tổ chức lớp Toán vào hè trước khi vào lớp 10, chúng nó đã được thầy dạy thêm Toán. Thầy lại hiền nữa nên chẳng sợ gì. Ghét mỗi tội, thầy hay cho nhiều bài tập về nhà. Thầy đồng hành cùng bọn nó cả 3 năm cấp III. Bây giờ thầy đã đi xa, buổi đi tiễn đưa thầy, lớp nó vắng quá làm nó càng thương nhớ thầy hơn. Thầy ơi, tha lỗi cho chúng con thầy nhé.

Thầy Kỳ chủ nhiệm, dạy Lý. Môn đó cũng khiếp đấy. Nhưng phải nói, thầy là một nhà giáo dục tân tiến nhất thời đại. Ngay từ hồi đó, thập kỷ 80, thời bao cấp, thầy đã có cách khuyến khích học thật sự hiệu quả: Thầy cho làm nhiều bài kiểm tra, cho cả điểm 2,3 nếu không hiểu bài, nhưng nếu bài khác có điểm 9,10, thì học trò được thay thế cho điểm kém. Thầy dạy dễ hiểu, chân tình, nắm từng cảnh ngộ của học sinh mà động viên

Thơ

CHIẾC LÁ ĐẦU TIÊN

HOÀNG NHUẬN CẦM

Em thấy không, tất cả đã xa rồi
Trong tiếng thở của thời gian rất khẽ
Tuổi thơ kia ra đi cao ngạo thế
Hoa súng tím vào trong mắt lắm mê say

Chùm phượng hồng yêu dấu ấy rời tay
Tiếng ve trong veo xé đôi hồ nước
Con ve tiên tri vô tâm báo trước
Có lẽ một người cũng bắt đầu yêu

Muốn nói bao nhiêu, muốn khóc bao nhiêu
Lời hát đầu xin hát về trường cũ
Một lớp học buâng khuâng màu xanh rử
Sân trường đêm - rụng xuống trái bàng đêm

Nỗi nhớ đầu anh nhớ về em
Nỗi nhớ trong tim em nhớ về với mẹ
Nỗi nhớ chẳng bao giờ nhớ thế
Bạn có nhớ trường, nhớ lớp, nhớ tên tôi

“Có một nàng Bạch Tuyết các bạn ơi
Vội lại đây chú lùn rất quấy!”
Mười chú chú, nhìn xem, trong lớp ấy
(Ôi những trận cười trong sáng đó lao xao)

Những chuyện năm nao, những chuyện năm nào
Cứ xúc động, cứ xôn xao biết mấy
Mùa hoa mơ rồi đến mùa hoa phượng cháy
Trên trán thầy, tóc chớ bạc thêm

Thời đã hết thời bím tóc trắng ngủ quên
Hết thời cầm dao khắc lạng nháng lên bàn ghế cũ
Quả đã ngọt trên mấy cành đu đủ
Hoa đã vàng, hoa mướp của ta ơi

Em đã yêu anh, anh đã xa rồi
Cây bàng hẹn hò chia tay vấy mãi
Anh nhớ quá, mà chỉ lo ngoảnh lại
Không thấy trên sân trường chiếc lá buổi đầu tiên.

kip thời nên được học trò yêu quý. Vì ngưỡng mộ thầy mà đến tận năm lớp 11, nó vẫn khẳng khái sẽ thi vào đại học sư phạm. Thầy lại phải đến nhà nói chuyện với bố nó để thuyết phục lại. Làm nghề giáo cao quý vậy mà đến tận bây giờ, thầy vẫn nói “nghề giáo buồn lắm”. Môn Hóa, năm lớp 10 là do cô Thanh dạy. Nó chỉ nhớ rằng, cô rất nghiêm. Môn Tiếng Anh, cô My dạy. Vì thi khối A, nên nó chẳng chú trọng Tiếng Anh lắm. Hồi đó có Thu Hiền, Khánh Hương, Trang, Hoa Lý, Ánh đã có định hướng khối D từ đầu nên học giỏi tiếng Anh, thường được cô khen. Buổi đầu tiên của giờ học Tiếng Anh, nó thích nhất là được cô hỏi “who is the monitor”, “who is absent today”. Nó hãnh diện đứng lên “I am the monitor”. Nhưng chỉ được vài hôm là nó chán ngay cái vai trò lớp trưởng này vì cứ phải nhớ bạn nào nghỉ học để mách cô, trong khi mới đầu tiết học, bọn chúng nó thường vẫn còn đang cười đùa, trêu trọc nhau thoải mái. Môn Văn của thầy Quế thì nó chỉ nhớ thầy thật hiền và quý nó. Chưa bao giờ nó bị điểm dưới 8

Lớp 10, chưa phải học gì nhiều, lại vừa thoát khỏi lớp chuyên Toán với đủ các loại thi học sinh giỏi đầy áp lực. Chúng nó như mãi chơi hơn. Lũ con gái trên phố gồm cả nó, Hồng Hà, Minh Hiền, Phương, Hạnh, Trang hay đến nhà Ánh để chơi. Thường thì cả bọn thái hành ở ngoài sân, gần giếng nước xong mới được rủ Ánh đi chơi nên chúng nó thái vội, dầy cộp. Bác Đích ạ, (mẹ bạn Ánh) tha lỗi cho chúng cháu hồi ấy nhé. Mà bọn nó đi chơi rất mạo hiểm, ra bãi giữa sông Hồng, vật trộm ngô về nhà Ánh nướng. Phỉ phui cái mồm, hồi đó mà có đứa nào trượt xuống hố cát thì chết. Thỉnh thoảng đến nhà Hạnh chơi, lại thấy thằng Thắng ở đó, nên chúng nó đương nhiên coi Thắng là cùng hội. Toàn bắt Thắng đi quét nhà Hạnh hộ bọn nó. Chúng nó cũng hay đến nhà Hiền. Nhớ nhất cây khế ngoài vườn, Hiền bảo là đã chôn một con mèo chết dưới gốc cây rồi, thế mà chúng nó đợi mãi, chưa ăn được quả nào ngọt cả. Hay tại vì tham quá, quả chưa chín đã vật rồi. Nhà Hiền sát nhà Hồng Hà, nên chúng nó chạy sang nhà Hồng Hà. Ngại nhất là gặp thầy Đài, dạy Sử, lại là chú của Hồng Hà. Thầy ghê lắm, điểm Sử chẳng bao giờ cho quá 8 mà lại hay bắt làm bài kiểm tra 5 phút làm chúng nó hay bị bất ngờ.

Rồi thì ước mơ được đi xe đạp cũng đến. Bọn nó bắt đầu rủ nhau đạp

Chương 1 ngày ấy

xe đi xuống khu nhà các bạn “không phải trên phố”. Đầu tiên là đạp xe xuống nhà Hải Yến, Hoàng Hà, cô qua cả nhà Diệp Loan ở Z133 nữa. Sao đường xa thế mà chúng nó vẫn thích. Thích hơn nữa là nhà các bạn đều có 1 mảnh vườn con con ở trước và sau nhà. Lần đầu tiên nó nhìn thấy cây hành và cây tỏi. Ngạc nhiên quá đỗi, nó đã nhổ trộm 1 cây tỏi nhà Hải Yến về cho em nó xem. Chắc mẹ Hải Yến không biết đâu nhỉ. Nhà Duy Nam, Thảo, Giang, Thành cũng gần đấy mà bọn con gái không dám qua. Ngày xưa, con gái và con trai chẳng dám chơi với nhau đâu. Nhưng nhà bạn Chủ Đồng Lộc thì nó lại biết vì em gái nó chơi với cái Hương em bạn Lộc, nên nó cũng đã đến nhà Lộc cùng em gái. Ấn tượng của nó về nhà Lộc là như lạc vào 1 vườn hoa kỳ bí, có cả những giỏ lan treo trên giàn, có một am thờ ở giữa vườn. Sau này, cứ nói về vườn treo Babilon nó lại liên tưởng tới nhà Lộc.

Khoảng cuối năm lớp 10, các tổp bạn thân đã bắt đầu hình thành. Chắc là do ngồi gần nhau nên hiểu nhau hơn và thích chơi với nhau. Nó và Trang chơi thân thêm với Bảo Minh, Việt Hà, Thu Hiền và Khánh Hương. Chúng nó lại rong ruổi xuống khu Diêm Gổ. Bảo Minh chỉ cho biết đâu là khu diêm, đâu là khu gổ nhưng nó chẳng nhớ gì cả vì đi đến đâu cũng chỉ thấy những lớp gổ trắng trắng phơi đầy đường, mùi chua chua. Chúng nó lại chu du đến nhà Hoài Thu, Trung, Thúy Vân. À mà nhà Trung chỉ đi lướt qua (vì bạn là con trai mà).

Tổp con trai cũng đã hình thành các nhóm. Nhóm trên phố, tạm gọi là nhóm 1 gồm Quân, Thiện Tuấn, Cường, Phú và Hồng Chiêu. Có cảm giác, nó rất ngại nhóm này vì các bạn này hay châm chọc. Sau này mới biết, các bạn chỉ “vô mồm” mà thôi chứ rất tốt tính. Thực ra, suốt cả những năm cấp 3, nó đều có mặc cảm là bọn con trai ghét nó vì nó “kênh kiệu”. Đến tận buổi họp lớp ở quán cá Xuân Quế cách đây gần 7 năm, nó thật sự buồn vì Ngọc Hà vẫn lên án sự “kênh kiệu” của nó. Nó chẳng còn hứng thú đi họp lớp nữa. Chắc tại cái tính hay nói thẳng làm các bạn tưởng vậy. Vì vậy, hồi đó, khi các bạn con trai lớp khác chơi với nó, nó thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nhóm con trai trên phố, nhóm 2 gồm Ngọc Hà, Chính, Tuấn A, nhóm 3 gồm Tuấn B, Lê Anh, Đàm Chiêu và có cả bạn Cường Bông (Xuân Cường, sau này chuyển sang Hà Nội) cũng đã hình thành. Các bạn này hiền lành và không quậy phá như nhóm 1. Thỉnh thoảng, sinh nhật Chính, Lê Anh và Tuấn B, bọn con gái còn được mời đến dự. Sinh nhật các bạn, nhưng tiếp đón lại là các phụ huynh, các bạn trai còn mãi nghịch ở đâu đó. Cảm động nhất là đến bây giờ, bố mẹ Lê Anh, Tuấn B vẫn nhớ tên chúng nó.

Nhóm các bạn ở Ở Cách thì hình như cả con trai và gái đều chơi với nhau. Các bạn Vân Thủy, Thu Hương, Chu Lan Hương, Phong, Âu Duy Hải, Đoàn Minh Hải hiền lành và đoàn kết lắm. Nhớ nhất là đến nhà Vân Thủy, bạn ý có nhiều em nên rất đậm đang. Nó luôn nghĩ bạn thật là thủy mị, dễ thương. Bây giờ bạn đã là cô giáo. Thật là hợp với bạn.

Với nó, năm lớp 10 trôi qua yên ả, chẳng phải đi học thêm, chẳng phải lo lắng gì nhiều ngoại trừ hè năm lớp 10, phải thi vào lớp 11A. Có một số bạn ra lớp khác. Bạn Duy Hân, học cực giỏi cũng chuyển lớp vì mục đích du học. Chắc các bạn ấy buồn lắm đấy. Nhưng hồi đó nó chẳng biết chia sẻ với các bạn như thế nào.

Lên đến lớp 11, có nhiều sự thay đổi mà sau này chúng

Thơ

CHÚT TÌNH ĐẦU

ĐỖ TRUNG QUÂN

Những chiếc giỏ xe chờ đầy hoa phượng
Em chờ mùa hè của tôi đi đâu ?
Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi mười tám
Thuở chẳng ai hay thăm lạng - mối tình đầu

Mối tình đầu của tôi có gì ?
Chỉ một cơn mưa bay ngoài cửa lớp
Lá áo người trắng cả giấc ngủ mê
Lá bài thơ cứ còn hoài trong cặp
Giữa giờ chơi mang đến lại.... mang về.

Mối tình đầu của tôi là anh chàng tội nghiệp
Mùa hạ leo cổng trường khác nỗi nhớ vào cây
Người con gái mùa sau biết có còn gặp lại
Ngày khai trường áo lụa gió thu bay...
Mối tình đầu của tôi có gì ?
Chỉ một cây đàn nhỏ
Rất vu vơ nhờ bài hát nói giùm
Ai cũng cũng hiểu - chỉ một người không hiểu
Nên có một gã khờ ngọng nghịu mãi... thành cảm.

Những chiếc giỏ xe trưa nay chờ đầy hoa phượng
Em hái mùa hè trên cây
Chờ kỷ niệm về nhà
Em chờ mùa hè đi qua còn tôi đứng lại
Nhớ ngăn người tà áo lụa nào xa.

nó phải thừa nhận đã ảnh hưởng lớn đến nhân sinh quan của mình. Thay đổi đầu tiên là thầy dạy Hóa. Thầy Thạch trẻ trung, đẹp trai, thật là “sành điệu” – theo ngôn ngữ của bọn 9X bây giờ. Thầy thổi một luồng tư tưởng mới vào lũ trẻ. Bài giảng của thầy luôn sinh động, biến những công thức hóa học khô khan thành dễ hiểu. Thầy lên án những thói xấu của xã hội ngay trên lớp mà thường thì bọn nó chẳng hiểu gì cả. Thầy ơi, hồi đó bọn em còn quá “ngố” để mà hiểu được. Chỉ biết trêu thầy với cô Liên Địa khiến thầy tức giận. Đến bây giờ nó vẫn nhớ câu nói của thầy “Gái già hết duyên ý mà”. Sau này, hồi chưa lấy chồng, giai đoạn nào mà không có “giai” nào theo đuổi, nó sợ nhất cái từ “Gái già hết duyên”.

Năm lớp 11 là năm hình như bọn nó lớn lên nhiều. Tâm hồn lớp 11A chúng nó như bay bổng thêm qua những buổi dạy văn của thầy Vĩnh. Đa số lớp nó là những bạn thi khối A, B, vốn ghét học Văn nhất mà lại nghiện thầy. Thầy cho những đề văn mở, không giống với giáo trình và cho về nhà làm vì thầy quan niệm rằng, văn là phải có thời gian cảm nhận để mà viết. Quá đúng thầy ơi. Em rất thích tiết Văn của thầy vì hồi đó, thầy đã sớm cho chúng em những cảm nhận yêu ghét, biết yêu thương những gì gần gũi nhất với mình. Có lẽ, đó là những yếu tố hình thành nên một phần nhân cách chúng em mà thế hệ con cái chưa chắc đã có được. Nhờ có thầy, em biết tới thơ Lưu Quang Vũ, Xuân Quỳnh như những giai điệu dịu êm của cuộc sống. Em luôn mơ về một mảnh vườn có “tàu lá chuối che nghiêng như một cánh buồm,..... nơi cuối vườn ta để quên chùm hoa”. Em gọi đó là “mảnh vườn hạnh phúc”, là “bến đỗ của một thời thiếu nữ”.

Lớp 11, kỳ thi đại học đã nhìn thấy trước mắt. Thời bọn nó, đề thi đại học cực khó, cực kỳ đánh đố. Không học thêm, khó mà đỗ. Thầy Kỳ gọi 1 nhóm chúng nó đến học Lý nhà thầy mà không hề thu tiền học. Sao hồi đó, nó thấy thầy như bố mình vậy, chúng nó cứ tự nhiên đón nhận công sức của thầy mà chẳng hề áy náy. Học thêm Hóa và Toán thì bác Phong, bố bạn Hà B tổ chức, các bạn học là các bạn lớp chuyên Toán cũ của nó. Lúc học nhà Hà B, lúc học ở nhà thầy Thạch. Nhưng hình như chúng nó chơi nhiều hơn học. Đến nhà thầy Thạch thì toàn đi hái nhót ở bờ rào để ăn, đến nhà Hà B thì đi chọc tảo ngoài

vườn. Nó và Phương cũng đi học thêm bên Hà Nội. Nhớ những tối mùa đông hun hút gió, hai đứa dỗi nhau, cùng đạp xe trên cầu, đứa trước, đứa sau chẳng nói năng gì cả. Cũng chẳng nhớ làm lành kiểu gì nữa.

Dù sao thì áp lực thi đại học cũng nặng nề nên các cuộc đi chơi bớt dần đi. Các cuộc đi chơi bây giờ nhướm màu ăn uống. Chúng nó tự tập làm bánh và ăn quà vặt ở nhà một số bạn nữ. Bọn con trai thì lại có vẻ nghịch ngợm hơn. Thịnh thoảng lại có vụ đánh nhau ở lớp mà bọn con gái chẳng hiểu vì sao. Bọn con trai khu vực không trên phố tạm gọi là nhóm 4 có vẻ đoàn kết hơn. Nó còn nhớ các bạn Thành đen, Duy Nam, Thảo, Giang, Tùng hay đá cầu trước cửa lớp bị thầy Kỳ phê bình vì vào học muộn.

Sang đến lớp 12, học thêm bù đầu nên nó cũng xao lãng các cuộc vui của lớp. Các nhóm vẫn thân với nhau như trước nhưng “lui vào hoạt động bí mật”. Nó chỉ còn nhớ, lúc này bắt đầu hình thành các kiểu xung hô. Chẳng hiểu sao lúc đó, bọn nó lại gọi Ngọc Yến là “anh ái”. Chúng nó gọi Việt Hà là “anh” (chắc vì Việt Hà có tố chất “người lớn” nhất, thảo nào, bạn sống ở nước ngoài mà chẳng để lại nhần nhủ gì cho chúng nó suốt gần 20 năm nay). Vũ Văn thường xưng “trẫm” với bọn nó. Bạn Nhật, có vẻ tôn sùng bạn Văn lắm, lúc nào cũng gọi “trẫm” làm nó cứ buồn cười. Rồi thì trong lớp lại còn trò gửi thư cho nhau đọc trong giờ học. Cứ như là gửi theo phong trào, nên có lúc chẳng biết viết gì, chúng nó gửi cho nhau ô mai. Cái ô mai Thái vô màu đỏ, có cảnh hoa mai ý. Hồi đó ăn thấy ngon thế.

Lớp A này của nó cũng có những bạn trầm trầm, hiền hiền đến bây giờ vẫn thế, đó là Tuyết Lan – bố bạn là phi công đã hy sinh trước đó nên nó luôn nghĩ bạn bị thiệt thòi về tình cảm. Bạn Xuân Trường, bạn Chính, học cùng từ cấp

II, hay ngược ngùng đồ mặt, lên cấp III vẫn thế. Bạn Thu Hà A nhà ở Ngọc Thụy, hiếm khi gặp tại các cuộc họp lớp, giờ cũng là cô giáo. Bạn Minh Thu, ngày xưa hiền lắm, bây giờ thật cá tính và “sành điệu”.

Những tháng ngày sau Tết của lớp 12, có lẽ cảm nhận sự chia tay sắp đến. Tình cảm các bạn nam nữ dường như phát triển hơn. Bọn con trai chăm lượn lờ nhà các bạn gái. Nó nghe mang máng đôi này, đôi nọ hình thành nhưng cũng không nhớ lắm vì tâm hồn lúc này nhiều xao lãng. Thịnh thoảng, trước cổng nhà nó lại có vài bông hồng đỏ gài ở cửa

mà cũng chẳng hiểu của ai.

Bước sang tháng 5 của năm 1988 đáng ghi nhớ ấy. Khi đóa phượng bắt đầu lấp ló trên sân trường, lá bàng mới ngày nào nhú lên chồi biếc, nay đã ngả màu xanh thẫm. Ve kêu râm ran khắp nơi. Mùa chia ly đã đến. Các bạn chuyển tay nhau những dòng lưu bút đầy nhung nhớ. Bọn nó như cảm nhận thấy hơi thở gấp gáp của thời gian. Chúng nó tự tập nhiều hơn trước hàng lan can của lớp như muốn khắc sâu mái trường thân yêu vào ký ức học trò.

Kỳ thi đến, lời văn của Xuân Diệu như nói hộ bao điều muốn nói ***“Phượng hồng, phượng đỏ, phượng xác pháo, phượng máu người, phượng củ nỏ, các anh cứ cố học; sắc phượng mết mới lắm sao! Thật đúng với lòng các anh, gắng sức nhưng mà buồn bã. Các anh đã nghĩ đến hè, đến lúc ra trường, đến ngã ba đường phải chọn hướng đi, đến cuộc đời đang rình các anh mà chụp bắt. Rồi một hôm, trống đánh: các anh ngồi thi. Ôi, bài văn bí quá, bài tính nghĩ mãi không ra, các anh toát mồ hôi, ngó quanh quẩn như cầu cứu; nhìn ra cửa sổ, thấy bóng phượng ở ngoài sân! Rồi kẻ đậu thì bỏ mặc bóng phượng mà vui vầy; kẻ hỏng buồn riêng một mình, bạn bè cũng không, chỉ biết thở than cùng bóng phượng. Họ đi giữa đường, dẫm xác bóng phượng; họ ngồi thơ thẩn, bóng phượng cũng rụng bên mình. Bàn tay mân mê bóng phượng, cái sắc đỏ ám ảnh, đỏ một cách tức tối, đỏ một cách tuyệt vọng.”***

Giờ đây, khi đã trưởng thành, chúng nó gặp lại nhau sau 25 năm ra trường. Mọi dỗi hờn, ghét bỏ dường như chỉ là điểm xuyết cho tuổi học trò đã qua. Chúng nó đều tự hứa: Sẽ quan tâm, chia sẻ với nhau hơn nữa để nắm tay nhau đi hết cuộc đời này.

CHƯƠNG II

... và bây giờ

Phần Một
Những kỷ niệm, hoạt động sau năm 1988

Chương II ...và bây giờ

HỌP LỚP 10 NĂM NGÀY RA TRƯỜNG 1998

KỶ NIỆM CỦA TÔI

LÊ GIANG PHONG

*Thầy giáo giảng rằng nước ta giàu lắm.
Lớp lớp trẻ con cứ thế học thuộc bài
- NGUYỄN DUY -*

Quãng thời gian đi học thật sự mình rất ít kỷ niệm sâu sắc. Nhớ lần trên bạn Trang gọi bạn là “Trang Ngựa” bị bạn phi tiêu thuốc kê, may mà tránh được.

Lại nhớ những tối “tháp tùng” bạn Tùng đến nhà bạn Thu Hà B với ý định “tán tỉnh” mà nhất định bạn Hà B “không đổ”, giờ nhớ lại vẫn bồi hồi.

Sau này khi ra trường, có một lần gặp bạn Hạnh trong tình huống hơi “éo le”, ấy là khi bạn bị 2 thằng nhóc con giật cặp trên cầu Long biên. Đúng lúc đó mình đang dắt xe lên cầu. Mình đã đuổi theo và lấy lại được cặp cho Hạnh, nhưng lúc về đến bên kia cầu phía Gia lâm thì Hạnh mới phát hiện ra đã bị mất ví ở trong cặp. Điên thật!!!.

Cảm xúc của mình về những lần họp lớp là:

Thật sự lúc đầu thấy các bạn cứ “lạnh lạnh”, hình như có một khoảng cách nhưng để gọi tên chính xác điều đó như thế nào thì khó nói lắm.

Dần dần và đặc biệt hôm kỷ niệm 25 năm mình mới thấy lớp chúng ta thực sự gần nhau.

Có lẽ việc gặp Sư Tâm Pháp đã giúp mỗi người trong chúng ta ngộ ra một điều gì đó.

Mình đặc biệt ấn tượng với bạn Lư Hồng Chiêu và Hải Yến hai bạn đó rất nhiệt tình cho sự gần gũi của tập thể lớp. Đó thật sự là một điều đáng quý và rất đáng trân trọng.

Có bao điều muốn nói nhưng mình không phải là người biết diễn tả những cảm xúc của mình bằng những con chữ, chỉ có thể thể hiện bằng hành động thôi.

“Dù có thể lỗi lầm

làm thế nào mà biết được

Dù có sao

thì vẫn phải chân thành

(Trích: Nguyễn Duy)

Đôi dòng với tất cả tình cảm chân thực.

TÔI YÊU TẤT CẢ CÁC BẠN LỚP 12A!!!

Chương II ...và bây giờ

KỶ NIỆM 20 NĂM NGÀY RA TRƯỜNG 2008

TẠI ASIAN RESORT

Đội "Chèo đò" lớp A

NHỚ THẦY

ĐOÀN MINH HẢI

*Phấn vắn vương trên mái tóc Thầy
Hay là dấu vết tháng ngày đi qua
Ngày xưa thầy dạy i tờ
Chúng em nhớ mãi đến giờ chưa quên
Công cha nghĩa mẹ, ơn thầy
Dăm ba chồng sách một vài trang thơ.
Tháng năm Thầy chỉ ước mơ
Làm người lái những chuyến đò sang sông./.*

Nhớ nhất là những tiết sinh hoạt, thầy chủ nhiệm dành để đánh giá kết quả học tập của lớp trong một tuần. Có những bạn “tiến bộ” và có những bạn “chưa đạt”. Thầy rất ít khi dùng từ “yếu, kém” với học trò của mình.

Nhưng khi đề cập đến sự học, thầy đã nói: “Các em có thể là những học sinh xuất sắc trong học hành, sau này tương lai sẽ trở thành những kỹ sư, bác sĩ, nhà nghiên cứu khoa học, thậm chí có em sẽ trở thành tiến sĩ hay giáo sư viện này viện kia. Nhưng, (thầy thường dừng lại mấy giây ở chỗ này), nếu em nào có năng khiếu và trở thành một ngôi sao bóng đá hay một ngôi sao ca nhạc thì sự thành công của em đó cũng sẽ tương đương...”

Rất lâu sau này mình vẫn thắc mắc về những lời thầy nói đó ...

Càng nghĩ càng thấy Thầy mình rất giỏi về phương pháp sư phạm, hiện nay có rất nhiều trường Thực nghiệm ra đời, khiến cho các bậc phụ huynh quan tâm về cách dạy và học hoàn toàn mới.

Phương pháp giáo dục đúng đắn: lấy yếu tố con người làm trung tâm. Nhiệm vụ của giáo viên là phải khơi gợi, khuyến khích để tài năng tiềm ẩn trong mỗi học trò bộc lộ và phát triển – Điều đó thầy đã đưa ra quan điểm giáo dục cách đây hơn 25 năm và bây giờ vẫn còn nguyên vẹn giá trị.

Chuyện thầy cô

ĐÀM VĂN CHIỀU

Trong thế giới đang hội nhập mạnh mẽ như hiện nay, các giá trị Đông và Tây được hoà trộn, đan xen. Dễ thấy có một đặc điểm của xã hội phương Đông nói chung và đặc biệt ở Việt Nam khác biệt so với các nước phương Tây, đó là tình cảm thầy trò. Với Tây, dạy học là một nghề như bao nghề khác. Vai trò của người thầy hầu như chỉ gói gọn trong khuôn viên trường học. Quan hệ khác giữa thầy và trò nếu có chỉ dừng ở mức giao tiếp xã hội thông thường. Ở Tây, hầu như tuần nào cũng có lễ hội diễn ra nhưng rất ít quốc gia có riêng một ngày tôn vinh các nhà giáo. Chỉ ở Việt Nam nghề giáo mới được coi là “Sự nghiệp trồng người”. Khác biệt này có ưu việt hay không chắc chắn là đề tài tranh luận khó có hồi kết. Người Việt thường coi trọng tình cảm nên kỷ ức về những người thầy người cô luôn được nhắc đến với sự thân thương, trân trọng và biết ơn.

Thầy giáo có dấu ấn lớn nhất với mỗi học sinh là thầy chủ nhiệm và với tôi cũng không phải một ngoại lệ. Thầy chủ nhiệm lớp tôi, cũng là thầy dạy môn Vật lý, là tấm gương về sự giản dị và liêm khiết của nhà giáo. Thầy không chỉ dạy tri thức mà còn dạy đạo đức. Thầy không chỉ tạo kỷ luật mà còn tạo động lực. Thầy rất nghiêm nhưng dễ gần. Thầy nguyên tắc nhưng tâm lý. Thầy làm tôi liên tưởng tới một bản nhạc giao hưởng: uyển bác, cảm xúc, hàn lâm, cuốn hút, lúc dữ dội, lúc êm đềm. Điều kiện khó khăn thời bao cấp không che mờ được tấm lòng vị tha và rộng lượng của thầy. Cả ngôi nhà của thầy cũng trở thành nơi “dùi mài kinh sử” như nhà của chúng tôi. Căn phòng nhỏ bé nhưng luôn rộng mở những chân trời kiến thức. Những định lý, nguyên tắc thầy giảng chưa bao giờ nhàm chán mà có sức hút của nam châm vĩnh cửu. Mọi lúc, mọi nơi thầy luôn nhắc nhở chúng tôi đâu là đích đến. Một lần, thầy đến nhà tôi để sửa xe máy, lúc đó tôi đang vo gạo nấu cơm trưa, Thầy chỉ nói với tôi một câu: “Điều kiện của trò rất tốt, phải cố gắng học”. Đơn giản, đó là một tuyên ngôn.

Bố tôi làm nghề chữa xe máy lem luốc và bình dị nhưng nhờ đó mà tôi biết đến thầy Ngọc, thầy toán số một của trường Nguyễn Gia Thiều. Thầy có gì đó giống như một bài quốc ca: nghiêm trang, chuẩn

chỉ, sâu lắng và tạo khí thế mỗi khi vang lên, kể cả đã nghe lần thứ n đi nữa. Thực tế trong suốt 9 năm học trước đó và kể cả sau khi đã đỗ vào cấp III tôi không có khái niệm gì về thi vào lớp chọn. Cho tới một ngày đẹp trời, thầy Ngọc động viên và dìu dắt tôi vào lớp A. Đó là bước ngoặt cuộc đời tôi. Nay thầy đã đi xa, cầu chúc thầy được yên nghỉ nơi chín suối. Thầy luôn là ân nhân của tôi.

Thầy Thạch dạy hoá, môn học tôi đạt điểm cao nhất trong kỳ thi “vượt Vũ môn”, làm tôi nghĩ tới một bài rock ballad: ngọt ngào, dữ dội, mê đắm và hoang dã. Ở thầy luôn toát lên vẻ tươi trẻ, mới lạ và rất lãng mạn. Từ dáng người cao, mũi cao, mái tóc xoăn xoăn cho tới phương tiện giao thông “đi trước thời đại” là chiếc xe “cuộc” của thầy. Thầy hay cười, thích làm mọi người bất ngờ, thích đọc tiểu

thuyết kiểu như Cuốn theo chiều gió. Nếu khi đó tôi là một nữ sinh tuổi trăng tròn, hẳn là những giấc mơ của tôi cũng sẽ bị cuốn ào ạt theo... và những dòng tả thầy bây giờ chắc chắn sẽ mãnh liệt hơn những gì tôi đang viết. Thầy rất quan tâm đến chính trị như một cách thể hiện trách nhiệm với xã hội. Thầy mô tả cuộc chiến chống Khơ Me đỏ như một phản ứng hoá học mà nếu ai đó thêm một chất khác vào, sẽ làm mất cân bằng và tạo ra rất nhiều sản phẩm phụ. Bài học này vẫn còn nguyên giá trị cho tới ngày hôm nay.

Trong hàng vạn giờ đã học đến nay có một tiết học tôi vẫn thấy như vừa hôm qua. Đó là tiết sinh học đầu tiên của thầy Quý. Hôm đó đã quá giờ vào lớp khoảng 10 phút, cả lớp đang chắc mẫm được thêm ít thời gian nghỉ

ngoi, thư giãn thì thầy lướt vào lớp như đi ra sân khấu. Và chúng tôi đã thực sự thư giãn không chỉ ở giờ học đó mà tất cả những giờ sau nữa. Thầy xuất hiện rất lãng tử không khác gì diễn viên xiếc với một chiếc mũ phớt trên đầu và đôi dép sâm-pô dưới chân, nét mặt nghiêm nghị nhưng không giấu được những nụ cười dưới hàng ria mép. Tiết học đó trong vở của tôi có hình một cái đầu người vẽ kiểu nhìn ngang giống như trên bảng của thầy. Sau này trong các bài kiểm tra cũng xuất hiện những hình vẽ như vậy: nếu đầu trắng là quân ta (bach cầu chẳng hạn) nếu đầu có nhiều chấm kiểu “thủy đậu” là quân địch (vì rút chẳng hạn). Tôi không biết thầy soạn giáo án này từ đâu và có bản quyền gì không nhưng nếu môn nào cũng học theo cách này, có

thể nền giáo dục của chúng ta đang dẫn đầu theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Thầy dạy sinh sau đó là thầy Chinh có nụ cười rất tươi và rạng rỡ. Tiết học hôm đó thầy giảng về sự khác biệt về kết cấu xương chậu của nam và nữ. Không rõ thầy nghĩ về điều gì khi giảng mà thầy nở một nụ cười vừa sâu vừa rộng chiếm hết nửa dưới khuôn mặt, còn nửa trên không thể tìm thấy hai con mắt đã trốn biệt sau cặp kính dày. Cho đến nay, đây là một trong những nụ cười ấn tượng nhất mà tôi được chứng kiến. Hai thầy dạy môn Sinh học có điểm chung là đều sống động như một bài nhạc nhảy disco rất thịnh hành trong những năm 80 của thế kỷ trước: sôi nổi, vui tươi và luôn làm người nghe không thể đứng yên.

Lan man nhiều về các thầy giáo, đã đến lúc nói về cô Hương, cô giáo thực tập dạy môn tiếng Anh. Cô đến như một luồng gió mát thổi bùng trong tôi khát vọng tuổi trẻ khi dạy chúng tôi hát bài Rivers of Babylon (Những dòng sông ở Babylon), một smash hit (bài đỉnh) của Boney M lúc bấy giờ. Chúng tôi đã thật sự “thoát xác” để thăng hoa trong những giờ học hát. Chính bài hát này cũng phần nào thể hiện con người cô: trẻ trung, mượt mà, thơ mộng, tạo cảm hứng. Riêng với tôi, cô kiên trì luyện để tôi không bị ngọng “n” thành “l” - một tật rất phổ biến lúc đó. Và kỳ lạ là sau đó tôi nói tiếng nước ngoài không bao giờ bị ngọng như khi nói tiếng Việt. Ngày tiễn cô trở lại trường đại học, trời mưa phùn, cả đoàn xe đạp “trống đồng cò mả” đưa cô kết thúc đợt thực tập “vinh hoa phú quý”

về...kỷ túc xá ở Cầu Giấy. Ai đó trong lớp giành được quyền chở hòm gỗ đựng đồ của cô, thật hạnh diện quá. Đó là chuyến tự đi xa nhất của tôi tới thời điểm đó.

Kỷ niệm về các thầy cô luôn trở về trong tôi với cảm xúc da diết như giai điệu của bài Yesterday Once More (Một lần nữa như ngày xưa) và sẽ còn mãi trong nhiều năm nữa. Công ơn của thầy cô có lẽ mỗi người không thể làm đủ để đền đáp được. Ngày nay, các con tôi vẫn cậy nhờ tài đức của thầy của cô dạy dỗ làm người. Chúng cũng sẽ có kỷ niệm về thầy cô cho riêng mình, có thần tượng cho riêng mình. Chỉ mong rằng, lũ trẻ luôn giữ được hình ảnh thầy cô lung linh, cao cả và đáng kính như tôi đã có và con lóc toàn cầu hoá sẽ không làm mất đi những giá trị của con người Việt Nam trong đó tình cảm thầy trò là một bản sắc cần được nâng niu và gìn giữ.

NGÀY 20 THÁNG 11 NĂM 2013
DVC

NHỚ VỀ

THẦY CŨ, BẠN XƯA

LÊ XUÂN THÀNH

Sau 25 năm kể từ ngày xa rời mái trường Nguyễn Gia Thiều thân yêu, lớp 12A chúng tôi lại gặp nhau trong ngày họp lớp. Tay bắt, mặt mừng tâm trạng mỗi người một khác, nhưng trong lòng ai cũng thấy hồi hộp xen lẫn chút bùi ngùi, lâng lâng. Khác hẳn những lần gặp trước, sau 25 năm, tất cả chúng tôi cùng hướng về những kỷ niệm ngày còn đi học, về thầy, về bạn, về trường xưa. 25 năm, thời gian có lẽ đã đủ dài để chúng tôi trưởng thành, để biết nhìn lại con đường mình đã đi qua, biết trân trọng thầy giáo cũ hơn, biết yêu quý bạn xưa hơn. Những kỷ ức về một thời học sinh ngày nào lại ùa về, một cảm xúc đến khó tả.

Thầy cũ...

Ngày ấy, khi bước chân vào lớp 10A, nơi tập trung những gương mặt vừa quen vừa lạ, tôi thấy ngỡ ngàng vô cùng, nhưng cũng có chút tự hào. Cảm giác hồi hộp, được làm quen với Thầy mới, bạn mới khiến mình như đứa trẻ ngày thơ bước vào ngôi nhà mới. Tôi còn nhớ như in những người Thầy đáng kính đã dạy dỗ chúng tôi trong những năm tháng khó khăn của một thời bao cấp.

Thầy chủ nhiệm, người Thầy rất giản dị của chúng tôi. Hình ảnh Thầy luôn gắn liền với chiếc túi xách hình chữ nhật mỗi khi lên lớp. Không biết chiếc túi ấy đã gắn bó với thầy bao nhiêu năm rồi, chỉ biết suốt 3 năm dạy chúng tôi, chiếc túi là hành trang luôn bên thầy. Cặp kính trắng càng làm cho khuôn mặt Thầy trở nên nghiêm nghị hơn mỗi khi Thầy đứng trên bục giảng. Tác phong của Thầy luôn dứt khoát, nhanh nhẹn. Tôi nhớ những bài Thầy giảng bài về định luật, định lý... nét chữ hiện trên bảng luôn toát lên sự quyết đoán. Thầy truyền đạt những kiến thức nhưng cũng đồng thời tạo dựng cho chúng tôi tư duy về phương pháp học. Thầy luôn gợi mở sự sáng tạo trong mỗi học sinh. Trong lớp có bạn đã được Thầy cho điểm cao vì đưa ra phương pháp giải bài một cách sáng tạo. Thầy cũng rất nghiêm khắc, tôi và một số bạn đã bị Thầy phạt khi mãi chơi đá cầu ngoài sân trường mà vào học muộn. Nhưng Thầy cũng là người rất tâm lý, rất tình cảm. Trong một giải đấu bóng đá toàn trường, lớp chúng tôi vẫn thường được coi “yếu về thể chất” chỉ biết lo việc học đã thắng lớp bạn dù chỉ với tỷ số sát nút, được Thầy gửi thư chúc mừng, động viên rất kịp thời khiến cả lũ con trai ngơ ngác, xúc động đến không nói lên lời. Cho đến hôm nay, thầy vẫn để lại trong tôi lòng biết ơn sâu sắc, về hình ảnh một người thầy chủ nhiệm đáng kính, thầy Kỷ của chúng tôi.

Thầy Vĩnh, người Thầy với khuôn mặt rất phúc hậu đã để lại trong tâm trí tôi và đặc biệt là các bạn nữ trong lớp rất nhiều ấn tượng. Những giờ Văn của Thầy luôn để lại những dấu ấn không thể phai mờ. Thầy giảng bài rất say sưa, tâm huyết vượt qua cả thời gian, không gian. Thầy truyền thụ cảm nhận văn học, cách suy nghĩ, cách nhìn nhận về con người và xã hội cho học sinh theo cách riêng của thầy và không theo một giáo án khuôn mẫu nào.

Nhớ những tiết học, cả lớp đóng cửa nghe Thầy giảng về tác phẩm văn học “ Những người khốn khổ ” hay những bài thơ của bà chúa thơ nôm Hồ Xuân Hương, Thơ Xuân Quỳnh, Lưu Quang Vũ... Trong giờ học của Thầy cả lớp chúng tôi im phăng phắc lắng nghe như nuốt vào lòng, từng câu, từng chữ. Giọng thầy trầm, ấm, truyền cảm khiến tôi liên tưởng đến hình ảnh ông đồ xưa. Thầy đã dành rất nhiều tình cảm rất riêng, rất đặc biệt cho lớp chúng tôi bởi một lần

Thầy nói “ Mặc dù tôi là giáo viên chủ nhiệm lớp E nhưng tình cảm có lẽ các em lớp A tôi dành cho nhiều hơn”. Điều này khiến chúng tôi thật tự hào. Thầy cho chúng tôi cảm giác được yêu quý như những đứa con trong gia đình. Thầy quý chúng tôi lắm, cả lớp ai cũng cảm nhận được điều đó.

Thầy Thạch dạy lớp tôi môn hoá. Hình ảnh Thầy đọng lại trong tôi là một lãng tử hào hoa, phong trần. Khuôn mặt điển trai, tác phong khoáng đạt của Thầy có lẽ đã làm cho nhiều bạn nữ ngưỡng mộ trong một thời gian dài. Thầy lập gia đình khá muộn có lẽ một phần cũng vì đam mê việc dạy, việc học của chúng tôi. Còn nhớ, có giờ lên lớp do sơ xuất chúng tôi đã làm Thầy phật ý điều gì đó. Cả tiết học ấy được nghe Thầy giảng một bài về đạo làm người mà sau này khi lớn lên tôi mới thấy thấm thía.

Một người Thầy nữa cũng để lại cho lớp chúng tôi nhiều ấn tượng, Thầy Ngọc dạy chúng tôi môn Toán. Thầy đã ra đi về cõi vĩnh hằng nhưng chúng tôi vẫn nhớ mãi về Thầy. Mỗi khi nhắc đến Thầy trong lòng mỗi bạn đều xúc động. Thầy luôn cẩn thận, chính chu với những con số, phép tính. Thầy luôn nhấn mạnh với cả lớp cách trình bày một bài giải sao cho hợp lý, lô gic . Chính điều đó sau này đã rèn luyện cho tôi đức tính cẩn thận, chu đáo trong mọi việc và trong cách cư xử với mọi người .

Giờ đây, mỗi khi hội tụ, chúng tôi lại nghĩ đến, nhắc đến các thầy với tất cả tấm lòng biết ơn sâu sắc.

... bạn xưa

Các bạn trong lớp 10-12A cũng để lại trong tôi rất nhiều kỷ niệm. Cái tuổi mới lớn của hội con trai rất nghịch ngợm mà rất vui. Hồi đó tôi cũng là một thành viên trong nhóm 5 ông tinh nghịch nhất lớp.

Kỷ niệm khiến tôi nhớ mãi đó là hôm chúng tôi được nghỉ học, lũ con trai trong lớp kéo nhau đi đá bóng tại sân bóng cỏ gác thuộc sân bay Gia Lâm cũ. Do ham một pha tranh bóng tôi đã bị ngã gãy tay. Cả lũ hoảng sợ lắm nhưng vẫn biết đưa tôi vào trung tâm y tế Hàng không để sơ cứu. Những ngày sau đó tôi phải nằm nhà, cả lớp kéo đến thăm. Đứa hỏi thăm động viên, đứa bảo đưa vở chép bài hộ. Thật ra, lúc đó tôi chưa cảm nhận hết được tình cảm của các bạn dành cho mình, sau này nghĩ lại mới thấy tình cảm các bạn dành cho mình khi đó sao mà vô tư trong sáng thế. Cũng vì vụ không may bị gãy tay đó mà tôi cứ ảm ức mãi vì mình không tham gia đá giải với lớp được, để năm đó lớp 12I vô địch giải của trường.

Kỷ niệm về sự rung động đầu đời của tôi lúc đó rất ngây thơ, trong sáng. Hồi đó cũng quý một bạn gái trong lớp nhưng mãi đến học kỳ của lớp 12 mới dám đến chơi nhà bạn. Cũng may

cho thằng tôi là mẹ tôi và mẹ bạn ấy cùng làm với nhau nên tôi dễ dàng nói chuyện với... phụ huynh. Nhưng cũng chính vì cái may ấy mà bạn ấy dễ dàng chấp nhận tôi đến nhà vì lý do là ... con của bạn mẹ.

Tôi hạ quyết tâm rồi, đã sang tháng 3, các bạn đã bắt đầu bàn tán chọn trường thi đại học, thời gian còn lại không nhiều nữa. Ngày 8 tháng 3 năm ấy, tôi giấu một cành hoa nhỏ trong áo khoác, đến nhà bạn chơi. Chuẩn bị bao nhiêu lời tôi cho là hay để chúc mừng bạn đồng thời cũng muốn tỏ thành ý của mình. Thế nhưng suốt cả buổi tối tôi cứ ngồi nói chuyện mãi, hết chuyện nọ đến chuyện kia mà vẫn chẳng dám rút cành hoa ra tặng bạn. Cho đến tận khi ra về, trước cái cổng sắt quen thuộc tôi ngượng ngùng, ấp úng rút cành hoa ra, ấn vào tay bạn và nhảy lên xe phóng vụt về nhà.

Một phần tư thế kỷ sau, có dịp ngồi cạnh tâm sự với bạn về cái ngày mùng 8 tháng 3 đáng nhớ ấy, để mới dám mạnh dạn mới nói với bạn: “ Bạn là người mà tớ mơ ước đấy”. Bạn ấy mỉm cười, vẫn rất xinh, nhỏ nhẹ nói “ Hôm ấy tớ biết bạn giấu hoa trong áo ngay từ đầu cơ”. Tôi luôn nâng niu và trân trọng những tình cảm trong sáng đó đến tận bây giờ.

Sau bao thăng trầm của cuộc sống, điều tôi muốn nói với các Thầy đáng kính là: “ Cảm ơn các Thầy, chúng em đã rất may mắn được các Thầy dạy dỗ. Một thế hệ Thầy giáo trong sạch về đạo đức, tinh khiết về tâm hồn và uyên thâm về tri thức, tâm huyết với các học trò thật đáng trân trọng”

Đặc biệt hơn, chúng tôi đã rất xúc động được nghe lời thầy Vĩnh tâm sự trong buổi gặp lại các thầy nhân ngày Nhà Giáo Việt nam năm nay: “Chúng tôi tự hào đến ngày hôm nay đã “ gặt” được những “lúa quả” như các em “. Thầy Thạch trầm tư hơn: “ Cho đến hôm nay, tôi mới thấy được, à hóa ra công việc của mình cũng đã để lại cho đời “một điều gì đó”.

Thưa các thầy, công lao của các thầy đã tạo dựng, hình thành nên chúng em hôm nay, chúng em nguyện luôn giữ truyền thống “ Tôn sư trọng đạo” điều mà các Thầy đã dạy chúng em không chỉ bằng lời.

Với các bạn 12A, có lẽ chúng ta đã đi qua nửa đời người, những năm tháng tiếp theo chúng ta hãy xích lại gần nhau hơn nữa, hãy nắm tay nhau cùng chia sẻ những vui buồn của cuộc đời này các bạn nhé. Nói bao nhiêu lời cũng là không đủ, đôi dòng suy nghĩ về Thầy cũ, bạn xưa là những điều tâm huyết của tôi gửi các bạn ạ.

**THU HÀ NỘI - 2013
LXT**

Chương II ...và bây giờ

HỌP LỚP 5.12.2010

TẠI QUỐC PHƯƠNG TRẠI

NHỚ VỀ...

bạn Đàm Chiều

TRẦN THỊ KHÁNH HƯƠNG

T

hời ấy tôi là cô bé nhút nhát, và đúng là rất bé, bé đến nỗi suốt cả ba năm học cấp III tôi luôn được xếp ngồi bàn đầu, cùng với Thu Hiền và lớp trưởng Lệ Hằng. Và một điều quan trọng nữa là bé đến nỗi chẳng có bạn trai nào “nhòm ngó” đến tôi, còn tôi thì cũng chẳng để ý đến một bạn trai nào trong lớp (cũng vì ngồi bàn đầu nên tôi rất ít cơ hội nhòm ngó xuống các bàn phía sau).

Chuyện là hồi học lớp 12, một tuần hai hay ba buổi gì đó tôi đạp xe đi học thêm ở trường Trung Vương, trung tâm Hà Nội, tối tối 9 giờ lại đạp xe về qua cầu Long Biên, và lần nào cũng như lần ấy tôi đều co rúm vì sợ, sợ tối, sợ rét,..., và sợ điều gì đó không cất nghĩa nổi.

Một tối mùa đông, trời rất rét, sau khi tan học tôi bắt đầu đạp xe về nhà, phố phường vẫn có người qua lại và sáng ánh đèn. Chỉ đoạn lên cầu Long Biên mới thực sự là vấn đề của tôi. Hít một hơi thật sâu, tôi đạp xe lên dốc cầu, và tăng tốc dần khi bắt đầu vào cây cầu đẹp nhất, nổi tiếng nhất và dài nhất

Hà Nội lúc bấy giờ. Ánh đèn mờ mờ đoạn có đoạn không, gió mùa Đông Bắc réo rất từng cơn, tôi bỗng chợt thấy một cái bóng phía sau. Người run lên vì sợ, to co căng đạp thật nhanh, cái bóng ấy cũng nhanh không kém, theo sát tôi. Nghĩ là có người muốn vượt, tôi đạp chậm lại, cái bóng ấy cũng chậm lại, vẫn theo sát tôi. Hoàng quá tôi cuống cuống guồng nhanh đôi chân, cả người toát hết mồ hôi trong khi gió rét mùa Đông Bắc thổi vù vù, cái bóng ấy cũng vẫn ở ngay sau lưng tôi. Đến lúc này thì tôi không còn nghĩ là NGƯỜI ở phía sau được nữa, mà là gì thì không dám nói...

May sao cũng đã đến cuối cây cầu, tôi thậm chí là không dùng đến cả phanh khi lao xuống dốc cầu, sao con đường vòng dốc hôm nay dài thế, sao lại tối om thế! Ơn trời, Gia Lâm phố đây rồi, đèn đường sáng trưng, và đến lúc này cái bóng mới vượt qua tôi, tôi hoàn hồn nhận ra: Bạn Đàm Chiều! Tổ trưởng Tổ 4, lớp 12A của chúng tôi, ngồi ngay sau bàn tôi. Ngẫu nhiên chúng tôi học thêm cùng một lớp, tan học cùng một giờ, về cùng một đoạn đường dài, ấy vậy mà.... Tôi chẳng nói với bạn một lời nào, còn bạn thì chẳng hề “ga lăng bạn gái cùng lớp” một tí nào. Ôi ôi, sao ngày ấy tôi “ghét” cái bóng trên cây cầu Long Biên thế không biết!

Nếu ngày ấy là bây giờ thì thế nào nhỉ ????

NHỮNG KHOẢNH KHẮC ĐÁNG NHỚ

WELCOME THẦY GIÁO CHỦ NHIỆM TO MELBOURNE

Đây là hai bức ảnh quý giá của tớ. Tớ được ăn trưa với gia đình thầy Kỷ và mời Thầy cô, em Thành về nhà. Tuyệt không bạn?

Một trong số ít bạn gái đầu tiên của lớp “theo chồng bỏ cuộc chơi” khi mới 21 tuổi. Khi ấy tất cả các bạn gái trong ảnh đều rất xinh đẹp. Khi nhà trai đến đón dâu - Hồng Hà là người khóc nhiều nhất.

24.10.1995
Sinh nhật Đoàn Trang

Tô Minh - Sang năm liệu bạn còn được “thon thả” thế này nữa không.

Đoan Trang - Khánh Hương

Duy Nam - 17/10/1997

Đám cưới Bích Hạnh 1994

Thu Hà - Hồng Phương -
Minh Hạnh - Hồng Hà

mùa quả[?]

THẦY ĐÀO CÔNG VĨNH

*Anh vào đời muộn mắn nên hấp tấp
Như cuối mùa thu vội chuyển sang đông
Thôi thế là xa cái nắng hạ nồng
Con mắt hè lim dim trong bóng mát
Và xa nhé ời mùa quả ngọt
Trái táo đầu xuân tròn như trái đất
Nghe cuộc kêu mít xù xì động mặt
Chào mào xuống vườn ối rụng ối rơi...*

*Em – quả dưa nức thơm gai góc trên đời
Hay là chanh chua nhăn mặt
Em ngọt, em cay như chùm dâu da dặt
Em lẩn giữa bày mận đang riu rít sẫm trên cành
Anh ngán ngơ tìm mà nhót vẫn còn xanh
Nên anh lạc vào vườn đào má thắm
Vội cần đào – đào bỗng thành mướp đắng
Anh phải trèo sung, ăn sung chát đợi em
Đợi đã lâu quả cà nụ đã thắm
Đợi mòn mỏi trám bùi đã rụng
Đợi đến tím cả đời sim vắng
Trái đất nghiêng mình cái nắng sang thu
Cây và lá to khép nép đứng bên hồ
Tay chạm vào na – na bừng mở mắt
Đêm xuống dần rồi hoàng hôn vụt tắt
Một ngôi sao lóng lánh cuối trời xa
Buổi hiện lên giữa vầng vặc trăng thu
Ta cứ ngỡ Hằng Nga đến tặng
Hồng hây cứ căng dần làn vỏ thắm
Hạt nhân nào đen thắm như mắt ai
Quả quít, quả cam tặng vật của trời
Dưa đỏ, dưa vàng món quà của đất
Gửi người hay ăn me chua, khế ngọt
Gửi em làm duyên quả thị nhiệm màu
Bàng chằng ăn cùi nhân đập để dành nhau
Nếu thật thương anh, em đừng nên ngắt búa...*

*Trời đã chuyển heo may, chuối tiêu đã ú
Anh giục mẹ anh sửa sửa buồng cau
Nhưng em cứ lặng im, em chẳng nói câu nào
Đành nhận quả bồ hòn anh tàn ngán bóc vỏ...
Nói đi em, nói một câu, hẹn đến ngày chạm ngõ
Anh sẽ đợi quả trầu sơn đỏ đến nhà em.*

25 năm BAN và TÔI!

TRẦN THỊ THU HIỀN

Lần đầu tiên, sau 25 năm kể từ ngày ra trường mình được gặp lại các bạn. Một chút ngại ngùng ban đầu vì có một số gương mặt bạn mình thuở nào, nhớ mặt mà chẳng thể nhớ nổi tên. Thế rồi vẫn hồn nhiên như ngày nào, chẳng ai giận và buồn mình cả. Ngồi ngắm các bạn, vẫn những gương mặt ấy tuy chỉ đổi khác tí ti, mình hồi tưởng lại những ngày đi học. Thật là:

“ Kỷ niệm xưa ngỡ chừng như im bật
Chợt hiện về nguyên vẹn ở trong tim
Nghe băng khuôn sao cứ muốn đi tìm
Tháng ngày xưa lấm lem màu mực tím ”.

Ở trong lớp, mình là đứa ít sôi nổi, ít tham gia các hoạt động cùng các bạn nhất, có lẽ vì mình “nhỏ” quá chưa “lớn” kịp các bạn. Thân thiết và gần gũi nhất là Khánh Hương – ngồi cạnh mình suốt 3 năm học và Bảo Minh – người “ bạn đường ” trong 6 năm học. Cũng vì “chậm lớn” mà lúc nào cũng được Thầy giáo xếp ngồi bàn đầu.

Tháng 11 lại đến mang theo cái khí trời se lạnh đầu đông, khi ngày Nhà Giáo Việt Nam sắp đến gần, trong lòng mỗi chúng mình lại dấy lên những nỗi niềm khó tả về tuổi học trò, về thầy cô của mình. Mình biết rằng sau bao năm xa cách, năm nay mình sẽ được cùng các bạn đến thăm Thầy Chủ nhiệm lớp 10A-12A ngày nào, chắc chắn lần này Hồng Chiêu và Ban liên lạc sẽ không “bỏ rơi” mình đâu!

Lần họp lớp 12/10/2013 vừa rồi có lẽ là kỷ niệm khó phai nhất của mình. Mình chợt nhận ra rằng chúng mình là một tập thể mà trong đó là cả một sự yêu thương, gắn kết. Cảm ơn lớp trưởng Lệ Hằng, bí thư Hồng Hà, cảm ơn Hải Yến, Hồng Chiêu, Ngọc Ánh và các thành viên Ban liên lạc 12A, cảm ơn tất cả các bạn đã cho mình nhận ra điều đó. Xúc động hơn cả là bất ngờ nhận được những sự quan tâm nho nhỏ từ các bạn trai lớp mình, điều mà ngày xưa có nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ tới. Xin cho mình được tay nắm chặt bàn tay để nối vòng tay lớn của tập thể 10A- 12A ngày nào.

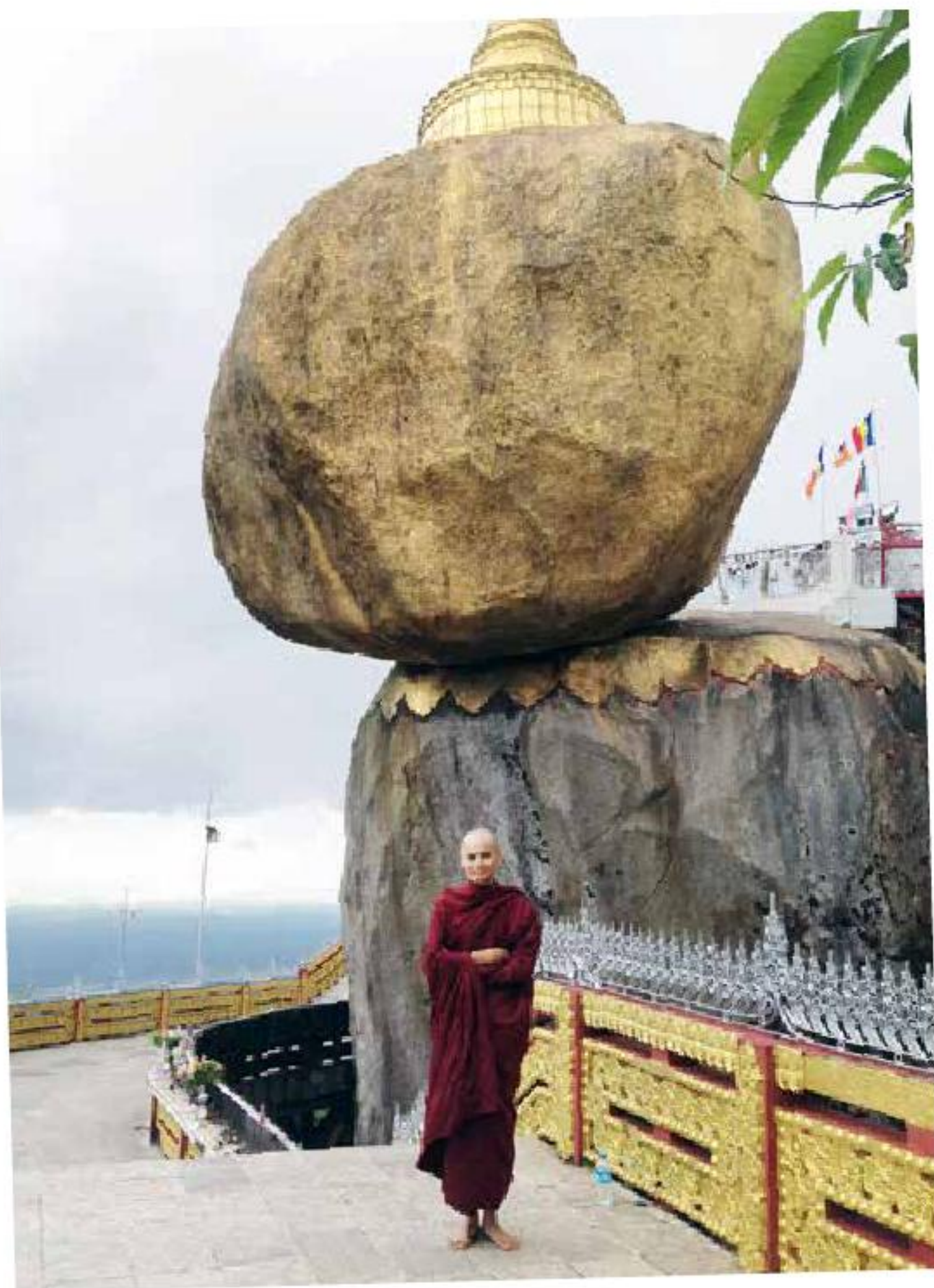
Tuổi học trò và những kỷ niệm dưới mái trường Nguyễn Gia Thiều luôn là những thứ rất đặc biệt và luôn khiến trái tim mình dâng tràn cảm xúc mỗi khi nhắc đến. Chúng ta có muôn vàn giấc mơ, có những giấc mơ gắn với thực tế hàng ngày, có những giấc mơ chỉ là ảo mộng, có những giấc mơ hoài niệm về quá khứ và cũng có giấc mơ tràn đầy khát vọng tương lai. Nhưng có lẽ có một giấc mơ mà ai cũng từng nghĩ đến một lần – Giấc mơ về tuổi học trò.

“Xin được mãi là thiên thần áo trắng
Giọt mực hồn nhiên đậu lại bàn tay
Xin nghe hoài loài sơn ca thánh thót
Của những ngày hoa nắng thơ ngây”.

**HÀ NỘI, NGÀY 04 THÁNG 11 NĂM 2013
TRẦN THỊ THU HIỀN**

LỚP 12A NĂM XƯA

SƯ TÂM PHÁP

Hôm ấy, nghe tin lớp mình họp lớp và các bạn đến thăm chùa, mình vừa bất ngờ vừa vui. Nhớ lại những khuôn mặt cũ và những kỷ niệm cũ từ thế kỷ trước. Bao nhiêu năm đã trôi qua, kỷ ức chất chồng bao biến động như những cơn sóng xóa nhòa dấu cát, ấy vậy mà vẫn còn đọng lại rất nhiều hình ảnh và kỷ niệm – hầu như toàn kỷ niệm vui, những kỷ niệm trong sáng thời hồn nhiên xa xưa ấy. Những khuôn mặt từ 25 năm trước, khi đối diện với hiện tại quả thật rất nhiều khác biệt. Ấn tượng của mình về các bạn ngày xưa là bạn nào cũng cao to, trưởng thành hơn mình nhiều. Ngày xưa thấy các bạn tự tin và hạnh phúc lắm. Gặp lại ngỡ thật, nhiều người không thể nhận ra vì sự khác biệt giữa hiện tại và “nguyên bản” quá lớn... Nhưng cuối cùng vẫn tìm lại được những nét ngày xưa của bạn mình, bên ngoài có thể thay đổi, cuộc sống và suy nghĩ có thể thay đổi, nhưng những nét tính cách chính thì vẫn không đổi. Mình nghĩ rất nhiều bạn cũng nhìn mình như thế. Thật là vui.

Chắc chắn buổi gặp mặt của lớp mình đã để lại cho tất cả các bạn rất nhiều tình cảm tốt đẹp. Mình nhớ, có một lần thuyết pháp, tình cờ nhắc đến “cái tôi” của con người, mình đã nói: hãy xem trong các buổi họp lớp, mọi người thường nói về chủ đề gì nhiều nhất, nói say mê nhất? Chủ đề nói nhiều nhất là khoe giàu, khoe thành đạt...Người thành đạt thì chỉ sợ người khác không biết mình thành đạt, người không thành đạt thì chỉ sợ người khác biết mình không thành đạt. Tình cảm hồn nhiên trong sáng xưa kia thì ít, mà tâm lý tự ti, mặc cảm, hoặc tự cao tự đại thì nhiều. Vì vậy, ai cũng có xu hướng tâm lý “phòng thủ”, chẳng thoải mái chút nào... Chả trách có bạn nói rằng gặp nhau thấy cú “lạnh lạnh”.

May thay, lần vừa rồi gặp lại, lớp mình không như thế. Tình cảm và gần gũi. Có lần mình nghe bạn nào đó nói, những năm trước lớp mình ít họp hơn các lớp khác, bởi vì lớp mình ít thành đạt hơn. Mình lại nghĩ, không biết điều đó có thể lại là điều may mắn chăng? Bởi vì nếu trong số các bạn có nhiều người thành đạt, hoặc cả lớp đều thành đạt, thì buổi họp lớp chắc hẳn sẽ trở thành một hội chợ quảng cáo bản thân, ngôn từ cũng toàn xoay quanh tiền bạc, lợi danh phù phiếm, còn đâu ra thú vị tâm vô tư, trong sáng và thân thiết như buổi họp lớp của chúng mình nữa. Theo suy nghĩ của mình, người nào còn bị ám ảnh bởi chữ “thành đạt” khi gặp nhau, người ấy vẫn chưa thực sự là người “trưởng thành” về mặt tâm hồn. Đa phần con người chúng ta chỉ già đi chứ chẳng trưởng thành. Chả trách quanh năm suốt tháng chúng ta vẫn chỉ nhàu nhĩ

lo toan, vật vã với những phiền não muôn thuở, xoay quanh cơm áo gạo tiền, dính mắc, khổ đau, cho đến lúc chết, chẳng thể vượt lên khỏi nó để mà hướng đến những điều tốt đẹp hơn.

Cũng lạ, sau thế kỷ, trải qua đủ mọi hoàn cảnh và trải nghiệm khác nhau, những trải nghiệm ấn tượng, định hình suy nghĩ và cuộc sống hiện tại, nào là yêu đương, hôn nhân, sự nghiệp, nào là hạnh phúc và khổ đau...nhưng vẫn không thể che khuất được những kỷ niệm thời học sinh vô tư trong sáng. Nó như một góc trong tâm hồn, một góc đẹp, bình an, một nơi thanh thân, vô tư lự. Thế nên tại sao bao nhiêu năm đã qua, đôi lúc chúng ta vẫn muốn quay trở lại với nó. Mình thật sự muốn được quay lại thăm trường cũ lắm, muốn lại được ngồi ở lớp 12A ấy, muốn được nghe tiếng trống trường, muốn được đứng bên cạnh gốc cây bàng xù xì, nhẩy trên hố cát trước cửa lớp, ngồi cùng các bạn bè y như ngày xưa đi học...Giả như có một ngày nào đó tất cả lớp họp mặt, về lại lớp 12A và ngồi lại đúng chỗ của mình ngày xưa ấy, trò chuyện rôm rả với nhau, rồi thầy giáo vào lớp, chúng mình cùng đứng lên chào thầy nhĩ... 25 năm rồi, thực sự mình chưa được quay lại trường lần nào cả, vẫn biết là muốn thế, nhưng không thể được, trường cũ chắc chẳng còn một cái gì cũ nữa rồi...các bạn hẳn cũng như thế, cái chúng ta muốn không phải là quay lại với lớp học 3,4 tầng của bây giờ, mà là sống trở lại thời hạnh phúc không bao giờ quay lại ấy.

Thế mới thấy rằng nó trân quý biết bao. Gặp mặt nhau là để sống lại thời trong sáng tuổi học trò, để biết trân quý những gì mà tiền bạc, thú vui vật chất tìm cầu suốt 25 năm không mang lại được cho mình. Cứ nhìn lại các bạn, là lại thấy các bạn của ngày xưa, và mình cũng thấy mình trở lại mình là ngày xưa. Vui về biết bao, thoải mái và thanh thân biết bao. Thế mới biết rằng mình bây giờ xa cách con người thực của mình biết bao! Ngày xưa sống thực, vui buồn, hờn giận, yêu ghét...cái gì cũng hết mình, hết rồi thôi, nước mắt chưa khô, miệng đã cười giòn... Bây giờ “trưởng thành” hơn nhưng tâm lại đầy phiền não, nặng nề và u ám, cười khóc như đóng kịch, miệng cười mà tâm đau, có lúc cười chẳng dám cười hết mình, khóc cũng phải giấu, có lúc cười như hoá đại bên ly bia, quán nhậu để xả stress ... Ôi, sao mà phải khổ như thế chứ nhĩ! Ước gì quay lại như xưa, vứt bỏ hết mấy chữ thành đạt, sĩ diện với lợi danh đi, khi vui thì cười, khi buồn thì khóc, thích chơi thì chơi, vui với cộng hoa đại ngất bên đường, khóc khi món đồ chơi bị bạn giật... Mình chắc rằng, trong sâu thẳm con tim, ai trong chúng ta cũng có niềm mơ ước ấy,

Miến Điện, 2005

có điều bạn có nhận ra hay không, có dám sống thật với mình hay không, có để phiền não và lo toan đè chết nó hay không mà thôi.

Mỗi buổi họp lớp, ôn lại những kỷ niệm cũ, mặc dù không thể cười khóc vô tư như xưa, nhưng nó cũng giúp chúng ta sống lại phần nào với thời tươi trẻ ấy, để tâm hồn chúng thêm chút nhẹ nhàng, thanh thân, vô tư trong sáng, một góc sáng cho cuộc đời đỡ âm u... Chẳng thế mà họp lớp 12A chẳng giống như những buổi họp mặt khác. Các bạn cũng đã từng gặp gỡ và tham gia nhiều hoạt động xã hội, cộng đồng từ trước đến nay, có khi làm việc trong một cơ quan với nhau đến cả chục năm, hay ngay cả khi học đại học với nhau 5 năm trời...nhưng khi họp mặt nhau lại, liệu có được phong vị của buổi họp lớp của chúng mình hay không? Liệu có được sự thanh thân, vô tư, và tình cảm trong sáng của ngày xưa hay không? Hay chỉ gặp nhau để bàn chuyện làm ăn, cơm áo gạo tiền, chuyện khoe tài, khoe của, chuyện thị phi, đấu đá, chuyện phiền não, mưu mô, chuyện than trời trách đất, chuyện ngòi lê đòi mách ... Mình chẳng muốn góc bình yên trong sáng trong tâm hồn thời học sinh ấy bị ô nhiễm bởi những điều không đáng như thế. Mình trân trọng nó, bởi nó mang lại niềm tin cho cuộc đời. Cuộc đời nếu chỉ quay quanh danh lợi, cơm áo gạo tiền, hơn thua, được mất, buồn vui

vô tận... thì thật vô nghĩa biết bao. Ngày xưa ấy, chúng mình có cái gì đâu, sao mà hạnh phúc thế. Hạnh phúc không đến từ những thứ bên ngoài, những tiêu chuẩn “thành đạt” và “hạnh phúc” mà tất cả mọi người nhắm mắt chấp nhận theo số đông, mà nằm ngay trong tâm mình, ngay trong những “góc khuất” trong sáng và bình an mà chúng ta thường bỏ quên ấy. Nếu chúng ta không quên nó, nó sẽ không còn là “góc khuất” nữa. Nếu chúng ta biết trân quý nó, nó sẽ trở thành một phần cuộc sống của chúng ta. Nếu chúng ta biết nuôi dưỡng nó, nó sẽ là hạnh phúc đích thực giữa cuộc đời phù du.

Người ta nói “tiền bạc là vật ngoài thân”, nhưng chẳng có ai thấy nó là ngoài thân cả, còn để nó chiếm luôn thân mình. Mình thì thấy còn rất nhiều thứ là vật ngoài thân chứ không chỉ là tiền bạc. Khổ nỗi, tất cả những “vật ngoài thân” ấy đều là những thứ mà hầu hết mọi người coi là ý nghĩa, là hạnh phúc, là mục tiêu cả đời phấn đấu, là cái để mang ra khoe trong những lần họp lớp. Giả sử bất chợt mình có bệnh nặng, biết rằng chỉ ngày mai, kia sẽ chết, thì những điều đó còn có ý nghĩa gì không? Khi chết chẳng mang theo được gì cả, chỉ khi ấy mình mới thấm thía được cái gì thực sự là ý nghĩa nhất trong cuộc đời, và cái gì là điều tốt đẹp nhất mình có thể làm được cho chính mình và người thân. Trong danh sách ấy, chắc hẳn chẳng có những thứ gọi là “ý nghĩa” và “thành đạt” kia đâu. Nếu lỡ đã đi qua cái cảnh chết đi rồi sống lại được, chắc hẳn con người ta sẽ sống khác đi rất nhiều, sẽ biết thương mình hơn, sẽ không tự làm mình khổ cả đời vì những thứ phù du mà khi sống thì làm mình vật vã, khi chết chẳng mang theo được ấy. Khi chết đi, mình muốn được chết với tâm bình yên và thanh thân, với sự trong sáng và vô tư lự như thời học sinh của chúng mình. Khi sống còn giữa cuộc đời, mình muốn sống an vui và nhẹ nhàng, sống với niềm tin và hạnh phúc, sống thật với chính mình, không bon chen, khổ sở, vui khi trắng lên, cười khi gió mát... Có thể các bạn sẽ bảo, chỉ những người tu hành, sống giữa núi rừng như mình mới phiêu diêu tự tại như thế. Nhưng không phải thế đâu, mình là người rất thực tế, ngay giữa cuộc đời, có bao niềm vui mà chúng ta đã lỡ bỏ quên, và có bao phiền não mà chúng ta vô lý mang vào. Ngày xưa ấy, chúng ta có thể vô cùng hạnh phúc vì những điều vô cùng đơn giản: một cánh phượng đỏ, một cánh diều bay, thậm chí một cái dây chun để các bạn nam bắn nhau, các bạn nữ nhẩy dây... Những niềm vui ấy đi đâu mất rồi? Phượng vẫn nở, hoa vẫn rơi, để cho bước chân vội vàng đầy lo toan mỗi sáng dẫm nát vô tình. Bây giờ chúng ta lại có thể vô cùng phiền não vì những điều vô cùng nhỏ nhặt, phù du: một lời nói châm chọc, một ánh mắt ác cảm, một cái xe đẹp của ai đó đi qua, một cái nhà hàng xóm lớn hơn nhà mình, một sự va chạm ngoài đường, một xích mích nhỏ nhặt trong nhà... Ngày xưa

Chương II ...và bây giờ

hơi một tý thì Hít-le nhau, chí choé nhau, lúc sau đã lại đùa nghịch vui vẻ. Ngày nay ai nói động chút xíu đến cái tôi của mình, thì ghi sổ thù vặt đến mấy ngày, mấy tháng... Ai trẻ con hơn ai???

Hình như càng trưởng thành hơn, mình lại càng nhìn mọi việc nhẹ nhàng hơn thì phải. Chẳng có gì là quá quan trọng cả. Cầm lên cũng nhanh mà bỏ đi cũng dễ. Hình như mình đang dần trở lại với thời vô tư ngày xưa ấy, trở lại sống thực hơn với chính mình. Các bạn ạ, tình cảm vô tư trong sáng của thời học sinh ấy là điều thật là trân quý và khó có được giữa cuộc đời phù du biến ảo này. Cái hạnh phúc đơn giản ngày xưa ấy là điều tất cả mọi người đã đánh mất và bỏ quên. Hãy trở lại với chính mình, trở lại với hạnh phúc vô điều kiện mà cuộc đời hào phóng dâng hiến cho mình. Hạnh phúc ấy, niềm vui ấy đâu có phụ thuộc vào số tiền nhiều ít kiếm được trong ngày, vào nét mặt buồn vui của người khác, vào những cái được mất, hơn thua ở đời. Ngày xưa mình đâu có những gì mình đang có bây giờ, thậm chí cũng không tưởng tượng được sẽ có được những điều bây giờ đang có, mà sao vui vẻ thế. Ngày nay có được rất nhiều thứ, có hơn rất nhiều người khác, mà sao vẫn lo lắng vô tận. Ngày xưa có thể vui hết mình với một cái tàu bay giấy, thì ngày nay tại sao lại không thể hạnh phúc hết mình với một ánh nắng ban mai, một sự chăm sóc nhỏ nhặt cho người thân, một niềm vui mỗi sáng đi làm... Ngày xưa chúng ta hạnh phúc vì chúng ta sống trọn vẹn với mỗi khoảnh khắc làm người, bởi vì chúng ta bước chân chúng ta bé nhỏ, chúng ta nhìn ngay phía trước chân mình. Ngày nay chúng ta nhìn quá xa, sống quá xa hiện tại, nên bỏ qua bao niềm hạnh phúc giản đơn và chân thực mỗi ngày để mua vào mình bao lo lắng, dằn vặt của tương lai chưa đến (và có thể chẳng bao giờ đến).

Hôm nào đó, chúng ta lại họp lớp nhé. 5 năm mới họp lại 1 lần, lâu quá (mà mình thì to mồm thế nhưng 25 năm qua mới họp lần đầu tiên, xấu hổ quá), Mà họp lại cũng chẳng đủ . Cuộc đời biết còn mấy cái 5 năm nữa! Mình mong được gặp lại tất cả các bạn. Mong được nhìn thấy hình ảnh những bạn bè vô tư trong sáng ngày xưa. Nếu điều đó khiến cho cuộc sống của mình thêm tốt đẹp, thêm niềm tin và thanh thản thì tại sao lại không làm chứ?!

Hôm nay gặp lại, chỉ là có chút tấm lòng và tâm sự với các bạn, những người bạn mình rất trân trọng và quý mến, gắn liền với những năm tháng vô tư lự, hạnh phúc nhất trong cuộc đời. Mong rằng tình bạn và những kỷ niệm thời học sinh sẽ luôn đi theo các bạn, mang lại niềm tin và sự thanh thản cho các bạn trên đường đời. Mình chúc tất cả các bạn sống hạnh phúc, bình an và sống ý nghĩa, trân trọng từng khoảnh khắc được sống làm người. Gửi tới tất cả các bạn tình cảm quý trọng và trong sáng nhất của mình- bạn Lộc thấp bé nhẹ cân nhất lớp 12A năm xưa.

Rừng thiên Sóc Sơn 12.10.2013

Chương II ...và bây giờ

Gái lớp mình có giá!
Xinh nhất gái lớp A

LỚP “A” CỦA TÔI

HÀ TUẤN ANH

Năm đầu tiên cấp ba
Được vào lớp 10A
Ái chà chà kinh quá
Lớp này lắm “gà nhà”!

Đầu tiên phải kể là
Lam “bia” với Hàn “già”.
Bạn Hồng Phương to lạ.
Tôi thêm mình nữa ra
Tên còn từ văn A.
Toàn con giáo viên mà.

Liếc lên góc cửa xa
Có cô bạn cạnh nhà
Học cùng thời ẽ a
Giờ lại cùng cấp ba.

Tìm tiếp phát hiện ra.
Lớp có bộ “Tam đa”.
Tuấn - Cường - Quân mới lạ
Chuyên “bắt nạt” người ta.

Nhiều khuôn mặt xa lạ
Qua năm một cấp ba
Bỗng trở nên thân quá
Ôi một thời đã qua.

Xinh nhất lớp Hồng Hà
Bên người mẫu Hoàng Hà
Búp bê Hiền với Nga.
Gái lớp mình có giá
Gái lớp khác thua xa
Xinh nhất gái lớp A!

Ngoái nhìn xuống bàn ba
Nhớ bà Lý “xót xa”
Nhằm đúng ngay giờ Hóa
Cùng ôm cặp về nhà
Móng tay còn “nở hoa”

Đội lái đồ lớp A
Thầy Kỷ đứng xông pha
Nơi đầu sóng phong ba.
Thầy giáo Văn hiền quá
Thầy Vĩnh, thầy Quế già.
Thầy Ngọc toán lo xa
Hay cho bài về nhà.
Đẹp trai nhất thầy Hóa
Trông tựa giai nước Nga
Ưu ái nhất lớp A.

Thời gian trôi nhanh quá
Tuổi học trò vụt qua
Cùng Toán, Văn, Lý, Hóa

Cùng ba năm lớp A.
Con đồ sắp đi qua
Bờ bên kia mới lạ
Chân trời đang hiện ra
Đàn chim sẽ rời xa
Đành chia tay lớp A.

25 năm đã qua

Thầy và trò lớp A
Vượt qua bao phong ba
Vượt qua bao sóng cả
Của đời người chúng ta
Để cán đích đặt ra.

Nhưng không gì cách xa
Nhưng không gì nhạt nhòa
Tình thầy trò lớp ta
Tình bạn bè chúng ta
Sẽ mãi mãi nở hoa.
Mong quay lại thời xa
Thân thương quá lớp A.

(HÀ NỘI 27/11/2013
- ĐÊM TRỞ GIÓ)

Với cô bạn “cạnh nhà”

COMMENT CỦA PHẠM PHƯƠNG THẢO

Nay mở hòm thư ra
Thấy thơ bạn họ Hà
Viết ...tuyền là văn a
Đọc xong cười ...ha ha
Bây giờ mới nói ra :
Thơ bạn hàng “cây đa”...
Đích thị “dân” lớp A
Gặp nhau zui quá ta!
Ha ha ha ha ha...

Kỷ niệm

NGUYỄN HOÀI THU

Các bạn...

Khi tôi được nhận vào lớp, được học cùng các bạn, tôi thấy lớp học của chúng mình rất rộng và rất đẹp. Tôi thấy các thầy, các cô rất nhiệt thành và luôn đặt ra những yêu cầu cao với việc học của học sinh. Tôi thấy các bạn đều rất cao lớn so với mình. Tôi đã từng nghĩ không biết mình có hòa đồng với tập thể lớp được không. Qua ba năm được học cùng các bạn, được cùng nhau chia sẻ những niềm vui, những bí mật, những bất đồng nhỏ nhỏ của tuổi teen tôi thấy mình thật may mắn vì là thành viên lớp mình.

Các bạn nữ rất xinh tươi, vui vẻ còn các bạn nam thì hiền và lịch sự. Khi đang viết những dòng chữ này mình như thấy ngay trước mắt hình ảnh của chúng ta ngày trước.

Minh Thu, Hoài Thu rủ nhau ở lại trường sau giờ học để tập nhảy xa ở hố cát nhưng thực ra là để nói với nhau những câu chuyện không đầu không cuối. Hình như việc được kể lể với nhau đủ thứ chuyện là sở thích chung của Minh Thu và tôi.

Hải Yến bên cạnh vẻ bề ngoài thông minh, xinh đẹp, bạn ấy có sở trường là nói chuyện. Nhiều lần, cùng nhau đạp xe trên cầu Long Biên, Hải Yến nói chuyện liên tục từ đầu cầu bên này sang đầu cầu bên kia mà vẫn chưa hết cảm hứng.

Thúy Vân cứ phải chờ kẻ hay đi muộn là tôi ở cổng khu tập thể để đi học cùng và không quên luồn tôi một cái cho bồ tức.

Hà B, Hoài Thu cùng nhau đọc lá thư của người hâm mộ gửi cho Hải Yến mà “xúc động” cứ như thư gửi cho mình.

Diệp Loan, Hoài Thu trước đó, khi đi giặt giẻ lau, còn ngơ ngác “Ơ tó nghe thấy tiếng ve kêu rồi đấy, lại còn hoa phượng đây này” thế mà sau khi vào lớp được một lúc đã cười với nhau đắc ý vì trêu được các bạn nam xung quanh mà không cần biết là các bạn ấy nhường.

Bao nhiêu chuyện vui vui đó làm sao tôi kể hết được. Ba năm học đó đã đưa chúng ta từ những nơi khác nhau đến để trở thành bạn của nhau. Cho đến bây giờ, khi chúng ta gặp lại nhau sau 20 năm, 25 năm ra trường, tôi lại thấy tình bạn của chúng ta như ngày trước, tôi lại thấy lớp mình vui vẻ bên nhau. Chúng ta vẫn mãi là thành viên của lớp 12A.

Các thầy

Khi chúng em là những học trò nhỏ vô lo, vô nghĩ, chúng em đã được học các thầy. Em nhớ thầy Vĩnh giảng Văn rất cảm xúc. Mặc dù em không thích môn Văn lắm nhưng em vẫn bị cuốn hút bởi bài giảng của thầy với các tác phẩm văn học bất hủ. Đã có lần thầy kể cho cả lớp nghe truyện “ Những người khốn khổ”. Em đã ngồi nghe chăm chú trong suốt hai tiết và cảm thấy rất xúc động với hoàn cảnh những nhân vật trong truyện. Sau này, khi đọc lại cuốn truyện đó, em vẫn không thấy hay và xúc động như khi được nghe thầy kể.

Em còn nhớ thầy Kỷ giảng bài Vật lí luôn say sưa, thầy luôn cuốn hút chúng em vào bài giảng của thầy. Nhưng ấn tượng nhất với em khi ấy là những giờ sinh hoạt lớp. Thầy thường dành gần hết thời gian của tiết sinh hoạt lớp để nói với chúng em về lẽ sống, tại sao phải phấn đấu học, làm thế nào để học tốt, những tấm gương học giỏi của các anh chị khóa trước. Giọng thầy đầy tâm huyết, lời nói của thầy giúp em tránh xa sự ngại học, giúp em hiểu hơn về mọi người xung quanh. Nhưng đồng thời em cũng tự hỏi thầy liên tục nói về những vấn đề giống nhau sao mình vẫn thấy hay như vậy. Chỉ khi lớn hơn, hiểu biết hơn em mới hiểu rằng ngoài những kiến thức các thầy đã dạy, chúng em đã được nhận lòng nhiệt tình và sự tận tâm của các thầy trong việc dạy chúng em trưởng thành. Những điều quý giá đó chúng em luôn ghi nhớ. Chúng em rất yêu quý các Thầy.

nhớ tuổi học trò

NGUYỄN MINH HIỀN

Ai cũng có một tuổi ấu thơ, ai cũng có một thời đi học, tớ và các bạn cũng như vậy. Còn nhớ thuở bé tý tẹo, chỉ có tớ (Minh Hiền), Hồng Hà, Minh Quân cả ba đứa cùng học một lớp một (ngày ấy gọi là lớp vỡ lòng) ở Đình Ngọc Lâm (nay là nhà văn hóa Quận Long Biên). Tớ với Hồng Hà suốt ngày bị bạn Phong Vệ chặn đường để dọa, có khi còn bị lấy cả bút mực, bút chì làm hai đứa chúng mình rất sợ bạn Phong.

Học với nhau vào một cái đã lên cấp II Ngọc Lâm. Lớp chúng mình chỉ có 24 bạn, 12 bạn nam và 12 bạn nữ. Tớ cứ nhớ mãi hồi ý chúng mình học rất ít thầy Hiếu, cô Bắc, thầy Mỹ đã cho chúng mình biết bao kiến thức, biết bao điều hay. Đúng là công ơn Thầy, Cô như biển cả. Giờ ra chơi, lớp mình 12 bạn nam, 12 bạn nữ cùng chơi u, chơi cướp cờ. Nhưng có lẽ tớ nhớ nhất là bạn Cường (Ngoan), bạn Cường thật cận thận, khăn quàng đỏ của Cường lúc nào cũng được gấp rất đúng cách. Mình cứ nhìn thấy khăn đỏ của Cường là lại thích làm xỏ tung ra, bạn Cường lại phải gấp lại ngay ngắn, nhưng hình như không thấy Cường tức giận bao giờ. Sao hồi đó bọn mình hay đến nhà Hà B chơi thế nhỉ? Bố Hà B thật là tốt, bác làm Trưởng ban phụ huynh học sinh lớp mình, Bác lo cho bọn mình bao nhiêu thứ. Tớ thấy thật biết ơn Bác bao nhiêu. Chơi cũng nhiều, học cũng ghê, lên cấp 3 lớp mình hầu hết được vào thẳng cấp III trong khi đó các bạn lớp khác vất vả ôn thi thì chúng mình lại được rảnh rang đi chơi.

Lớp 12A trường Nguyễn Gia Thiều đón chào chúng mình. Phải nói rằng đúng là lớp chúng mình đã được tuyển chọn các bạn giỏi lại được Thầy Kỳ làm chủ nhiệm nên lớp mình xứng đáng là lớp đứng đầu toàn trường. Các bạn gái lớp mình không những học giỏi mà còn thật là xinh. Hải Yến có đôi mắt thật đẹp, Hoàng Hà thì dáng cao da trắng, Bích Hạnh, Thu Hiền có đôi tóc đuôi sam dài, ...Lớp trưởng và Bí thư thì khỏi phải nói rồi, học rất giỏi và cũng rất xinh, biết bao nhiêu bạn ngưỡng mộ, tìm đến nhà mượn sách, vở (lý do, lý trấu thôi có đúng không?). Các bạn nhớ không, chúng mình có những buổi đạp xe xuống tận nhà Bảo Minh, Văn Thủy, Duy Hải,... sao hồi đó thấy xa thế không biết, đạp mãi, đạp mãi mới tới nhà các bạn, chơi thật vui vì nhà các bạn có sân có vườn. Rồi những buổi đi học thêm toán thầy Ngọc dạy, môn văn thầy Vĩnh, môn Lý thầy Kỳ và nhớ nhất là môn hóa thầy Thạch, nhà thầy rộng có vườn có ao, chúng mình ngoài những

lúc học ra là chơi. Thầy còn xem bói cho tớ, Hồng Hà và Lê Hằng, đến bây giờ ngẫm lại tớ thấy thật đúng (Hồng Hà, Lê Hằng có thấy thế không?). Thời gian trôi thật nhanh, ba năm học trôi qua, chúng mình bạn vào Đại học, bạn đi làm biết bao xa cách. Tớ chắc là tớ là người đầu tiên "chống lầy" sớm nhất trong số các bạn. Tớ thấy rất vui ảnh cưới của mình được đưa vào Kỷ yếu của lớp. Trong tấm ảnh đó, bạn gái nào cũng trẻ trung xinh đẹp. Ngày "Chống Lầy" tớ vẫn nhớ như in, Hồng Hà là người nhớ tớ nhất, Hồng Hà đã khóc khi nhà trai đến đón dâu, nghĩ mà thấy tình cảm của chúng mình thật tuyệt vời. Tớ thật hạnh diện với nhà chồng có những người bạn như các bạn đó.

Cuộc sống thật vất vả, công việc gia đình con cái khiến chúng ta một thời gian dài không gặp nhau. Có hợp lớp một buổi, hôm sau công việc lại cuốn mình đi, tình cảm với các bạn lại chìm trong quên lãng. Rồi 25 năm sau ngày ra trường sau một buổi gặp lại. Ngọn lửa trong lòng mỗi bạn bùng lên, cháy sáng. Chúng mình lại trở về với những kỷ niệm xưa, về với những câu chuyện cũ muôn thuở, về với mái trường thân yêu... Để rồi chúng ta được ngồi viết cho nhau nghe những kỷ niệm của chúng mình. Kỷ niệm thì còn nhiều lắm, nó cứ ngập tràn trong tim nhưng chắc tớ sẽ để lại trong mình, để thỉnh thoảng lại được nghĩ đến để thỉnh thoảng lại được cười một mình khi nghĩ đến các bạn 12A.

Tuổi thơ đã đi qua, kỷ niệm còn để lại. Chúng mình cùng nhau vun đắp cho cho tập thể lớp 12A lúc nào cũng được tươi đẹp và mãi mãi như cây trái mùa xuân các bạn nhé.

**HÀ NỘI, NGÀY 25 THÁNG 11 NĂM 2013
NGUYỄN THỊ MINH HIỀN**

Cảm xúc sau 25 NĂM GẶP LẠI

ĐẶNG XUÂN TRƯỜNG.

Nổi vòng tay lớn

Anh Trung - Hồng Phương - Đàm Chiều
Dzô 100%

Ai làm gì Cường mà nhân nhó thế

Chương II ...và bây giờ

Những điệu cười
"xà láng"

Chào các bạn!

Khi rời ghế nhà trường PTTH mỗi người mang theo bao ước mơ, hoài bão khác nhau. 25 năm trôi qua để lại trong mỗi chúng ta bao dấu ấn kỷ niệm. Bây giờ nhìn lại những thành quả mà mình đã đạt được, những ước mơ, hoài bão xưa đã thành hiện thực, đó là thành quả, sự nỗ lực của bản thân mỗi người chúng ta.

Sau 25 năm gặp lại nhau, trong lòng cả bạn và tôi đều trôi dạt bao kỷ niệm, cảm xúc về bạn bè, về thuở còn cắp sách đến trường. Cái thời trẻ con, gọi tên nhau nhưng phải “kéo” cả bố hoặc mẹ đến trường. Cái thuở “quan tâm” hỏi địa chỉ nhà nhau rồi đến nhà bạn chơi, để vừa “biết nhà biết cửa”, để vừa quậy phá. Thật là trẻ con phải không bạn?

Thiện Tuấn có nhớ không? 26 năm trước “mày” trong top 3 “thằng” (Cường “Ngoan”, Tuấn “Thúy”, Quân “Thao” – cháu củ đầu xin lỗi các vị phụ huynh) hay chọc ghẹo “tao” để “tao” với “mày” đuổi đánh nhau khắp lớp, đập đổ cả bàn ghế. “Mày” có hoa tay, vẽ tranh rất đẹp và “mày” đã thành đạt trên con đường đó, “tao” thật cảm phục vì không phải ai cũng thành công trên con đường nghệ thuật ấy. Nhưng có một số thứ ở “mày” mà “tao” chưa phục. Tuấn có nhớ năm 2010 “tao” đã gặp “mày”. Vẫn khuôn mặt ấy, giọng nói có vẻ hơi lè nhè nhưng “tao” vẫn nhận ra giọng nói của “mày”. Vậy mà “mày” bị bệnh như “tao”, sao “mày” không giống “tao”: bỏ rượu bia đi, chịu khó kiêng kem cho sức khỏe nó khá lên để còn làm việc, còn có điều kiện ra với các bạn chứ. Cả lớp rất vui và luôn nhắc đến “mày”, luôn mong chờ sự có mặt của “mày” trong mỗi lần họp lớp đó. Ngày xưa là bạn cùng lớp, có nhiều sự kiện đánh cãi nhau với “mày”, giờ đây “tao” mong “mày” nghe lời “tao” một lần đi, để cho sức khỏe ngày càng tốt lên còn đi cafe, cà pháo với các bạn nữa chứ.

Còn Thúy Vân, bạn nhớ không? Gặp lại nhau sau 23-24 năm trông bạn vẫn trẻ đẹp, mà không ai biết được bạn mang trong mình trọng bệnh. Phải chăng đấy là sự tự tin đã giúp bạn vượt qua chính mình. Thật đáng khâm phục! Giờ đây gặp lại nhau, tình bạn 12A ngày nào sẽ là món ăn tinh thần lớn của lớp dành cho

bạn. Bạn sẽ ngày càng cảm thấy hạnh phúc hơn, vui vẻ hơn để ngự trị kẻ thù bệnh tật. Vì vậy bạn hãy chia sẻ cùng cả lớp và vui với mọi người trong mọi buổi hội họp của lớp bạn nhé. Hãy luôn sảng khoái tinh thần cho đời thêm tươi đẹp, không phải suy nghĩ gì hết, Vân nhé!

Nam mô a di đà phật!

Bạch lạy thầy Tâm Phát.

“Con” là thằng bạn mà ngày xưa mỗi lần tới tư gia nhà thầy, “con” ăn, “con” uống, “con” đào, “con” xới để rồi “con” bung đào, bung quất về chơi Tết mà chẳng phải tốn một xu nào. 25 năm sau, gặp lại thầy “con” lại học thêm được, hiểu được thế nào là quan điểm về hạnh phúc của đời người.

Bạch thầy, dù thầy giờ đây là người dẫn đường chỉ lối, đem lại sự hạnh phúc, thanh thân cho mọi người thì thầy vẫn là “thằng” bạn tốt một thời cắp sách đến trường, vẫn gày gò, cao lêu đêu với đôi mắt rất sang. “Con” sẽ cố gắng tới thăm thầy để ôn ng-hèo, kể khổ, tìm sự bình yên, hạnh phúc qua lời răn dạy của thầy.

Còn nhiều... rất nhiều kỷ niệm in đậm trong tâm trí mình chẳng thể nào phai. Những kí ức cùng những trò nghịch ngợm của tuổi học trò vẫn cứ ủa về như đang diễn ra trước mắt, có cảm giác như chúng mình vừa mới ra trường ngày hôm qua thôi.

Mình rất muốn chúng ta gặp lại nhau, họp nhau lại nhiều hơn nữa, hai năm một lần, mỗi năm một lần. Những bạn ở gần với mình có chuyện vui, chuyện buồn hãy cùng mình cafe, cùng chia sẻ với mình như ngày xưa nhé.

Mình muốn từ đây, sau 25 năm, tập thể 12A sẽ luôn nắm tay nhau, dìu dắt nhau, chia ngọt, sẻ bùi tới mỗi cá nhân thường xuyên hơn để dành cho nhau những tình cảm chân thành nhất của tình bạn.

Gửi tới các bạn những tình cảm nồng ấm nhất!

Tôi yêu các bạn, tôi yêu lớp 12A!

**NGÀY 24 THÁNG 11 NĂM 2013.
ĐẶNG XUÂN TRƯỜNG**

Lớp A, một thời để nhớ

(Những chuyện bây giờ mới kể)

HÀ TUẤN ANH

Đang bù đầu với bao công việc thì điện thoại báo tin có e-mail mới được gửi đến, mở ra thấy thông báo từ Ban liên lạc lớp về việc tổ chức họp lớp nhân dịp 25 năm ngày ra trường. Ôi, đã 25 năm rồi ư! Mình đã quá mãi miết với cơm áo gạo tiền, với bao toan tính trong cuộc sống đời thường mà quên đi những kỷ niệm đẹp để thời học trò mà không bao giờ lấy lại được. Vẫn biết lẽ đời là vậy, nhưng sao vẫn có chút gì bồi hồi, chút gì cay cay nơi sống mũi khi tua lại những thước phim của 25 năm về trước.

Lớp 10A

Đó là năm học 1985, lớp 10A do thầy Nguyễn Đức Kỳ chủ nhiệm. Với nhiều bạn thì trường Nguyễn Gia Thiều có chút gì đó mới lạ, nhưng đối với mình thì ngôi trường này khá quen thuộc vì mình đã được vào đây chơi từ khi còn nhỏ, do nhà gần trường và mẹ mình cũng là giáo viên của trường. Lớp 10A được tọa lạc ở dãy nhà có 4 phòng đẹp nhất trường, có từ thời Pháp. Đầu tiên là phòng thí nghiệm rồi đến lớp 10A, 10B và 10C cuối dãy. Ngăn cách hành lang của dãy nhà với sân trường là một dãy lan can bằng gỗ, khung sắt màu xanh – nơi mà giờ ra chơi sau này chúng mình sử dụng làm lưới để đá cầu.

Ngày đầu tiên đến lớp, các nhóm quen biết nhau đã túm tụm từ trước để tám chuyện, nhóm con giáo viên trong trường này, nhóm học trường A từ trước này, và còn một số bạn ngồi một mình theo dõi những người khác. Thầy Kỳ bước vào lớp, trước đây mình toàn gọi thầy là bác, cũng như gọi các thầy cô khác trong trường là cô, là chú xưng cháu vì các thầy, cô là đồng nghiệp với mẹ. Nay gọi là thầy, cô xưng em thấy có gì đó hơi gượng gượng, lạ lạ. À, hồi đó mình còn có thắc mắc là không biết Phương xưng hô với thầy như thế nào, mà mình nhớ không nhầm thì hình như thầy Kỳ chưa bao giờ gọi Phương lên kiểm tra miệng thì phải. Năm lớp 10A của mình sĩ số lớp là 53 bạn, 11 môn học. Các môn chính như Toán do thầy Tiến Ngọc đảm nhận, thầy Kỳ môn Lý, Văn của thầy Vĩnh, Anh Văn là cô My, cô Thanh môn Hóa.

Mỗi ngày đến trường, mỗi tiết học đều mang lại bao kỷ niệm, vui có, buồn có nhưng đều đánh dấu một thời học trò đẹp đẽ của chúng ta “Nhất quỷ nhì ma thứ 3 học trò”. Mình nhớ hồi đó lớp lại có tam - đại - ca là: Quân, Tuấn, Cường. Bạn Lộc, Tuấn và Hoàng Hà ngồi sau lưng mình, Lộc cứ nói chuyện với Hoàng Hà là lại ăn một cái bọp của Tuấn, thế là cu cậu lại im thin thít. Còn mình cứ quay xuống nhìn là lại gặp một cái luồn của Tuấn!!! Chắc cậu chàng đang giữ... đây, ấn tượng thật.

Học sinh có tránh được đánh nhau không nhỉ? Hồi đó thế nào mà mình lại chấp nhận lời thách đố của Hải được sự bảo kê của “tam - đại - ca”, sang trường Gia Lâm B để phân cao thấp (hay đẳng cấp đại bàng trong lớp không biết nữa). Gọi là đánh nhau nhưng thực ra chỉ hai cú đá của mình là Hải đã nằm đo ván, vì mọi người đâu có biết hồi đó mình học võ đâu. Việc này được tất cả lưu vào hồ sơ bí mật và sau vụ đó không thấy “tam - đại - ca” bắt nạt hay dọa dẫm mình nữa, may thật. Cục lực phân đối bạo lực học đường -

khẩu hiệu đấy, nhưng mình chỉ mong nó lặp lại một lần nữa để mình xin làm người bị đánh để mình được trở về tuổi học sinh đẹp đẽ, quý giá.

Phải nói rằng trong hội con trai của lớp 10A thì Thiện Tuấn lại là ông bạn gây cho mình nhiều ấn tượng nhất, cho dù trong lớp hai đứa lại có vẻ kình nhau nhất. Từ vụ đánh nhau, tới vụ đi thăm ông bạn bị đạn súng hơi bắn vào ngón tay phải nằm viện nhi Thụy Điển (à, nhờ có vụ này mà lần đầu tiên mình biết cái thang máy là cái gì – quê quá). Rồi vụ ông bạn đi “quả xe” Peugeot 102 màu đỏ, mặc áo Nato vai đeo súng hơi Tiệp, đầu Tiệp rẽ ngồi giữa, chân đi giày Addidas xin đến cổng trường rủ cả lớp lên sân CK2 đá bóng. Trong cuộc đấu ấy bị mình đón ngã lăn long lóc và nếu không có Phú “già” nhảy vào can thì đã có cuộc chiến tranh thế giới thứ 3 long trời lở đất xảy ra rồi.

Kể đến đây mà những hình ảnh ngày xưa ngày xưa như đang trôi ngang qua ngay trước mắt vậy. Là Hiền “con” với hai bím tóc tết hai bên đạp chiếc xe mini xinh xinh về nhà sau mỗi buổi tan trường. Là Diệp Loan với mái tóc tết đằng sau mà cái tay “ngựa ngáy” của mình mỗi lần đi ngang qua lại phải giật một cái. Đến nỗi sau này mà mỗi lần thấy mình gần đến cạnh là cô nằng lại cảnh giác kéo cái đuôi sam sang bên vai kia. Hôm nọ nhân ngày 20-11 gặp mặt trên nhà thầy Thạch, thấy Loan không để tóc tết như ngày xưa nữa thấy tiếc tiếc Loan à, lại thấy “ngựa ngáy” nữa.

Phải nói hồi này con gái lớp mình học giỏi hơn con trai, nhất là Lệ Hằng và Hồng Hà. Phải nói hai cô nằng này học giỏi thật, nhiều lúc vào giờ có bài Toán, bài Lý khó cả lớp ngồi im, ánh mắt hướng sang phía hai cô nằng này chờ đợi sự giải cứu thì cũng hay gặp ánh mắt của các thầy hướng sang cùng câu hỏi “Lớp trưởng, bí thư?”, đúng là đầu tàu gương mẫu. Vẫn biết Hằng học giỏi từ xưa vì hai đứa học cùng, ngưỡng mộ, có chút ghen tỵ nhưng vẫn mặt dày sang nhà mượn vở toán về chép...đáp án. Chán nỗi, mẹ luôn mang Hằng ra làm tấm gương với một câu nói mà từ cấp 1 đến cấp 3 mình đã thuộc lòng: “Học mà có được từng ấy điểm thôi à? thế cái Hằng nó được mấy điểm? sang mà học tập nó”. Thật xấu hổ quá. Mong lớp trưởng và bí thư vẫn luôn là những “đầu tàu” trong cuộc sống cho mình học tập nhé.

Chuyện chúng mình năm lớp 10 có kể mãi cũng không hết, nhưng một năm cơ mà. Nhưng chuyện của các thầy cũng thật cảm động và đáng nhớ đúng không các bạn? Năm học này mình nhớ mãi thầy Vĩnh dạy môn Văn. Bằng sự

nhiet huyết và khéo léo, thầy đã truyền cho lớp A sự hứng thú khi học môn văn, chắc chỉ có mình và một vài bạn nữa có hứng thú học môn văn từ trước. Thay vì ồn ào như giờ văn của thầy Quế sau này, giờ văn của thầy Vĩnh có nhiều điều khác lạ: Lớp im lặng và cửa lớp...đóng. Giờ thầy, ai ngồi bàn gần cửa kiêm luôn nhiệm vụ đóng cửa, để không gian cách biệt hẳn với bên ngoài, để cả lớp thả hồn vào những câu chuyện thầy kể. Tào Tháo với tiếng cười gian hùng, ba anh em Lưu, Quan, Trương cùng câu chuyện kết nghĩa vườn đào trong tam Quốc. Hay câu chuyện của Lý Quỳ, Lỗ Trí Thâm.. cùng 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc trong Thủy Hử. Sự cuốn hút trong cách kể của thầy làm cả lớp há hốc mồm ra nghe cho dù những câu chuyện đó chắc nhiều bạn đã đọc không dưới một lần. Sự tài tình của thầy lại là việc lái câu chuyện đó trở về cùng bài học để khỏi chầy ...giáo án và học sinh lại hứng thú với bài học văn ướt át. Văn học là nhân học. Chúng em cảm ơn thầy vì đã cho chúng em hiểu thêm được nhiều lẽ sống trên đời, những điều đó giúp ích chúng em rất nhiều trong cuộc sống hiện tại và tương lai. Toán học giúp chúng ta rạch ròi hơn trong mọi việc thì văn học lại giúp chúng ta sống tình hơn và sống nhân văn hơn.

★★★

Lớp 11A

Bước sang 11A, lớp có nhiều thay đổi. Đầu tiên phải kể đến là chế độ dinh dưỡng của các nhà khác nhau thì phải nên chỗ ngồi có nhiều xáo trộn, mình vẫn còn nên được đẩy lên bàn gần trên cùng. Sĩ số lớp là 52, vẫn 11 môn học. Đội “lái đò” chủ chốt hầu như vẫn được giữ nguyên chỉ trừ có môn Hóa.

Trong giai đoạn lịch sử này đã xuất hiện một nhân vật “hot” đến với lớp mình, không phải “hot boy” mà là “hot teacher”. Điều này đúng cả nghĩa đen và nghĩa bóng (vụ nghĩa bóng các bạn tự hiểu nhé, 25 năm mình chưa thấy đủ tự tin để dám viết ra, chắc đợi 50 năm cho nó chắc). Nghĩa đen thì ai cũng biết luôn, mình nhớ hôm đó đang đá cầu cùng Cường, Nam, Tuấn thì thấy một “quả” cao to, tóc bông bông, mũi cao, mặc áo lông Nga màu xanh rêu, chân đi giày Addidas xin (hàng hiệu thời đó) màu trắng sải bước cùng thầy Tuấn cũng đi giày Addidas xin tiến thẳng về phía lớp mình. Nữ sinh trên sân trường chỉ chỉ, chỏ chỏ từ xa, nhất là hội nữ 11B còn gọi nhau ra xem ở hành lang, đến nỗi cô Thanh dạy Lý chủ nhiệm phải ra xua vào. “Quả” “hot teacher” tiến vào lớp 11A và giới thiệu: Tôi tên là Thạch, dạy

Chương II ...và bây giờ

môn hóa lớp này thay cô Thanh. Ôi trời, càng gần càng cảm nhận được độ “hot”. Nhưng “hot” hơn nữa là một tuần sau đó, bài kiểm tra 15 phút cả lớp xoi toàn điểm trung bình và dưới trung bình. Chỉ trừ có Duy Nam - chàng trai hóa học của lớp được 7 thì phải. Mình ôm con 4 nên cả kỳ phải cày cuốc chăm chỉ để gỡ lại Cả lớp xôn xao, cả trường nhốn nháo, lớp A cơ mà. Điều tra ra, các lớp khác vẫn được 8-9 môn hóa của thầy như thường. Cả lớp thắc mắc, thầy điềm nhiên: “Ồ hay, các anh chị là dân lớp A, là lớp chuyên, lớp chọn cơ mà. Tôi phải ra đề để xứng với tầm các anh chị”. Ôi thầy ơi, đòn “phủ đầu” của thầy “yếu” quá. Nhờ vậy mà cả lớp học môn hóa tốt hẳn lên, chắc hẳn nhiều bạn thi đỗ đại học khối A sẽ phải nhớ ơn thầy rất nhiều.

Nhưng ấn tượng “sâu” với thầy Thạch với riêng mình không phải là môn hóa mà là một “sự kiện trấn động” lúc bấy giờ (sau mình nghe thiên hạ đồn thổi vậy). Số là hôm đó vào giờ ra chơi trước môn Hóa của thầy, cô bạn Lý - tên cúng cơm là Lý “toét” ngồi sau mình, chẳng biết trời xui đất khiến như thế nào mà hôm ấy cô nàng mang đến lớp lọ thuốc bôi móng tay. Nhìn quanh quần không tìm được cô nàng nào làm “vật tế thần”, cô ta túm luôn mình làm “chuột bạch”. Chẳng hiểu sao hồi đó mình lại dụi dụi đến thế không biết, nhận lời “mời mọc” của nàng ấy ngay. Khi mới bôi được nửa cái móng tay thì thầy Thạch bước vào, cả lớp đứng lên chào, hai đứa cũng đứng lên nhưng cô nàng vẫn cứ nắm tay mình kéo ra sau để...tiếp tục công việc bôi bôi, quét quét. Bỗng như sét đánh ngang tai: “Mời anh Tuấn Anh và chị Lý ra khỏi lớp”. Sau khi xin lỗi rất “thành khẩn” mà thầy vẫn sất đá không tha thứ. Nàng ôm cặp đi trước, chàng cấp cập lê bước đi theo sau, đi qua sân trường trong một ngày nắng rất đẹp kèm theo bao nhiêu ánh mắt của học sinh toàn trường với muôn vàn dấu hỏi ?!?!?. Hôm sau, một giai thoại mới bắt đầu lan ra khắp trường: “Ghé chưa, lộ liễu quá, hai đứa nắm tay nhau tình cảm trong lớp bị thầy đuổi ra ngoài”!!!!. Kiểm điểm nộp cho thầy Thạch, kiểm điểm nộp thầy Kỳ, kiểm điểm nộp cả...cho mẹ, đến nỗi bọn lớp 11H nó bảo “vì yêu nhau nên bị kỷ luật đấy”. Mẹ điều tra: Có gì không? khai ra, trả lời rất đồng dạc, chắc chắn “Con chả có gì”. Nhớ mãi nàng Lý nhỉ, bây giờ mình sẵn sàng đưa thêm cả 9 ngón tay còn lại và thêm cả 10 ngón chân để Lý bôi đấy Lý à. Tiền bạc nào mua được thời gian đẹp để đã qua như vậy đúng không?

Năm 11 cũng là năm xui xẻo của mình khi bị vài cú “giáng long thập bát chưởng” điểm kém. Thầy Đài vào lớp tuyên bố: “tôi mới phát hiện ra

một “nhân tài viết sử” và tôi vui mừng cho bạn đó điểm 2”, ôi cha mẹ ơi, bài của mình được thầy đọc trước lớp. Giọng vẫn rất hùng hồn, tràn đầy khí phách nhưng... chẳng có gì liên quan đến đề lịch sử về chiến thắng 1975 cả vì hôm đó mình có học bài đầu. Nhớ mãi câu comment “đểu” của cô bạn Hải Yến khi đọc bài “văn sử” của mình: “Bài này mà thầy văn chấm phải được 8 điểm”. Bỏ tay với cô bạn này.

★★★

Lớp 12A

Thời gian trôi nhanh thật, mới ngày nào ngỡ vào trường, giờ tất cả đã lên lớp 12, lớp đàn anh của cấp ba. Oai thật. Kỳ thi đại học dần hiện ra trước mắt. Thầy Kỳ cười hề hề, xui: Lớp A chú trọng vào mấy môn chính thôi, các môn khác học tạm tạm cũng được. Chợt nhớ tới chiến lược của cậu bạn Hàn “già”, hồi lớp 10 đã chuyển sang hệ bổ túc để chỉ đầu tư cho mấy môn chính, đồ phải học các môn phụ. Ghê thật. Lớp có một số xáo trộn. sỹ số lớp còn 48, môn học 13 môn tăng thêm 2 môn là RLTTVS và Lao động. Chắc do ăn tốt nên mình “được” xuống bàn dưới ngồi cạnh cô bạn Nhật. Hơi tự hào một chút vì cũng được xếp vào dạng cao to của lớp, chẳng thế mà hồi bên Quản chủng phòng không không quản về trường tìm người mình đã “lọt qua vòng gửi xe”. Bộ cạ cứng Toán-Lý-Hóa vẫn do các thầy Ngọc, thầy Kỳ, thầy Thạch đảm nhiệm. Thầy Quế thay thầy Vĩnh môn văn năm cuối trước khi nghỉ hưu. Thầy Quế, với giọng văn trầm ấm, luôn miệng mỉm cười với câu của miệng khi thầy muốn “phiêu” cùng các nhân vật trong tác phẩm “Này các em nhé, này các em ơi...”. Thầy từng là hiệu trưởng đầu tiên của trường Nguyễn Gia Thiều (khi đó là trường cấp 2) nên ngôi trường này rất gần bó với thầy. Thầy hiền lắm nhưng mình nhớ duy nhất có một lần khi thầy đang “phiêu” cùng nhân vật, cả lớp thì ồn ào nói chuyện không nghe thầy giảng, “rầm” quyển sách trên tay thầy giáng xuống mặt bàn tung bụi phấn, mắt thầy long lên, lóe sáng, và hậu quả một bài học: đạo đức học sinh (mà đạo đức làm người thì đúng hơn) được “rót” thẳng vào tai các “con chiên không ngoan đạo” ngồi ở dưới trong vòng chỉ 10 phút. Rồi sự mô phạm trở lại ngay sau đó, lại vẫn là thầy - một ông giáo già, hiền lành, khoan dung và đầy nhiệt huyết: “Này các em ơi...”. Giờ thầy đã đi xa nhưng hình ảnh của thầy vẫn luôn đọng lại trong tâm trí mình. Thương thầy lắm thầy ơi!!!.

Mình vẫn nhớ một kỷ niệm với bạn Nhật trong giờ Toán của thầy Ngọc. Khi hai đứa nói

chuyện riêng và mình đang chỉ chỗ ra bên ngoài sân trường bị thầy bắt được và nhắc: “Nhìn anh Tuấn Anh cười tự nhiên trong lớp không kia. Có phải anh là học sinh giỏi văn thì không cần học toán đúng không?” Mình đã sững lại, đúng vậy chăng? Mình tự hứa sẽ không phụ thầy và sau đó lần đầu tiên mình được con 10 toán điểm kiểm tra miệng (và cũng là duy nhất) trong suốt 3 năm học cấp 3. Xung phong đấy nhé, không phải bị gọi lên đâu. Giờ thầy Ngọc cũng đã đi xa như thầy Quế, biết đâu ở một nơi nào đó, một phương trời nào đó hai thầy lại đang ở bên nhau.

Ba năm học cấp 3, rồi 25 năm rồi xa mái trường Nguyễn Gia Thiều thân yêu, xa lớp A, xa bạn bè. Tất cả chúng ta đều đã trưởng thành, đều đã thành đạt trên một khía cạnh nào đó. “Nhân vô thập toàn”, cuộc đời cũng không có gì là hoàn hảo cả. Nhưng mình cũng như các bạn, tất cả chúng ta đều dành tình cảm đặc biệt khi nhớ về lớp A. Mỗi người một kỷ niệm, mỗi người một nỗi nhớ, nhưng tất cả những điều tốt đẹp, quãng thời gian vô tư trong sáng, bạn và tôi đều thấy có mình trong những ngày sống với lớp A. Bao năm đã xa, giờ gặp lại, một số thầy đã đi xa, các thầy đều đã già, “hot teacher” của chúng ta cũng đã bạc hết tóc và nghỉ hưu, cả chúng ta nữa, tóc đã điểm bạc nhiều rồi mà. Thời gian thật nghiệt ngã, nó không bỏ qua bất cứ ai cả. Các thế hệ sau này vẫn nối tiếp chúng ta, sẽ viết tiếp những câu chuyện của chúng ta ngày ấy. Những bạn học với nhau ngày nào như Tuấn Anh, Chính, Hạnh giờ lại là những phụ huynh có con học cùng một lớp, lại do một nhân vật đặc biệt nối tiếp bước các thầy dạy dỗ, đó là cô Ngọc Yến, bạn của chúng ta. Thế đó các bạn ạ, một thế hệ nối tiếp chúng ta đang bước tiếp...

Ôi! Nhớ quá lớp A. Tôi yêu các bạn.

HÀ NỘI, TỐI 28/11/2013

Tái bút: Mình viết lên những tâm sự này từ những cảm xúc của trái tim mình, từ những câu chuyện và hình ảnh luôn lưu lại trong tâm khảm mình với 3 năm lớp A cùng các bạn. Viết trong một tối trời trở gió và có gió lạnh tăng cường cho miền Bắc. Sao mình hay viết văn, làm thơ vào những tối” trở trời” thế không biết.

Ấn tượng khó phai

VŨ BÍCH HẠNH

Có lẽ, tất cả các bạn cũng như mình, sẽ không bao giờ quên được giây phút chúng mình nắm tay nhau vừa hát bài “Nối vòng tay lớn” vừa đi vòng quanh bàn tiệc. Buổi họp mặt lớp sau 25 năm sẽ mãi là dấu ấn không thể phai mờ bởi dư âm của nó khơi dậy cho mỗi con người chúng mình những cảm xúc, tình cảm rất đặc biệt. Cảm ơn lớp trưởng Hằng và Ngọc Ánh đã đưa ra ý tưởng tuyệt vời. Cảm ơn Hải Yến, Hoàng Hà đã rất tâm huyết và dành nhiều thời gian, công sức cho cuốn kỷ yếu của chúng mình. Mình luôn tưởng tượng như đang có cuốn kỷ yếu trong tay, tối tối gác đầu giường mở ra nghiêng ngấu từng trang, hàng ngày mang theo khoe khắp cơ quan, gia đình và bè bạn. Thú vị hơn cả là những gì diễn ra trong suốt quá trình làm ra “Sân phẩm”. Chúng mình trở nên bao dung hơn, gần bó hơn, mến thương nhau hơn rất nhiều.

Trước tiên, mình rất ấn tượng với các bạn trai. Các bạn thay đổi nhiều lắm hoặc là bây giờ mới thể hiện là người đàn ông thực sự sau hơn 25 năm” kìm nén” thì phải, cư xử ga lăng, mạnh dạn bày tỏ tình cảm của mình, mạnh mẽ hơn rất nhiều. Quân không may bị ngã tối hôm trước ngày họp lớp, mặt đầy thương tích trông thật ái ngại, vậy mà không chiu ở nhà. Thú thật với các bạn đừng giận nhé, lớp trưởng Hằng và mình đã từng nghĩ không hay về “bọn con trai” lớp mình, nhiều năm trước hai đứa đã từng rất tâm trạng phản nản với nhau rằng phong trào lớp khó khởi sắc lên được bởi thiếu nhiệt huyết đàn ông. Thời gian gần đây mình thấy khác nhiều, đặc biệt là sự nhiệt tình của hai bạn Chiều Con và Thành Đen trong BBT. Bọn con gái ở bên các bạn cảm thấy được nâng niu, che chở, giờ lại cứ thích được bọn con trai đến đón đi họp BBT “mở rộng” mới chết chứ. Không biết đến khi hoàn thành cuốn kỷ yếu rồi thì lấy cớ gì để được đón đi đây...

Các bạn nữ đều mặc đẹp với những vẻ mặt rạng rỡ và thích được chụp ảnh. Lâu lắm rồi mình mới được chụp ảnh nhiều như vậy. Được khen ảnh đẹp nên lại càng muốn gặp nhau để có cơ hội được lưu giữ lại hình ảnh của mình. Mình rất ấn tượng với một số bạn nữ lâu ngày mới gặp. Thu Hiền với bộ dạng không thay đổi nhiều sau 25 năm “mãi miết làm ăn” mới xuất hiện với chiếc bánh gataux rất đẹp và ngon. Phá cách đột biến là Hoa Lý và Minh Thu, hai bạn nhìn trông “style” trẻ trung lạ thường. Diệp Loan “quân ca” ngày nào giọng hát vẫn trong trẻo vút cao với bài “Bóng cây Konia” tặng các thầy giáo cũ cùng chúng tôi khi hội ngộ. Hoài Thu nhỏ nhắn ngày nào giờ đến Tuyết Lan cũng phải thua. Từ ngày ra trường mới gặp lại Thu Hương, chạnh lòng vì thấy bạn không được khỏe.

Tò mò hơn cả là cuộc thăm Sư Tâm Pháp ở Rừng thiền Sóc Sơn. Mặc dù đã được Sư trực diện giải đáp câu hỏi về bước ngoặt cuộc đời của Sư, nhưng có lẽ chưa thấy thỏa đáng nên mình vẫn ... rất tò mò.

Mình đặc biệt ấn tượng về khả năng viết bài, làm thơ của các bạn. Một trong những “cây đa cây đề” về các môn tự nhiên như Đàm Chiều mà viết và phê bình văn học như nhà văn vậy. Dấu sau biểu hiện lì xì khó gần của Phương Thảo lại là một kho tàng cảm xúc, luôn sẵn sàng xuất khẩu ra thơ. Rất bất ngờ về hai bài văn và thơ văn “A” của Tuấn Anh “lập dị” với hình ảnh cây đàn ghitar ngày chia xa mái trường Nguyễn Gia Thiều ngày nào. Bạn mình tài năng ra phết và đặc biệt là phải cảm ơn bạn là luôn không quên nhắc tới ... mình. Hằng “nhà văn” đã từng có bài đăng báo thì khỏi phải bàn rồi. Chiều Con chuyên làm thơ con cóc mình chẳng lạ gì. Lại nhớ đến bài thơ Chiều Con làm tặng mình hồi học lớp 10A, giờ chỉ còn nhớ bập bõm vài câu:

“.....

*Quê bạn làm gì
Chắc buôn rượu lậu
Quê tôi Gia Lâm
Chuyên nghề làm ẩm
Tuy hàng quốc cấm
Nhưng chẳng sợ đâu
Bạn hãy mau mau
.... đem rượu mát
Đổ lại chỗ tôi*

.....

*ăn chệnh vài giá
Thế là trúng quá
Ngon quá bạn ơi
Này đùa tí thôi
Đừng tưởng thật nhé
Anh ấy anh tôi
Cũng là bạn thôi..”*

Sao ngày ấy nó lại tặng thơ mình nhỉ? nghi lắm ...

Bạn thân

Con bé buồn thiu chạy đi tìm bạn. Nó tìm thấy bạn mình đang được ngồi trong phòng học bên cạnh. Đứng cạnh ngoài cửa sổ, nó gọi bạn: "Hiền ơi, tớ không được nhận vào lớp, cô bảo tớ chưa đủ tuổi đi học". Bạn nó ngạc nhiên, "Hà mà không được đi học thì tớ cũng không đi học đâu". Hai đứa nhìn nhau như cảnh "Anh đứng trong cửa sắt, em đứng ngoài cửa sắt" vậy. Tàn ngần một lúc, nó đành phải về nhà. Vậy mà ngày hôm sau, nó ngạc nhiên và vui vô cùng khi vẫn nhìn thấy bạn nó ở lớp mẫu giáo. Một năm sau, hai đứa cùng vào học lớp vỡ lòng và song hành với nhau suốt những năm học phổ thông: cấp 1 trường Gia Lâm B, lớp chuyên toán cấp 2 tại trường Gia Lâm A, lớp A cấp III trường Nguyễn Gia Thiều cho tới ngày rời ghế nhà trường cách đây 25 năm.

So với mấy đứa con gái chơi thân với nhau thời bấy giờ, Hiền là người thiệt thòi hơn cả vì mẹ mất sớm. Nhà Hiền cách nhà nó có vài chục mét. Tuy Hiền là con út trong gia đình nhưng trong kỷ ức tuổi thơ, hình ảnh bạn nó luôn gắn với cây chổi quét sân, căn bếp, công việc chăm sóc mẹ ốm. Nó ngó nghê chứng kiến tất cả những anh chàng đến "trồng cây si ở trước cửa nhà Hiền". Ngày Hiền lấy chồng, nó đã bật khóc như mưa, như thể anh Giang Anh đánh cướp mất bạn của nó vậy.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hai đứa có thể không gặp nhau, không liên lạc với nhau thường xuyên, nhưng những kỷ ức tuổi học trò chưa bao giờ vắng bóng hình ảnh bạn nó. Sau hơn nửa đời người, nó thấy bạn nó vẫn như ngày nào: trẻ trung, vô tư, vẫn chăm chỉ việc nhà và đặc biệt vẫn rất ... điệu.

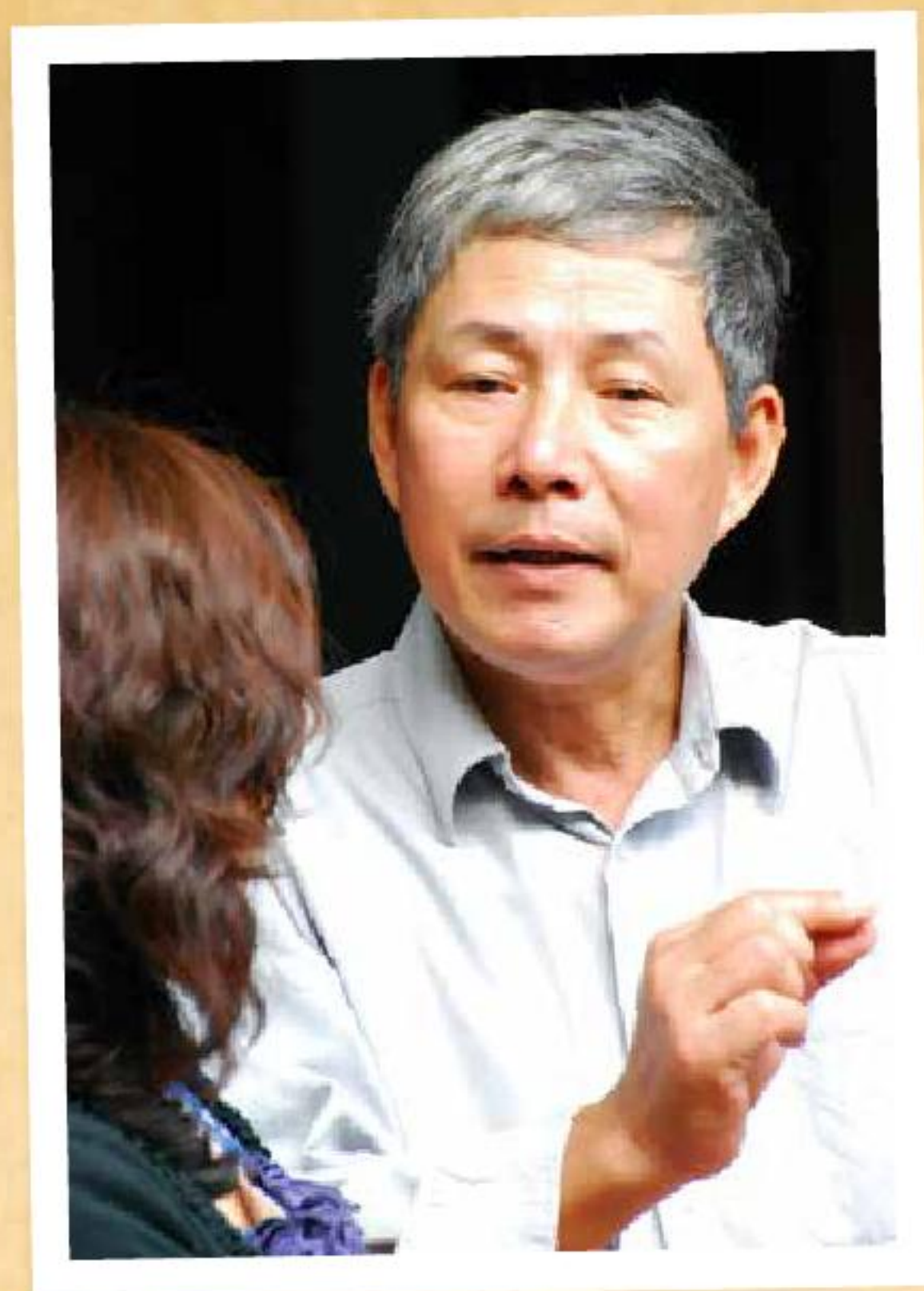
Hoa bất tử

Bồn hay năm bông nhỉ? Nó không nhớ chính xác nữa vì lâu quá rồi. Nó nhớ thiên về bốn bông hơn, nhưng lại thắc mắc có ai lại tặng bốn bông hoa bao giờ!

Lần đầu tiên nó nhìn thấy loại hoa đó, không biết anh chàng lấy từ đâu ra? À hình như chị gái cu cậu đi nước ngoài mang về thì phải. Không nhớ anh chàng gửi gắm gì khi trao tặng mấy bông hoa mà nó nâng niu đến vậy. Nó kiếm được một cái lọ sơn mài để cắm hoa. Hoa nhẹ, lọ cũng mảnh mai không kém, động nhẹ vào là hoa rung rinh, rung rinh. Hàng ngày, mấy bông hoa cứ "đập" vào mắt, nó quan sát thấy rất hay. Có ngày hoa nở to, màu vàng óng. Ngày khác thì các cánh hoa cụp lại, trông chỉ còn là nụ hoa chưa nở. Nó thích hoa nở vì trông đẹp mắt hơn. Có gì đâu, rất đơn giản, sáng hôm đó nó đem lọ hoa ra ban công ... phơi nắng.

Nhà nó trên tầng hai, có cái ban công rộng nhìn ra mặt phố. Trưa hôm đó, nó mở cửa ra ban công định mang lọ hoa vào thì ...ô! thôi! lọ hoa đổ kênh nằm trên sàn. Chỉ còn lại một bông hoa ở góc ban công bên phải, gió thổi bay hết rồi! Nó vội vàng chạy xuống đường, theo chiều gió đi tìm hoa. Nó tìm thấy một bông, hai bông rồi bông thứ ba..., rất may là không mất bông nào. Từ hôm đó, nó không bao giờ đem hoa ra phơi nữa. Anh chàng tặng hoa nó bảo đấy là hoa bất tử.

**HÀ NỘI, 07/12/2013
NGUYỄN THỊ HỒNG HÀ**

Chức sắc em : THANH ĐẠT, Hạng Fúc .

Thầy P. THẠCH . GIẢNG VIÊN KHOA .

Địa chỉ? GIA QUẤT, NGỌC THUY,
GIÀ LÂM, HÀ NỘI .

em .

KÝ ỨC TUỔI HỌC TRÒ

PHẠM PHƯƠNG THẢO

*Vào một tối mùa thu
Khi cả nhà đã ngủ
Tôi đến bàn làm việc
Lặng yên ngồi suy nghĩ
Cây bút cầm trên tay
Sổ mở thơm giấy mới
Không biết viết gì đây
Về một “thời hoa đỏ”.*

*Nhà tôi ở cách trường
Cũng tới ba cây số
Qua hai cánh đồng xanh
Một đường ray ở giữa...
Ba năm dài cuộc bộ
Nhà dâu có gần trường
Nhưng vẫn nhớ chẳng quên
Không một lần đến muộn.*

*Nhà tôi gần Duy Nam
Một tay “cừ” của lớp
Tôi đã gắng học rồi
Nhưng không sao theo kịp
Tôi, Nam cùng sở thích
Đánh cờ “xuyên” thời gian
Chơi từ sáng tới trưa
Lại từ trưa đến tối
Có đôi lần tôi nói:
“Về già chỉ ...cờ thôi”.*

*Lớp tôi là lớp A
Nên rất nhiều “háo thủ”
Ấn tượng cũng có nhiều
Này: Phương, Hà, Chiều,
Nam...
Nhưng chỉ có một người
Khiến cho tôi “Ngưỡng mộ”
Người đó ngồi đầu bàn
Hàng đầu tiên bên trái
Học đã giỏi lại xinh...
Nói rồi ai cũng biết
Đó là lớp trưởng tôi
Tôi nhớ ngày ra trường
Gửi vào dòng lưu bút
Viết thì cũng viết nhiều
Nhưng chưa nói một điều :
“Trường Giao Thông ...hẹn
gặp”*

*Tuổi học trò vậy đó
Những suy nghĩ ngày ngó
Nhiều hành động đại khờ
Thắm đẫm “thời hoa đỏ”.*

*Trời đã dần về khuya
Không gian thêm tĩnh lặng
Chợt thoảng tiếng ho khan
Cắt ngang dòng suy nghĩ
Tôi giật mình đứng dậy
Đi lại giường con nằm
Như hiểu tâm trạng bố
Bé trở mình, ngủ yên.*

Ký ức lại hiện về
Ao ào như thác đổ
Dòng ký ức ngược xuôi
Thầy tôi luôn ở đó
Sáng rõ không mờ phai...
Thầy tôi tên là Ký
Thầy trước học “Bách Khoa”
Sau chuyển sang “Sư Phạm”
Cũng bởi vì lẽ đó
Tôi có duyên :Thầy – Trò
Thầy chủ nhiệm lớp tôi
Dạy luôn môn Vật lý
Nhưng đối với riêng tôi
Thầy-một nhà tâm lý
Nhớ giờ sinh hoạt lớp
Thầy khích lệ chúng tôi
Luôn học hành tiến tới
Thầy động viên cả lớp
Chắp cánh những ước mơ
Đưa ước mơ thành thực
Tôi nhớ mình khi đó
Ngồi lặng yên nghe Thầy
Như “nuốt” lời Thầy dạy
Để có ngày hôm nay.

Có một lần nhớ rõ
Tiếng trống trường đã điểm
Các bạn vào lớp hết
Chỉ còn lại chúng tôi
Bên hành lang cửa lớp
Mải miết đá cầu chơi...
Khi đó Thầy giận lắm
Vì chúng tôi lớp A
Lại gần Ban giám hiệu
Nên càng phải gương mẫu
Để cả trường noi theo...
Cũng từ sau lần đó
Chúng tôi hứa với Thầy
Chẳng bao giờ lặp lại.

Thầy giáo thương tôi lắm
Thương tôi nhà ở xa
Có một lần Thầy bảo:
“Sắm lấy một cái xe
Các chị đã lớn rồi
Xúm lại mà giúp chứ...”
Tôi vẫn nhớ khi đó
Cũng không biết nói gì
Chỉ cúi đầu ấp úng:
Dạ...thưa Thầy,em...vâng.

Thầy tôi như thế đó
Hệt như một người cha
Cho đến tận bây giờ
Không khi nào quên được
Hai lần năm nhìn lại
Mình đã làm được gì
Điều gì chưa làm được
Cả những việc dở dang...

Tôi tự nhận với Thầy :
Em chưa phải trò ngoan
Nhưng mà em xin hứa
Cùng lớp Mười hai A
Làm nên điều “kỳ diệu”
Không phụ công Thầy dạy
Xứng đáng học trò ngoan.

Tiếng bước chân ngoài ngõ
Tôi mở cửa nhìn ra
Những tia nắng đầu tiên
Của ngày thu đáng nhớ
Tôi nhẹ nhàng gấp sổ
Trời đã sáng thật rồi!
Bài mình vừa viết xong
Tôi mỉm cười khoan khoái.

Hà Nội, 11.2013

Chương II ...và bây giờ

CHÚT KỶ NIỆM *bạn gái...*

Các bạn thành viên lớp 12A thân mến!

Thế là chúng mình đã rời xa mái trường THPT được 25 năm rồi đấy, thời gian trôi qua nhanh quá các bạn nhỉ. Các thành viên trong lớp mình hầu như ai cũng có một mái ấm gia đình, một công việc, một cuộc sống riêng của mình. Mặc dù ai cũng vô cùng bận rộn nhưng chúng mình đã tổ chức được buổi họp lớp nhân dịp 25 năm ra trường và gần đây nhất buổi gặp mặt các thầy giáo nhân ngày 20/11 thì thật đáng quý phải không các bạn?. Để tổ chức được như vậy không thể không nói đến sự nhiệt tình rất đáng trân trọng của các bạn trong ban liên lạc của lớp như: Hải Yến, Lê Hằng, Hồng Hà rất xinh đẹp, bạn Thành và bạn Hồng Chiêu tuy có béo chút ít nhưng cũng vô cùng đẹp trai!

Hồi học cấp 3 ai cũng có những kỷ niệm đẹp về bạn bè, thầy cô. Có một kỷ niệm mà mình vẫn nhớ mãi đến tận bây giờ, không biết Ánh có còn nhớ không nhỉ? Có một lần Ánh đan tặng tớ một chiếc áo len. Khi áo gần xong Ánh bảo tớ mặc thử xem thế nào. Tớ thử nhưng không thể nào chui vào vừa chiếc áo. Ánh cười khoái chí và bảo "Sao ấy béo thế". Tớ cũng hơi ngượng vì lúc ấy có cả mẹ và anh chị của Ánh ở đấy. Mẹ Ánh cười rồi bảo: "Chơi với nhau bao nhiêu lâu mà bây giờ mới bảo sao ấy béo thế?" Hôm ấy thật là vui Ánh nhỉ.

Có một vài lần tớ phải xách cặp sách cho bạn Minh Quân về đến tận nhà đấy, vì học xong bạn ý còn phải bạn đi đá bóng mà. Hồi đấy tớ với Quân cùng xóm với nhau, mãi về sau nhà Quân mới chuyển vào sân bay ở. Cặp sách cũng chẳng nhẹ gì. Ôi sao mình lại đi xách nhỉ?

Các bạn ơi, so với các bạn ở quanh khu vực bên Gia Lâm thì mình ở hơi xa. Nhiều khi nhận được tin nhắn của các bạn trong ban liên lạc lớp về việc buổi tối lớp mình tập họp để đến nhà bạn nào đó có việc thì mình khó có thể đi được. Mình rất muốn và sẽ cố gắng để tham gia cùng các bạn. Nếu dịp nào đó mình không đi được cũng mong các bạn thông cảm. Rất muốn được gặp tất cả các bạn lớp mình nhiều hơn nữa. Chúc các bạn và gia đình luôn hạnh phúc.

THÚY NGÀ

HỒI ỨC *lớp 12A*

Mình có những kỷ niệm với các bạn trong lớp không? Nhiều lắm chứ kể ra chắc hết hàng trang dài. Đã lâu lắm rồi mình mới có thời gian tĩnh tâm nhớ lại những kỷ niệm rất đời ngầy thơ và hồn nhiên của thời đi học ấy.

Cuộc sống cứ cuốn chúng ta đi như một dòng sông không bao giờ dừng lại, những hồi hã, những lo lắng đời thường làm chúng ta tạm quên đi những hồi ức, kỷ niệm mà như lời người Thầy chủ nhiệm lớp chúng mình nói hôm mình về thăm Thầy sau 25 năm ra trường: "Đó là liều thuốc sống". Mình càng thấy nó đáng trân trọng và quý giá biết bao.

Những buồn vui, lo lắng tuổi học trò bây giờ nghĩ lại mới thấy sao mà giản đơn đến vậy, nào là cậu bạn kia trêu chọc, nào là thầy khiển trách việc học hành sút kém, nào là những bài kiểm tra, những kỳ thi đầy khó khăn...Ồi mình lại ước được trở lại thời ngầy thơ đó quá. Nhìn lại mình vẫn thấy, đó là quãng thời gian mình vô cùng hạnh phúc.

Mình không có ấn tượng đặc biệt cho riêng bạn nào vì mỗi người bạn trong lớp đều là những người đặc biệt với mình. Mỗi bạn đều là hình ảnh, màu sắc không thể thiếu trong tập thể lớp 12A mà thiếu một bạn trong số đó thôi là bức tranh đã kém phần hoàn hảo.

Gặp lại các bạn sau những lần họp lớp, mình thấy tuy tuổi tác có nhiều thêm, mỗi người đã trưởng thành hơn nhưng những nét tính cách mỗi người thì vẫn không thay đổi. Mình như lại thấy được trở lại thời đi học ngày nào.

Mình mong tập thể lớp 12A chúng mình sẽ ngày càng gắn bó hơn nữa không chỉ trong những lúc hạnh phúc, vui vẻ mà cả những khi khó khăn trong cuộc sống nhé.

**HÀ NỘI, 28 THÁNG 11 NĂM 2013
ĐOÀN DIỆP LOAN**

Diệp Loan - cô bạn "Bóng cây Konia"

KỶ NIỆM TRONG TÔI

NGUYỄN THỊ HỒNG PHƯƠNG

Hồng Phương: “Tớ bảo này...”

Tớ là Nguyễn Thị Hồng Phương, lời đầu tiên muốn được chia sẻ về cuộc sống hiện tại. Tớ có hai con trai, con lớn sinh năm 1999, con thứ sinh năm 2008. Cậu con trai thứ của tớ rất đáng yêu vì lúc nào cũng khen mẹ thật là xinh, mẹ thật dễ thương, đương nhiên sau đó cũng tự khen mình đẹp trai nhất và mẹ cảm thấy rất tự hào về điều này!

Con trai lớn của tớ rất thích nghe mẹ kể những chuyện ngày xưa và luôn ghen tị là sao ngày xưa mẹ được đi chơi với bạn nhiều thế. Tớ cũng kể cho con mình nghe những chuyện nghịch ngợm thời đi học như chuyện chúng mình đã “trang trí” bàn thầy cô vào tiết hóa của Thầy Thạch và đã bị Thầy làm một trận lôi đình. Con bảo: “Ồ hóa ra mẹ cũng nghịch nhỉ.”, tớ bảo đã là học sinh mà không nghịch ngợm thì phí! Trong lúc kể tội vụ đó tớ vẫn nhớ và không hiểu tại sao lúc đó Thầy có nói đến quá trình hình thành và phát triển của con người nhưng tớ nhớ nhất Thầy đưa viên cảnh cuối cùng về già làm trâu cho con cháu cười, học sinh thì chẳng sợ mà cứ bấm bụng mà cười. Nói đến cười, phải nói cho tớ nhớ là vì chuyện gì, mà hôm đám ma nhà cô giáo dạy Địa, lớp mình đã ra đến ngoài đường đứa nào đứa ấy nước mắt vẫn giàn dụa, mà đâu có phải vì tiếc thương cụ mà vì nín cười.

“Phương ơi” tiếng gọi của Ánh và Hạnh từ bên kia đường vào mỗi buổi sáng sớm rủ tớ đi học thường vắng vắng bên tai, và thường xuyên là tớ chẳng kịp chải đầu. Ánh này, việc cắt lát hành cho mẹ ấy làm tốn bao nhiêu là nước mắt của tớ (mim cười).

Tớ nhớ hàng lan can trước cửa lớp mình vào những giờ ra chơi bọn mình thường đứng tựa vào đó nhìn ra sân trường (này, tầng 1 của trường hồi đó chỉ có ba lớp có hàng lan can, lớp mình cạnh phòng thí nghiệm nhỉ), bọn mình cũng thường hay ngồi lên nó tuy rằng bị nhà trường cấm.

Còn nhớ, vào giờ học Toán Thầy Ngọc phát hiện biết Nam hay Cường cho giấy vào mồm. Nói về Thầy Ngọc tớ không quên được kỷ niệm Thầy cho tớ 3 điểm khi bị gọi lên bảng, sau đó Thầy nói “Cô này nhiều lúc nghĩ được những bài mọi người không giải được, nhưng có lúc thì ngớ ngẩn không thể tưởng tượng được” rồi Thầy cũng nói: “Cho cô điểm 3 để ghi nhớ không bao giờ sai phạm nữa”. Thầy ơi, em cũng đã làm được như vậy, đó cũng là điểm dưới trung bình duy nhất suốt quãng đời học sinh của em.

Tớ sợ nhất ngày Phú béo bị lên quai bị vì sợ bị lây, tớ đã bị lên lần nào đâu, giờ cũng vậy. Phú ơi cậu còn nhớ những lần chúng mình đạp xe toát hết cả mồ hôi sang ĐHBK để đi ôn thi đại học lần 2 không?

Tớ đến sợ mấy con sâu róm bé tý trên hàng nho xanh lối vào nhà Minh Hiền.

Và sợ hơn nữa những lần đi sinh nhật Việt Hà, nhà bạn trong Sân bay phải đi qua nghĩa địa.

Đây là chưa kể đến những hôm có tiết Văn và Lịch sử, đối với tớ ngày hôm đó thật tồi tệ.

Tớ vẫn nhớ lối đi vào và nhà Hải Yến trước đây phải đi qua đường tàu và một cái dốc cao. Nhớ ô cửa sổ nhà Hoàng Hà nhìn ra hàng rào phía sau nhà, nếu tớ nhớ không nhầm còn có một lối đi vào ở đó.

Thu Hiền này, không biết tớ nhớ có đúng không, về ngôi nhà của bố mẹ cậu bên đường. Có lối dốc nhỏ hơi vòng đi xuống. Nhìn từ trên đường, cuối lối đi có ô cửa sổ nhỏ, lần nào tớ đến cũng thấy đóng (chắc sợ bụi).

Không biết Hồng Hà, Hằng còn nhớ mỗi lần chuẩn bị họp Đoàn, trong giờ chúng ta viết những tờ giấy nhỏ truyền cho nhau. Tớ đổ những bạn có tham gia vụ ấy còn nhớ mình đã viết gì.

Nếu nói đến họp điều khắc ghi nhất là một buổi trưa cả lớp ở lại để phê bình ai đó giờ mình không nhớ (vì điều này không quan trọng bằng câu Trang nói) nguyên nhân là chuyện bạn trai bạn gái có ý với nhau. Sau buổi họp mình không quên được, Trang ra cửa gặp mình và nói: “Sao mọi người lại có thể làm vậy, đây là chuyện riêng tư cá nhân của mọi người mà”. Tớ đã và vẫn đang sống theo quan điểm đó mà nghe Trang nói xong, tớ tự hỏi sao mình không thể nghĩ ra điều này trước đây nhỉ. Đến giờ tớ vẫn không quên chuyện này.

Cho dù bây giờ chúng mình đã già đi nhiều, nhưng hình ảnh những bạn nhỏ bé của lớp mình vẫn còn nguyên trong ký ức của tớ: Thu Hiền, Khánh Hương, Ánh, Chủ Đồng Lộc (giờ này thì không còn bé nhỏ nữa nhưng ánh mắt vẫn là Chủ Đồng Lộc ngày nào) và Hoài Thu.

Để đi vào “Tiểu khu” Thượng Thanh đến nhà Hải Yến, Hoàng Hà, Thảo, Giang, Nam... bọn tớ đều sợ nhất là bị con trai trong làng ra trêu. Không biết mọi người thế nào chứ tớ luôn thích những hàng rào cây dọc hai bên đường, có thể vì lẽ đó tớ không quên lối vào nhà các bạn.

Con đường từ bên này nhìn qua ao là nhà của Thủy và Thu Hương - cô bạn vẫn luôn ít nói, rất tiếc 25 năm không gặp được các bạn. Qua hết ao sẽ đi đến nhà Phong và đi thêm một đoạn nữa sẽ đến nhà bạn Duy Hải.

Cũng phải thú thực với mọi người, tớ cho là mình “ghét” nhất một bạn trong lớp vì tội bạn ấy không bao giờ nhìn thẳng vào mắt người nói chuyện. Đó là Tùng nhà ở ngã ba đường ra Cầu Chui, đây cũng chỉ là suy nghĩ trẻ con thời đó. Tất nhiên đến giờ tớ cũng vẫn không thích những người như vậy (chỉ không thích thôi chứ tớ cũng chẳng làm gì).

Còn rất nhiều những kỷ niệm thời cấp sách đến trường, có nhiều bạn cùng học với mình từ lớp 6. Tớ thấy tớ thật may mắn và hạnh phúc vì các bạn là bạn mình. Tớ thấy tập thể lớp 12A của mình rất hiền lành, cả bạn nam và bạn nữ và điều này cũng thể hiện qua năm tháng gắn liền với sự trưởng thành của chúng ta. 25 năm sau gặp lại vẫn vậy. Đến ngay như Hồng Chiêu cũng thế, theo như lời viết của bạn ấy là “lãng xằng chỗ này hay chỗ kia” nhưng cuối cùng bạn ấy cũng chỉ “nhẹ nhàng” vậy thôi.

Bạn Thiện Tuấn dù bây giờ bị bệnh và có thể tự làm hỏng cuộc đời chính mình theo như suy nghĩ của một số người (và có cả suy nghĩ của tớ nữa). Nhưng riêng cá nhân tớ lại thấy:

Bạn ấy là bạn nam duy nhất lớp mình luôn dám nói lên suy nghĩ thật của mình và luôn khẳng định nó (cho dù điều đó đúng hay sai). Hy vọng điều này không làm các bạn nam khác trong lớp thấy tớ thật bất công.

Bạn Quân là người mạnh mẽ, với tớ bạn ấy như một người anh.

Bạn Cường thì giọng nói nghe như rất vũ bão nhưng tớ chưa cảm nhận thấy (không ý gì đâu) nhưng chắc bạn không nhớ hồi cấp 2 bạn vẫn chơi với bọn tớ trò nhảy ngựa như thế nào, một thời quá vô tư bạn nhỉ. Cường này, bạn để lại ấn tượng trong tớ về hình ảnh bạn kẻ chân để tớ trèo lên thác ở Ao Vua.

Các bạn khác thì nhẹ nhàng, tớ vẫn nhớ bạn Tuấn B luôn nói nhỏ, bạn ấy ngồi đầu bàn, tớ cuối bàn, nhưng mỗi lần hỏi bạn ấy điều gì hoặc bạn ấy hỏi, tớ thường nghe rất khó. Thú nhận với bạn có lúc tớ cứ gật đầu với bạn nhưng thật ra tớ chẳng hiểu gì cả (cười).

Muốn hỏi nhỏ một chút, bạn nam nào lớp mình đứng nấp ở cột điện to chỗ ngã ba nhà tớ để tán Hà “Lệ” lớp H, khai mau.

Trang, Ánh những người bạn hiện đang ở rất xa, chắc hẳn vẫn còn nhớ món trộn hoa quả với nước mắm của chúng mình hay những món ăn được chế biến trong những đồ dùng mà sau đó chúng ta phát hiện ra thật “kinh khủng” ở nhà Hà B không nhỉ?

Tớ nhớ rất nhiều những ngôi nhà mình đến, những con đường đi học hay đi chơi và trong đó là hình ảnh những người bạn của một thời cấp sách đến trường, nó sẽ theo mình đi đến cuối con đường. Khi cuốn kỷ yếu hoàn thành tớ sẽ đưa con tớ đọc để biết được thời cấp sách đi học của mẹ như thế nào.

Hy vọng sẽ có nhiều điều bất ngờ chúng ta dành cho nhau trong cuốn kỷ yếu này.

Chúc các bạn biết buông tay nhiều thứ để sống thật sự vui vẻ và hạnh phúc!

**NHỮNG NGÀY THÁNG 11 NĂM 2013
HỒNG PHƯƠNG**

Chương II ...và bây giờ

BIẾT ƠN

Có một truyền thống của lớp A mà không phải lớp nào cũng giữ được, ngày 20/11 hàng năm luôn đến chúc sức khỏe các thầy.

“Quả ngọt của thầy dạy văn”

“Bãi biển đầy người”

Bên thầy, chúng em vẫn là những học trò tinh nghịch ngày nào

Hot teacher và hot girls

Bạn lớp trưởng thay mặt nói lời cảm tạ đến những bậc “chèo đò”

Chúc mừng hội ngộ

Chương II ...và bây giờ

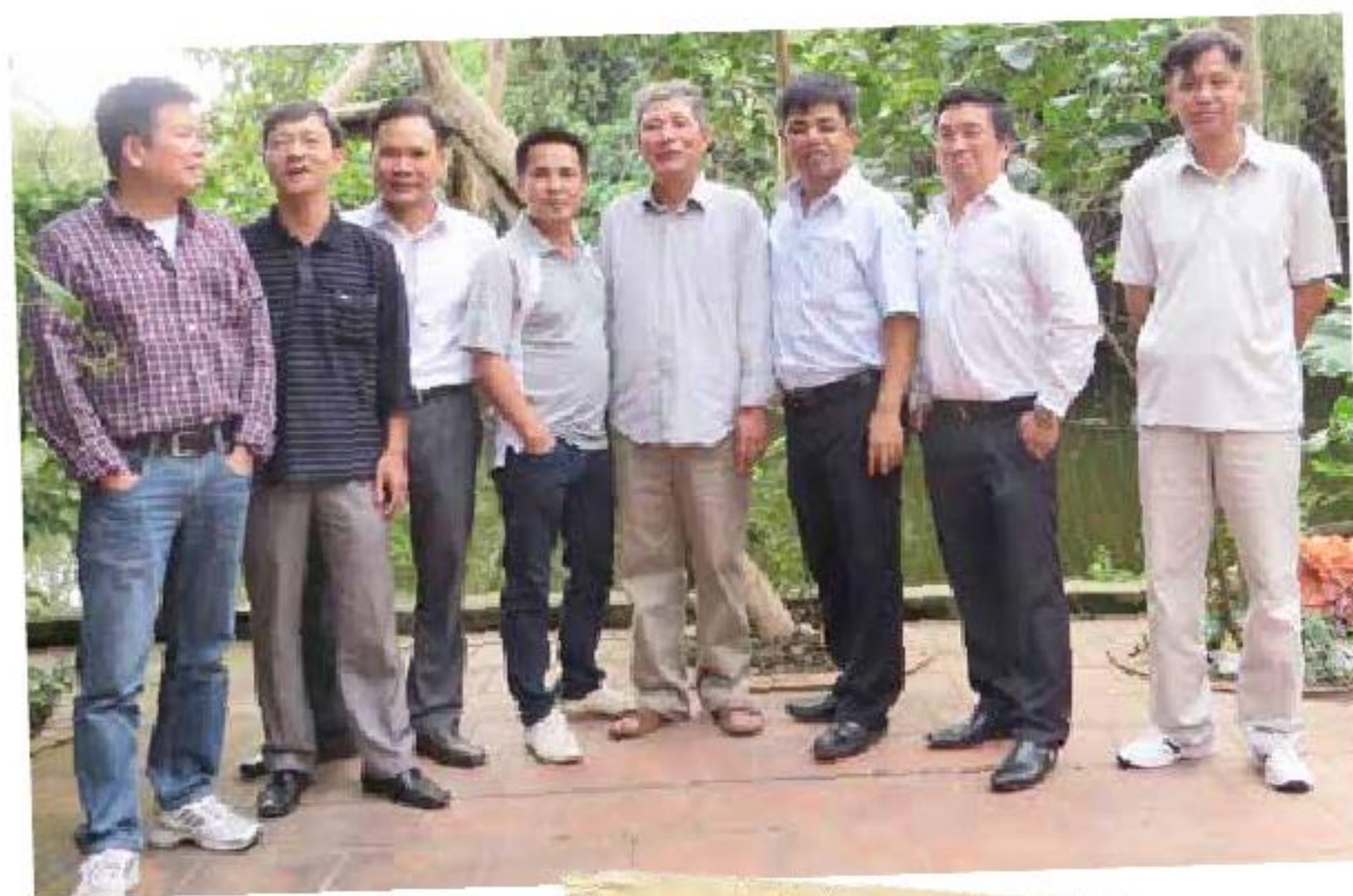

Trò cùng

Em cũng đã trở thành nhà giáo
Thầy Kỳ - Hoài Thu

Lý do gì mà Đàm Chiêu và
Tuấn Anh bấu môi đẹp thế?

Phần Hai
Thành viên tập thể lớp 10A-12A

Profile

NGUYỄN THỊ VÂN THÙY

12/7/1971

ĐT: 0982742670

Nghề nghiệp: Giáo viên toán
Cơ quan: Trường THCS Đức Giang -
Long Biên - Hà Nội
Nơi ở: Số 3- tổ 5- Phường Đức Giang -
Long Biên - Hà Nội

HUỖNH ANH TRUNG

26/4/1971

ĐT: 0163 960 7938

E-mail: trungTVDT@yahoo.com
Nơi ở: 34 ngách 670/43 Ngô Gia Tự -
Phường Đức Giang- Long Biên - Hà Nội.

NGÔ THIÊN TUẤN

ĐT: 0913222410

E-mail: Xaydung.hcm@gmail.com
Nơi ở: 30/1 đường số 1 căn cứ 26B, Gò Vấp, TP.
HCM

ĐẶNG ANH TUẤN B

13/03/1972

ĐT: 0913 513 680

E-mail: tuandc3@gmail.com
Nghề nghiệp: Điện lực
Cơ quan: Công ty Điện lực Hà Nội
Nơi ở: KDT Việt Hưng- Long Biên

PHẠM THỊ HẢI YẾN

21/04/1971

ĐT: 0983249126

E-mail: Haiyen1971@gmail.com
FB: Lamyenhai@yahoo.com
Nghề nghiệp: Shipping Manager
Cơ quan: Trendsetters Fashions VN-
KCN Tiên sơn-Bắc Ninh
Nơi ở: Số 45/154 Ngọc Lâm - Long
Biên - Hà nội

Sở thích: Đọc, suy ngẫm. Du lịch.
Sở trường: Sẵn sàng đánh cuộc, chấp
nhận chịu thua!

Sở đoản: Ôn hòa, xinh đẹp, dịu dàng, đảm đang - Những
đức tính đáng quý đó không thuộc về tôi.
Thủ tiêu khiển: Viva shopping!
Châm ngôn yêu thích: Cái quý nhất của con người ta là sự
sống. Đời người chỉ sống có một lần. Phải sống sao cho khỏi
xót xa, ân hận vì những năm tháng đã sống hoài, sống phí.
(Paven Coocsaghin)

PHẠM ĐOAN TRANG

24/10/1971

FB: Mộc miên

E-mail: phamdoantrang1971@yahoo.com
Nơi ở: Vancouver, Canada

VŨ THỊ VÂN

27/5/1971

ĐT: 0912152315

E-mail: Vuthivan1971@gmail.com
FB: Vanvu (vuthivan1971@gmail.com)
Nghề nghiệp: Thạc sĩ - kiến trúc sư - Chuyên
viên

Cơ quan: Ban quản lý dự án Huyện Gia Lâm

Nơi ở: P202- CT21-1 - Khu Đô Thị Việt Hưng - Phường Giang Biên -
Quận Long Biên - Hà Nội

Sở thích: Thích đủ thứ / Sở trường: "Lấy ngắn nuôi dài"

Sở đoản: Dương vô cùng (nghĩa là rất nhiều - không đếm được)

TRẦN NGỌC YẾN

ĐT: 0978419081

E-mail: Tranngocyen1971@yahoo.
com.vn

Nghề nghiệp: Giáo viên cấp 2
Cơ quan: Trường THCS Ái Mộ-Ngọc
Lâm-Long Biên - Hà Nội
Nơi ở: 278 Ngọc lâm - Long Biên -
Hà Nội

Profile

LÊ THANH GIANG

24/02/1972

ĐT: 01688.013366 hoặc 0915.224.825
E-mail: lethanhgiang_1972@yahoo.com.vn hoặc lethanhgiangemb@gmail.com
FB:
Nghề nghiệp: Thiết kế các sản phẩm thủ vi tính, đặc biệt chuyên thủ các sản phẩm, chăn, ga, gối, đồ dùng cao cấp trong khách sạn
Nơi ở: Số nhà 9, ngõ 205/3 xóm Hạ, thôn Trung, Xuân Đình, Từ Liêm, Hà Nội
Phương châm sống: Luôn sống thật với bản thân mình và với mọi người

NGUYỄN HỒNG HÀ

20/03/1971

ĐT: 0904111838
E-mail: honghant@nhp.org.vn
FB:
Nghề nghiệp: Trưởng Khoa Dược
Cơ quan: Bệnh viện Nhi Trung ương
Nơi ở: 120 đường Ngọc Thụy - Long Biên - Hà Nội
Sở thích: Balling, Nghe nhạc, xem phim, du lịch....
(thích nhiều lắm nhưng chẳng gì đến nơi đến chốn)
Sở trường: Đã định làm gì thì "cắm đầu cắm cổ" làm cho bằng được
Sở đoản: Tập trung cao vào mục tiêu nên lỡ bỏ qua rất nhiều điều thú vị trên đoạn đường mình đã đi qua (bao gồm cả nghĩa đen và nghĩa bóng)
Châm ngôn yêu thích: Gieo hành động, gặt hái thói quen. Gieo thói quen, gặt hái tính cách. Gieo tính cách, gặt hái định mệnh.

ĐẶNG THỊ HOÀNG HÀ

14/05/1971

ĐT: 0912631266
E-mail: hddanghoangha@gmail.com
FB: hddanghoangha@gmail.com (Ha dang)
Nghề nghiệp: Banker
Cơ quan: Ngân hàng Bưu điện Liên Việt
Nơi ở: Số 19 Ngọc Thụy - Quận Long Biên - TP Hà Nội
Sở thích: Đọc sách, lướt web; chăm sóc gia đình; shopping; du lịch... và nhiều thú nữa.
Sở trường: Làm dịu những cái đầu đang bốc hỏa
Sở đoản: Trái tim yếu đuối nên dễ loạn nhịp
Châm ngôn yêu thích: Hãy mỉm cười với mọi người và đặt chân tình trong mỗi cái bắt tay - Tục ngữ Pháp.

NGUYỄN THỊ NGỌC ÁNH

13/3/1971

ĐT:
E-mail: Tonkinsaigon@gmail.com
FB: Anh Nguyen (ann103liardet@yahoo.com)
Sở thích: Du lịch và sưu tầm búp bê
Màu sắc yêu thích: Trắng, đen, vàng
Ghét: Kiểu cách, giả dối
Mơ ước: Có nhiều con
Nơi ở: Melbourne, Australia

NGUYỄN THỊ THU HÀ (B)

3/10/1972

ĐT: 0913021689
E-mail: Hatuan_db@yahoo.com
Nghề nghiệp: Dự báo Khí tượng Hàng không
Cơ quan: Phòng Khí tượng - Trung tâm Hiệp đồng Điều hành bay - Tổng công ty Quản lý bay Việt Nam
Nơi ở: Số nhà 12 ngách 109/66 Nguyễn Sơn - Gia Thụy - Long Biên - Hà Nội
Sở thích: Thích có cuộc sống yên bình bên người thân, nhưng lại thích ánh nắng chói trang của mùa hè.
Sở trường: Giải quyết mọi mâu thuẫn khi đã lên đến đỉnh điểm.
Sở đoản: Bon chen, ích kỷ
Châm ngôn yêu thích: Sự chia sẻ và tình yêu thương là quý giá nhất trên đời

ĐÀM VĂN CHIỀU

13/01/1971

ĐT: 0913527211
E-mail: chieu.klvn@gmail.com
FB: chieu.ahead
Nghề nghiệp: Tư vấn
Cơ quan: AHEAD
Nơi ở: 6/702 Nguyễn Văn Cừ Long Biên Hà Nội
Sở thích: Nghe nhìn

Profile

NGUYỄN THỊ TUYẾT LAN

27/05/1972

ĐT: 0926964687

E-mail: lannt@vietnamairlines.com

Nghề nghiệp: Chuyên viên quản lý đào tạo

Cơ quan: Ban Đào tạo Tổng công ty HKVN - 200 Nguyễn Sơn, Long Biên, Hà Nội.

Sở thích: Đọc "Chuyến Pháp Luân", luyện tập 5 bài luyện công, nghe nhạc Đại Pháp.

Sở trường: Tu luyện "Pháp Luân Đại Pháp Hào"

Châm ngôn yêu thích: "Chân, Thiện, Nhân"

Nơi ở: Số 7, B1, ngách 6, ngõ 118 đường Nguyễn Khánh Toàn, Phường Quan Hoa, Quận Cầu Giấy, Hà Nội,

TRẦN THỊ THU HIỀN

23/12/1971

ĐT: 0913281508

E-mail: Thuhien.thanlong@gmail.com

FB:

Nghề nghiệp: Tài chính kế toán

Cơ quan: Công ty cổ phần Thành Long

Nơi ở: Villa08 - Goldenwestlake 151

Thụy Khuê, Tây Hồ, Hà Nội

Sở thích: Đọc sách, du lịch

Sở trường: Tổ chức công việc

Sở đoản: Nóng tính

Châm ngôn yêu thích: "Hãy làm tất cả những điều tốt bạn có thể, bằng tất cả các phương tiện bạn có thể, theo tất cả các cách bạn có thể, ở những nơi bạn có thể, cho tất cả những người bạn có thể...chúng nào bạn còn có thể"

Jonewesley (1703-1791)

NGUYỄN THU HƯƠNG

12/10/1972

ĐT: 0982 146 027

Nghề nghiệp: Cán bộ thuế

Cơ quan: Chi cục Thuế Quận Ba Đình

Nơi ở: Số 30 Ngõ Lương Sử B- Quốc Tử Giám - Hà Nội

NGUYỄN MINH HIỀN

31/01/1971

ĐT: 0915 481 971

E-mail: hienntm_dt2@vnpt-hanoi.com.vn

FB:

Nghề nghiệp: Bưu điện

Cơ quan: Công ty điện thoại Hà Nội 2

Nơi ở: SN 15, ngõ 548/1, Tổ 7, Phường Gia Thụy, Long Biên, Hà Nội

NGUYỄN XUÂN LAM

09/8/1971

ĐT: 0912.671.559

E-mail: xuanlam789@gmail.com

Nơi ở: 7B ngõ 2 Ngõ Gia Khảm, Long Biên, Hà Nội

NGUYỄN LÊ ANH

22/8/1971

ĐT: 0913 593 773

E-mail: leanHà Nộig71@yahoo.com

FB:

Nghề nghiệp: Xây dựng

Cơ quan: Quân đội

Nơi ở: Ngọc Thụy- Long Biên - Hà Nội

BÙI LỆ HẰNG

01/11/1971

ĐT: 0912153536

E-mail: blhang71@yahoo.com

FB: Lắng quả thông

Nghề nghiệp:

Cơ quan:

Nơi ở: P112, A1, Ngõ 447, Phố Ngọc Lâm, Long Biên, Hà Nội

Profile

LÊ GIANG PHONG

12/02/1972

ĐT: 0983 596 968

E-mail: phongvinafcoship@gmail.com

FB: Haison phong (Avatar là 2 ông nhóc nhà mình)

Nghề nghiệp: Điều hành vận tải

Cơ quan: CTY vận tải biển VINAFCO

Nơi ở: 15 ngách 15/2 phố Ô cách -

Phường Đức Giang- Long Biên - Hà Nội

Sở thích: Lên facebook "chém gió"

Sở trường: Nhậu miệt mài

Sở đoản: Dạy con học

Châm ngôn yêu thích: Chẳng có ai tẻ nhạt ở trên đời / Mỗi số phận chứa một điều cao cả

LÊ XUÂN THÀNH

29/12/1971

ĐT: 0913 230249

E-mail: thanhaviprint@gmail.com

FB: ThanhLeXuan

Nghề nghiệp: In ấn

Cơ quan: Công ty CP in Hàng không

Nơi ở: Số 16 Ngách 200/15/6 Nguyễn

Sơn - Long Biên - Hà Nội

Sở thích: Du lịch, thể thao

Sở trường: Linh hoạt đối mặt với những thay đổi

Sở đoản: Vào bếp nấu ăn

Châm ngôn yêu thích: Thành công không phải là điểm dừng, thất bại không phải là hồi kết, lòng can đảm bước tiếp mới là quan trọng nhất

CHỦ ĐỒNG LỘC

09/9/1972

ĐT: 0979294543

E-mail: sutamphap@gmail.com

Nghề nghiệp: Là Tu sỹ Phật giáo

Tại: Rừng Thiền Sóc Sơn

LƯU CHIẾN THẮNG

ĐT: 0947695370

E-mail: Thang.thienminh@yahoo.com.vn

Nơi ở: 71 Ngõ 66 Ngọc lâm - Long Biên

- Hà Nội

HÀ TUẤN ANH

21/12/1971

ĐT: 0912986868

E-mail: tuananh_ncc@yahoo.com

FB:

Nghề nghiệp: Hàng không

Cơ quan: Sân bay Nội Bài

Nơi ở: Số 25 ngách 298/26 Ngọc Lâm- Long Biên-Hà Nội

NGUYỄN THỊ HOA LÝ

04/10/1971

ĐT: 0989090906

E-mail: hoalyhk@gmail.com

FB: hoalyhk@gmail.com (HoaLy Nguyen)

Cơ quan: Tổng Công ty Hàng không Việt Nam

Nơi ở: số 403 Ngọc Lâm, Long Biên, Hà Nội

Sở thích: Đọc báo, xem phim,...

Châm ngôn yêu thích: True beauty is only skin deep

LÊ THỊ HOÀI THU

03/10/1972

ĐT: 0987566913

E-mail: hoaithu72@gmail.com

FB: Thu Lê

Nghề nghiệp: Giáo viên

Cơ quan: Trường THCS Ngô Gia

Tự, Hai Bà Trưng, Hà Nội

Nơi ở: Số 17 ngách 164/31 phố

Hồng Mai, Hai Bà Trưng, Hà Nội.

Sở thích: Ngồi một mình trong căn phòng yên tĩnh để nghe nhạc

Sở trường & Sở đoản: Nói nhiều

Profile

NGUYỄN DIỆP LOAN

15/05/1971

ĐT: 0914343305

E-mail: Luan97@yahoo.com.vn

FB:

Nghề nghiệp: Kế toán

Cơ quan: Cty TNHH XNK-TM Inox Tiến Hưng

Nơi ở: 99/52/2 số 3 tổ 32 Ngọc Thụy, Long Biên, Hà Nội

Sở thích: Xem phim, đọc tiểu thuyết kinh điển, nghe nhạc

Sở trường: Ca hát

Sở đoản: Nhiều vô cùng

Châm ngôn yêu thích: Tự tin là điều kiện đầu tiên để bạn làm được những điều lớn lao

NGUYỄN DUY NAM

21/12/1971

ĐT: (7)9112314998

E-mail: bac-sy@mail.ru

FB: www.facebook.com/ndnam2

Nghề nghiệp: Bác sỹ

Cơ quan: PK No. 54

Nơi ở: Thành phố St.Peterburg (LB Nga)

Sở thích: Du lịch, bóng đá

NGUYỄN THỊ NHẬT

05/02/1971

ĐT: 0168 949 6348

E-mail:

FB:

Nghề nghiệp: Kinh doanh tại gia

Nơi ở: 227 Ngọc Lâm - Long Biên - Hà Nội

PHẠM THỊ BẢO MINH

09/10/1971

ĐT: 0913516484

E-mail: giangminh512@gmail.com

FB:

Nghề nghiệp: Cán bộ thuế

Cơ quan: Chi cục Thuế Quận Long Biên

Nơi ở: Phòng 512, K1 khu đô thị Việt Hưng, phường Giang Biên

Sở thích: Tôi thích đi lượn, đi café tán gẫu với bạn bè, đi du lịch nói tóm lại là đi...

NGUYỄN THỊ HỒNG PHƯƠNG

29/02/1972

ĐT: 0982326807

E-mail: phuong.nh@vtc.vn

Nghề nghiệp: Văn phòng

Cơ quan: Tổng công ty VTC

Nơi ở: Số 28 ngách 154/39 Ngọc Lâm, Quận Long Biên, Hà Nội

Sở thích: Xem phim nước ngoài

NGUYỄN THÚY NGÀ

16/02/1971

ĐT: 098.683.9975

E-mail: thuynga1671@gmail.com

FB:

Nghề nghiệp: Chuyên viên Phòng Chất lượng Xe Cơ giới

Cơ quan: Cục Đăng kiểm Việt Nam

Nơi ở: 95 Tập thể Viện Thiết kế, Trung Văn - Từ Liêm - Hà Nội

Sở thích: Thích được đi ăn trưa rồi ngồi uống cafe cùng Ông xã, bạn bè và đồng nghiệp

Sở đoản: Nấu ăn

Châm ngôn yêu thích: Ai cũng lắng nghe điều bạn phải nói. Bạn bè lắng nghe điều bạn nói. Bạn thân lắng nghe điều bạn không nói.

NGUYỄN ĐÌNH PHÚ

13-05-1971

ĐT: 0912152566 và 01644883756

E-mail: toanphuoxygen@yahoo.com và toanphu1971@gmail.com

FB: dinh phu nguyen

Nghề nghiệp: Kinh doanh tại gia

Nơi ở: 20/489 Nguyễn văn Cừ, Gia Thụy, Long Biên, Hà Nội

Sở thích: Như mọi người

Sở trường: "Bảo thủ" và "Chém gió" một cách Logic

Sở đoản: Thích những thứ mà không bao giờ thành hiện thực

Châm ngôn yêu thích: "Việc hôm nay chớ để ngày mai" và "Bạn sẽ không bao giờ đến đích nếu bạn không bắt đầu đi"

Profile

ĐẶNG XUÂN TRƯỜNG

15/3/1972

ĐT: 0913534959
E-mail: Giangdonggun4@yahoo.com.vn
Nghề nghiệp: Lái xe
Cơ quan: Công ty TNHH dịch vụ vận tải Việt Nhật số 2 (Logitem VN)
Nơi ở: 71/447/28 Ngọc Lâm - Long Biên - Hà Nội

NGUYỄN THÚY VÂN

ĐT: 0976728437
Nghề nghiệp: Thợ may tại gia

NGUYỄN MINH QUÂN

ĐT: 0904362063
Nơi ở: Số 2 ngách 109/66 Nguyễn Sơn - Long Biên - Hà Nội

PHẠM PHƯƠNG THẢO

12/17/1971

ĐT: 0983005078
E-mail: cepharco@vnn.vn
Nghề nghiệp: Nhân viên quản lý tài chính
Cơ quan: Công ty Dược và Vật Tư Y Tế Trung Tâm
Nơi ở: Phòng 1312-CC GP Invest-170 La Thành-Phường Ô Chợ Dừa-Quận Đống Đa-Thành Phố Hà Nội
Sở thích: Xem bóng đá và chơi cờ tướng
Sở trường: Kiên nhẫn
Sở đoản: Bảo thủ
Châm ngôn yêu thích: "Hãy chờ đến xế chiều để khen một ngày đẹp trời và hãy đợi đến tuổi già để khen một người phụ nữ đẹp"

LÊ XUÂN THÀNH

29/12/1971

ĐT: 0913 230249
E-mail: thanhaviprint@gmail.com
FB: ThanhLeXuan
Nghề nghiệp: In ấn
Cơ quan: Công ty CP in Hàng không Sơn - Long Biên - Hà Nội
Sở thích: Du lịch, thể thao
Sở trường: Linh hoạt đối mặt với những thay đổi
Sở đoản: Vào bếp nấu ăn
Châm ngôn yêu thích: Thành công không phải là điểm dừng, thất bại không phải là hồi kết, lòng can đảm bước tiếp mới là quan trọng nhất

LƯU CHIẾN THẮNG

ĐT: 0947695370
E-mail: Thang.thienminh@yahoo.com.vn
Nơi ở: 71 Ngõ 66 Ngọc lâm - Long Biên - Hà Nội

NGUYỄN THỊ MINH THU

30/04/1971

ĐT: 0904108008
E-mail: thugioioi@yahoo.com
Nơi ở: Số 1 Lê Phụng Hiểu, Hoàn Kiếm, Hà Nội

LÊ THỊ HOÀI THU

03/10/1972

ĐT: 0987566913
E-mail: hoaithu72@gmail.com
FB: Thu Lê
Nghề nghiệp: Giáo viên
Cơ quan: Trường THCS Ngô Gia Tự, Hai Bà Trưng, Hà Nội
Nơi ở: Số 17 ngách 164/31 phố Hồng Mai, Hai Bà Trưng, Hà Nội.
Sở thích: Ngồi một mình trong căn phòng yên tĩnh để nghe nhạc
Sở trường & Sở đoản: Nói nhiều

LỜI KẾT

Các bạn lớp 10A-12A yêu quý!

Thế là trên tay chúng ta đã có cuốn kỷ yếu của lớp mình, do chính chúng ta tự viết lên từ những cảm xúc chân thành nhất của lòng mình.

Độ lùi 25 năm đã khiến cho những suy tư của chúng ta sâu sắc hơn, chín chắn hơn, chân thật hơn, đậm thấm hơn, nhưng vẫn còn đó sự trong sáng và những kỷ niệm luôn đầy ắp.

Thông qua ngôn ngữ và chữ viết, những năm tháng học trò sáng trong, huyền diệu luôn là nguồn cảm hứng bất tận cho thi ca, nhạc họa. Bạn và tôi đều không phải nhà văn hay nhà thơ, chúng ta chỉ viết những điều mỗi người cảm nhận, suy nghĩ. Chúng ta gặp ở đây, trong cuốn kỷ yếu này những vần thơ đầy cảm xúc, dẫu chưa hẳn là hay nhưng đó là tình cảm chân thật, thật như chính bạn vậy. Bạn cũng đã được đọc những bài viết chõ đầy những suy tư, trăn trở, hay chất chứa những cảm xúc thầm kín với một người mà 25 năm trước đã khiến lòng ta xao động.

Cuốn kỷ yếu lớp 10A-12A khóa học 1985-1988 trường cấp 3 Nguyễn Gia Thiều đến với chúng ta thật bất ngờ, từ ý tưởng của một người bạn ở cách chúng ta hàng ngàn km, trong những giây phút nhớ về lớp, trong nỗi nao lòng không thể có mặt ở buổi liên hoan kỷ niệm 25 năm ngày ra trường. Bạn Ngọc Ánh đã muốn cả lớp mình cùng sẽ chia tâm tư, cùng nhau gìn giữ kỷ niệm thời cùng học và nâng niu những gì mà chúng ta đang có bằng những cảm xúc chân thật nhất và thế là cuốn kỷ yếu của lớp ta được thai nghén.

Không thể quên hình ảnh bạn Lư Chiếu, bạn Thành 'đen' chạy đôn, chạy đáo, tổ chức, sắp xếp chu toàn cho từng cuộc gặp mặt của lớp. Phong thái galang cùng phong cách quyết liệt, các bạn là động lực chính tạo nên thành công. Các bạn đã làm được một điều rất lớn: gắn kết lại tình cảm của từng thành viên trong lớp, đó chính là tiền đề vững chắc cho cuốn kỷ yếu.

Chúng ta cũng luôn nhớ bạn Hải Yến - một "bà la sát" thực sự, là người luôn gửi email, nhắn tin thúc giục từng bạn mau chóng nộp bài, nộp ảnh. Địa chỉ nhà bạn cũng là "điểm hẹn" để nhận bài, tư liệu và là

nơi "họp hành" của Ban biên tập.

Cùng với đó hình ảnh dịu dàng của Hoàng Hà, Hồng Hà đã thúc đẩy cảm xúc của chúng ta, khiến các bài viết như hay hơn, bay bổng hơn, lãng mạn hơn và cũng đậm thấm hơn.

Cô bạn lớp trưởng Lệ Hằng "nhà văn" của lớp, bạn Minh Quân "người lớn", bạn Đàm Chiếu trầm ổn, triết lý sâu sắc, bạn Minh Thu cá tính, sắc sảo, và hơn cả là từ chính các bạn - mỗi thành viên của lớp với lòng nhiệt tình thể hiện qua từng câu chữ, đã làm nên thành công của cuốn kỷ yếu này.

Từ đáy lòng mình, chúng ta cũng vô cùng biết ơn các Thầy, dù tuổi cao, sức yếu nhưng vẫn đầy nhiệt huyết với học trò bằng tình cảm sâu sắc, bằng sự đánh giá học sinh cao hơn những gì chúng ta có được. Đó cũng chính là động lực thôi thúc tập thể lớp ta tự hoàn thiện mình hơn, trưởng thành hơn, hạnh phúc hơn trong cuộc sống gia đình, đồng thuận hơn trong tình cảm với lớp, để tập thể lớp chúng ta sẽ là tấm gương soi sáng, tự hào của con cái chúng ta.

Không thể nói hết cảm xúc của mỗi cá nhân khi cầm trên tay mình cuốn kỷ yếu. Không thể diễn đạt hết nỗi xúc động trong tôi khi viết những dòng này. Những dòng cuối cho cuốn kỷ yếu nhưng hy vọng sẽ là những dòng mở đầu viết cho một thế hệ mới, tươi sáng hơn, thông minh hơn, thành đạt hơn - đó chính là các thành viên non trẻ, là bản sao của mỗi chúng ta, là "Của để dành" của các ông bố, bà mẹ có mặt trong cuốn kỷ yếu này.

Bạn và tôi, chúng ta hãy tự hào mình đã từng là thành viên của lớp A các bạn nhé.

Chúc các bạn hạnh phúc.

**HÀ NỘI NHỮNG NGÀY THÁNG 12 NĂM 2013.
LÊ GIANG PHONG**

Trường PTTH Nguyễn Gia Thiều
Lớp 10A-12A niên khóa 1985-1988

25 NĂM BẠN & TÔI

www.printopia.vn

Thiết kế và in bởi PRINTOPIA VIETNAM
Tháng 12/2013

